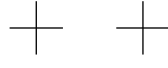

S o s y a l i z m İ ç i n

ISSN 1300-3585

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/23 • 15 Haziran 2007 • 50 YKr

**Faşist ırkçılığa ve
darbe tehditlerine
karşı;**

**İşçilerin birliği,
halkların
kardeşliği!**

*Genelkurmay adım adım ülkeyi savaşa
götürüyor!*

**Halklara düşman savaş ağalarına
geçit vermeyelim!**

Seçim sandığı Pandora'nın kutusudur!
**İşçi ve emekçilerin çıkarına olan
tek şey örgütlü
mücadeledir!**

*15-16 Haziran Direnişi yol göstermeye
devam ediyor...*

**İşçi sınıfı ve emekçiler kendi
davasını için dövüşme yolunu
seçmelidir!**

**Devrimci mirası yaşatmak,
daha ileriye taşımakla
mümkündür!**

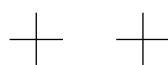
Kadının kurtuluşu sosyalizmde!

www.kizilbayrak.net

CMYK

İÇİNDEKİLER

Faşist ırkçılığa ve darbe tehditlerine karşı “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!”.. 3
Genelkurmay adım adım ülkeyi savaşa götürüyor! Halklara düşman savaş ağalarına geçit vermeyelim!..... 4
Rayından çıkan ordu-hükümet çatışması ABD ve tekelci burjuvazinin müdahalesiyle yeniden seçim zeminine taşındı... Düzene karşı devrim mücadelesini büyütelim!..... 5-6
“Sınır ötesi operasyon”da son perde ... 7
Darbeci generaller “kitlesel refleks” çağrısı yapıyor... Yanıtımız işçilerin birliği halkların kardeşliği mücadelesini yükseltmek olmalı!..... 8
Seçim sandığı Pandora'nın kutusudur! İşçi ve emekçilerin çıkarına olan tek şey örgütlü mücadeledir!..... 9-10
15-16 Haziran Direnişi yol göstermeye devam ediyor... İşçi sınıfı ve emekçiler kendi davası için dövüşme yolunu seçmelidir!..... 11
Liseli gençlik ÖSS'ye ve geleceksizliğe karşı alanlara çıktı... ÖSS duvarını yıkacağız!..... 12-13
İşçi-emekçi hareketinden... 14
KESK eylemlerinden..... 15
Devrimci mirası yaşatmak, daha ileriye taşımakla mümkündür! (Orta sayfa)16-18
Seçim faaliyetlerinden.... 19
Kadının kurtuluşu sosyalizmde!..... 20
Seçim süreci ve emekçi kadın çalışmamız üzerine.. 21
G8'ler Zirvesi ve aldatıcı vaatler. 22
Venezüellalı emekçiler ABD emperyalizm ile işbirlikçilerine geçit vermiyor!..... 23
Kapitalizm ve doğanın yıkımı 24
Bültenlerden. 25
Basından 26-27
Birinci yılında günlük Kızıl Bayrak sitesi... Birinci yayın yılımızı geride bırakmış durumdayız 28
Kızıl Bayrak sitesi Mayıs ayı rakamları.... 29
“Halkın Hakları Var” forumu..... 30
Mücadele Postası 31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/23 ● 15 Haziran 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

22 Temmuz seçimlerine doğru yol alınırken düzen içi çatışmalar derinleşiyor. Her ne kadar 12 Haziran günü “mini MGK”nin gerçekleştirdiği “Güvenlik zirvesi”nde “terörle mücadelenin ülke gündemindeki en öncelikli konu olduğunun bir kez daha teyit edildiği ve bu konunun tüm çıkarların ve siyasi mülahazaların üstünde olduğu konusunda kimsenin kuşkusunu bulunmaması gerektiği” ve “TSK ve güvenlik kuruluşları arasındaki çalışmaların tam bir uyum ve eşgüdüm içerisinde yürütüldüğü, asker ile hükümet arasında herhangi bir görüş ayrılığı olmadığı” dile getirilse de, kamuoyuna sunulan bu “birlik ve beraberlik” görüntüsünün gerisindeki gerici iç hesaplaşmalar/çatışmalar devam ediyor.

İşçi, emekçi ve Kürt halkına karşı yürütülen topyekün bir savaşta birlik olan tüm düzen kuvvetleri, kendi gerici hesaplaşmalarında/çatışmalarında işçi ve emekçileri kendi yanlarında saf tutmaya çağırıyorlar. Kuşkusuz bugünkü koşullarda işçi ve emekçiler düzen içi çatışmada kendi bağımsız sınıf çıkarlarının gerektirdiği bir sınıf tutumu almaktan uzak durumdadırlar. Düzenin çok yönlü olarak, sayısız araç ve yöntemi de kullanarak şovenist/milliyetçi söylemlerle sersemlettiği ve bilincini dumura uğrattığı işçi ve emekçiler, ancak kendi bağımsız sınıf çıkarlarının gerektirdiği bir tutumla mücadele saflarını ayırıştırabilir ve kendi sınıf çıkarlarına sahip çıkabilirler.

İşçi sınıfı tarihinde bu saflaştırıcı “an”lardan biri de 15-16 Haziran büyük işçi direnişidir. 15-16 Haziran direnişinin 37. yılında, işçi sınıfı, sınıflar mücadelesinde kendi konumuna ve misyonuna uygun bir rol oynamaktan uzaktır. Bu rolün oynanmasının kendiliğinden olmayacağı açık olmalı. Bu rol ancak işçi sınıfının bağımsız sınıf çizgisi temelinde mücadele sahnesine çıkmasıyla mümkündür. Bu ise devrimci bir önderlik müdahalesiyle başarılabilir.

Yeni bir seçim sürecinde, işçi sınıfının bağımsız devrimci tutumunun ifadesi olacak bir devrimci seçim platformu ile sınıf ve emekçi kitlelerin karşısına çıkmak, güncel planda temel önemde devrimci bir müdahale zeminidir. Sınıf devrimcileri, sınıfın bağımsız devrimci tutumunu politik ve pratik planda ortaya koyacak bir müdahaleyle süreci karşılıyorlar.

Haftalara sığdırılacak çok yönlü, sistemli, hedefli ve yoğunlaştırılmış bir seçim çalışması ile sınıf ve emekçi kitleleri “Düzene karşı devrim!” şiarı ile mücadeleye çağıracağız. Çözümün ne seçimde ne mecliste, çözümün devrimde kurtuluşun sosyalizmde olduğunu dile getirecekler. Kuşkusuz bu çabanın sınıf kitlelerinde etkisini gösterebilmesi ve yankı bulabilmesi, sınıf devrimcilerinin ortaya koyacakları devrimci önderlik pratiği ve yeteneğine sıkı sıkı bağlı olacaktır.

Seçim çalışması, sınıf devrimcileri için yeni bir düzeye sıçramanın sınanacağı bir alan olacaktır. Sınıf devrimcileri, bu yeni düzeyi kazanma merkezli bir çalışma örgütlemenin tüm yakıcı sorumluluğu ve görevleriyle karşı karşıyadırlar.

Parti değerlendirmeleri-1

Parti değerlendirmeleri-2

**Çıktı!..
Kitapçı ve bayiiilerde...**

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Faşist ırkçılığa ve darbe tehditlerine karşı

“İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!”

Bazı işlerini karanlıkta yapmayı adet edinen militarist güçler, yine bir geceyarısı Genelkurmay'ın internet sitesine “e-muhtıra” yerleştirerek, namluyu birkez daha “mutlu Türk” olmayanlara çevirdiler. Toplumsal uyanışı, demokratik tepki gösteren işçi sınıfı ve emekçileri, ilerici-devrimci hareketi tank paletleri altında ezenler, bu defa “yüce Türk milletinin kitlesel karşı koyma refleksi”ne seslenerek “harekete geç!” emri veriyorlar.

Daha önce yaptıkları darbeler savaş aygıtı NATO'nun Brüksel'deki karargahında kutlamalara vesile olurken, verili durumda Kürt sorunu konusunda Washington'daki efendileriyle anlaşamayan Türk ordusunun kurmayları, yeni bir askeri darbe için vize alamıyorlar. Tabii önceki darbelerin baş destekçisi olan TÜSİAD kodamanları da, bugünkü koşullarda darbeyi pek “şık” bulmuyorlar. Bundan dolayı generaller öncelikle sorunu “e-muhtıralar”la çözmeye çalışıyorlar.

Abdullah Gül'ün Çankaya tepesine tırmanmaya heves etmesiyle yeni bir evreye giren egemenler arası iktidar savaşı, gelinen yerde, Kürt halkına düşmanlık, ‘Kuzey Irak’a operasyon’, “terör”, “güvenlik” görünümüne bürünmüştür. 27 Nisan muhtırasının gerekçesi “laikliği korumak” şeklinde ifade edilirken, birbuçuk ay gibi kısa bir sürede “laiklik/şeriat” kutuplaşması unutulmuş, taraflar savaş çıkırtkanlığı yarışına girmiştir. Tam da bu evrede, militarist güçlerin argümanlarını güçlendiren Ankara'daki patlama ile mayınların peşpeşe patlamasıyla çok sayıda askerin ölmesi dikkat çekicidir.

Bu arada Tayyip Erdoğan ve müritlerinin katılmaya cesaret edemediği asker cenazelerinin, tam bir ırkçı-intikamcı gösteriye dönüştürülmesi, generaller cenahına avantajlar sağlıyor. Zira gösterilerin “Kuzey Irak’a girelim, Kandil’i dağıtalım, Barzani’ye haddini bildirelim” türünden saldırgan bir havaya bürünmesi AKP’yi sıkıştırıyor. Bunu fırsat bilen militarist cenah ile arkasında saf tutan güçler de öyle bir hava yarattılar ki, kokuşmuş kapitalist rejimin ürettiği her sorunun günahı sanki sadece hükümetin boynundadır. Bunlara göre hükümet, generallere “saldırın” yetkisi verirse, “terör sorunu” o dakika kökten hallolacak!

Oysa Kürt sorunu burjuva cumhuriyetinin kuruluşuyla ile yaşattır. Sorunun özünde ve temelinde, ırkçı-inkarcı burjuva devlet politikası yatıyor. Bu sorunu “terör” kategorisine yerleştirme çabası içinde olanlar, devletin iflas eden bu inkarcı politikasında ısrar edenlerden başkaları değildir. Gericici rejim kurumları içinde AKP, Kürt halkına karşı işlenen bu ırkçı-inkarcı tarihsel suça ortak olan son figürandır yalnızca.

Savaş çıkırtkanlığını ifrata vardırıan generallerin hükümeti sıkıştırdığı kesin, ancak ABD’ye rağmen Kuzey Irak’a girmeyi göze almaları pek kolay değil. Güney Kürdistan’a saldırmak için hükümetten “yetki” talep eden ordu, üç ili “güvenlik bölgesi” ilan ederken kimseye danışma ihtiyacı duymuyor. Bu da yetkinin kimde olduğunu açıkça gösteriyor. Hal böyleyken, Ankara kulislerinin müdavimi olan bazı kalemlere göre, “sıkışan hükümet büyük ihtimalle önümüzdeki

günlerde orduya yetki verecek.” Buna karşın sözkonusu yetkinin Güney Kürdistan’a hemen saldırı başlatmak anlamına gelmeyeceği de vurgulanmaktadır.

NATO'nun ikinci büyük ordusu olan Türk Silahlı Kuvvetleri, ABD’ye rağmen, ondan onay almadan bir girişimde bulunmak bir yana, Amerikan savaş makinesi ile yoğun işbirliği/suç ortaklığı yapmaya devam ediyor. Örneğin Ankara’daki işbirlikçiler, 23 Haziran’da süresi dolacak olan İncirlik ve bazı üslerin kullanımını içeren anlaşmayı bir yıl daha uzatma kararı aldılar. Öte yandan Anadolu Kartalı Tatbikatı Konya Ovası’nda başladı. Üstelik bu yıl ABD-İsrail ikilisinin yanısıra, işgalci İngiliz ordusu da tatbikata katılıyor.

Egemenler arası iktidar savaşının vardığı aşamada, Kürt sorunu ve PKK bahanesiyle Güney Kürdistan’a saldırının gündeme damgasını vurma, ırkçılık zehiriyle sersemleyen toplumun belli bir kesiminin savaş çıkırtkanlığına destek vermesi, emperyalist merkezlerde bazı kaygılara yol açıyor. Buna, militarist cenahın erken seçim aracılığıyla AKP’yi belli bir noktaya kadar geriletmesinin zor görünmesi eklenince, askeri darbe de, Güney Kürdistan’a saldırı da olasılık dahilinde görünüyor. Bush liderliğindeki savaş kundakçılarının Ankara’daki işbirlikçilerini sık sık uyarma ihtiyacı hissetmesi, bunların medyadaki bazı borazanlarının ardı ardına uyarı/tehdit içerikli makaleler yayınlaması, taşınan kaygıların dışavurumudur. Tehdit savuranların, Türkiye’nin Irak sahnesine çıkmasının zamanının henüz gelmediğini ifade etmeleri kayda değerdir.

İrkçı-militarist cenahın (bunu başarıp başarmayacağından bağımsız olarak) Kürt halkının her tür kazanımını yok etmek istediği açıktır. Ancak generallerin hazırlığının bu aşaması, esas olarak dışa değil, içe dönüktür. “Terör” bahanesiyle ırkçı dozu yüksek saldırganlığı kıskırtan, malum kesimleri sokağa çıkmaya çağırınlar, söylendiği gibi “teröre destek veren müttefikler”i veya ‘Kuzey Irak’taki güçleri hedef almıyor. Hazırlık içe dönük olunca, özgürlük talebinden vazgeçemeyen Kürt halkı, ırkçılığa, militarizme karşı çıkan toplum kesimleri, işçi sınıfı ve emekçilerin haklarını savunan ilerici-

devrimci güçler bir kez daha hedef gösteriliyor.

Türkiye’nin kapitalist rejimi, düzen bekçilerini her zaman, toplumsal uyanışı bastırmak, sınıf hareketi ve ilerici-devrimci güçleri ezmek, Kürt halkının özgürlük özlemlerini yok etmek için seferber etmiştir. 12 Eylül faşist darbesinin açtığı alanlarda güçlenen dinsel gericiğe “balans ayarı” yapmak için gerçekleştirilen 28 Şubat “postmodern” darbesiyle de, fiili saldırıya uğrayan bir kez daha işçi sınıfı ve devrimci hareket olmuştur. Hem işçi sınıfının kazanımlarının pervasızca gaspı, hem de en vahşi cezaevleri katliamları, tam da 28 Şubat darbesinin yarattığı iklimde gerçekleştirilmiştir.

Devletin karanlık güçlerinin yönlendirmesiyle toplum kesimlerini sokaklara salan, “e-muhtıra”lar yayımlayıp darbe tehditleri savuran, “bize yetki verin Kuzey Irak’a saldıralım diyen düzen bekçilerinin bu girişimleri, elbette dinsel gerici şahsında temsil edilen düzenin diğer kutbu ile tutuştukları iktidar mücadelesinden bağımsız değildir. Generallerin bugünkü rejim içi dalaşmadan galip ayrılmak için gerekirse yeni girişimlerde bulunmaktan kaçınmayacakları açıktır.

Egemenler arası çelişkinin bu kadar sertleşmesi, rejimin siyasi krizini daha da derinleştirir de, sermayenin iki farklı kesimi arasındaki iktidar mücadelesinin fiili çatışmaya yol açması olasılığı düşüktür. Çatışan kutupların polis devletini birlikte tahkim etmesi, dahası en basit demokratik hak kazanımlarını bile sürüp süpürecek hazırlıklara başlanması, asıl hedefin bu iki kutup dışında olduğunu gösteriyor. Demokrasiden, özgürlüklerden, insan haklarından söz edenleri, “terörün destekçisi”, “mutlu Türk” olmadıkları için de “düşman” ilan eden Genelkurmay muhtıraları, düzen bekçilerinin namluyu kimlere çevirme hazırlığı içinde olduğunu ayan beyan ortaya koymaktadır.

Düzen bekçilerinin hazırlıkları devam ederken, ırkçı-şoven histerinin yayılması ile halklar arası düşmanlık da körüklenmektedir. Ankara’nın ortasında bomba patlatan zihniyetin de hizmet ettiği bu vahim rotayı çizenler, halkların kardeşliğini dinamitlemeyi, işçilerin birliğini paramparça etmeyi hedeflemektedir.

Kapitalist rejim bekçilerinin dayattığı bu gidişat, bir yandan işçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının, ilerici-sosyalist güçlerin maruz kaldığı/kalacağı tehditlere işaret ediyor. Öte yandan ise, toplumun bu ileri kesimlerine dönemin yüklediği ciddi sorumlulukları gösteriyor. Emperyalistlerle işbirlikçilerine, ırkçılığa, şovenizme, darbeye, gericiğe karşı net bir tutum! İşçilerin birliğini, halkların kardeşliğini pekiştirmek için azami çaba! Düzendeki, düzen içi çatışmalardan, düzen kurumlarından medet ummayı değil, (seçim ortamının yarattığı politik atmosferi de en iyi şekilde değerlendirerek) egemenlerin saldırılarına karşı, öznesi işçiler ve emekçiler olan meşru-militan bir mücadele hattını örmeyi esas almak, bu doğrultuda anti-emperyalist, anti-kapitalist, anti-şovenist mücadeleyi yükseltmek!

Günün acil devrimci görevleri bu çerçevede ele alınmalıdır...

Genelkurmay adım adım ülkeyi savaşa götürüyor!

Halklara düşman savaş ağalarına geçit vermeyelim!

Bir süreden beridir PKK'ye yönelik sınır ötesi operasyon temasıyla yürütülen sistemli politik kampanya, Ulus'taki patlama ile ivme kazanarak bir savaş haline vardırdı. Ulus'taki patlamanın hemen ardından olay yerinde boy gösteren Genelkurmay Başkanı, büyük şehirlerde benzer saldırıların yaşanacağını kesin bir dille ifade ederken, hedef olarak da, birkaç yıldır benzer her durumda yapıldığı üzere Güney Kürdistan'ı gösterdi.

Genelkurmay Başkanı'nın sergilediği bu tutum, olağanüstü bir sürece girildiğine dair açık bir işaretti. Genelkurmay Başkanı, Ulus'tan kısa bir süre sonra bu kez bir askeri toplantıda boy göstererek aynı minvalde yeni hamleler yapmaya devam etti. Burada yaptığı konuşmada, sınır ötesi operasyon için siyasi bir karara ihtiyaçları olduğunu, çünkü böyle bir adımın sadece PKK'yi değil, ABD ve Kürt Yönetimi'ni de hesaba katmak zorunda olduğunu söyledi.

Büyükant bu konuşmayı yaparken, Irak sınırında yoğun bir askeri hareketlilik göze çarpıyordu. Günler öncesinden bölgeye sevk edilen asker sayısı onbinleri bulmuştu ve sınırdaki dağlar bombalanmaya başlanmıştı. Her ne kadar hem Genelkurmay hem de ABD ve Irak ordunun sınırı geçtiğini yalanlasalar da, yerel kaynaklar sınıra yakın Kürt köylerinin bombalandığını açıkladılar.

Kademe kademe arttırılan sınır ötesi operasyon havası, daha sonraki günlerde atılan yeni adımlarla birlikte tam bir savaş haline gelip dayandı. Bu yeni adımlardan ilki, Siirt, Şırnak ve Hakkari illerinin "özel güvenlik bölgesi" ilan edilmesi oldu. Buna göre, bu illere giriş-çıkışlar sıkı kontrole tabi tutulacak ve hava sahaları kapatılacak. Bu karar esasında bu illerde olağanüstü hal ilan etmek anlamına geliyor.

Bununla birlikte atılan diğer adım ise 27 Nisan'da yapılan müdahaleyle aynı biçimde gerçekleştirildi. Bir gece yarısı Genelkurmay'ın internet sitesinde yayınlanan ve askeri bir savaş ilanını andırان bildirgeyle yeni bir saldırı hedefi gösterildi:

"Her fırsatta, yurt içinde ve yurt dışında barış, özgürlük ve demokrasi gibi insanlığın yüksek değerlerini, terör örgütüne paravan olarak kullanan

kişi ve kuruluşların, bu olayların gerçek yüzlerini görme zamanı artık gelmiştir."

Açıktır ki, Genelkurmay'ın gösterdiği hedef, başta Kürt halkının örgütlü mevzileri olmak üzere ilerici ve devrimci kurum, örgüt ve kişilerdir. Genelkurmay'ın bu hedeflere yönelik verdiği saldırı emri de şöyle ortaya konulmaktadır:

"Türkiye Cumhuriyeti, ulusal ve üniter yapısının, çağ dışı bir yapı olduğunu düşünen bir yaklaşım ile karşı karşıyadır. Uhusumuzun bu tehlikeli yaklaşımı fark etmek zorunluluğu vardır ve olmalıdır.(!) Türk Silahlı Kuvvetlerinin beklentisi; bu tür terör olaylarına karşı, yüce Türk milletinin kitlesel karşı koyma refleksini göstermesidir."

Genelkurmay'ın bu emrinin gerekleri çok geçmeden yerine getirilmeye başlandı. Emrin verilmesinden saatler sonra, ilk saldırı DTP Eskişehir il binasına yönelik oldu. "Kimliği belirlenemeyen" (!) saldırganlar binayı ateşe verdiler. Bu saldırıyla aynı saatlerde, yeteneklerini "Cumhuriyet Mitingleri" ile kanıtlayan ordunun sivil uzantıları vazife başı yaparak

yeni bir miting kararı aldılar. Diğer taraftan ise ordunun postal yalayıcısı İP çetesi daha da ileri giderek Diyarbakır'daki "bayrak mitingi"ni talebedilen "refleks" ile ilişkilendirdi. Tam anlamıyla bir provokasyon olan bu girişimin en heyecanlı destekçilerinden biri de Türk-İş'in hain sendika bürokratları oldu.

Yaratılan bu savaş halinin birçok nedeni mevcuttur. Bunlardan ilki, ordunun hükümet karşısında konumunu güçlendirmek amacıyla bu tür bir manevraya başvurmuş olmasıdır. Ordunun ülke yaşamı ve siyasetindeki ayrıcalıklı konumunu sürdürmek için Kürt sorununu nasıl kullandığı biliniyor. Ek olarak, son dönemde artan düzen içi çatışmada rakibini zora sokmak için bu konuyu alabildiğine istismar etmeye çalıştığı da bir gerçek. Ülkenin seçim havasına girdiği bir dönemde, düzen siyasetine müdahalenin en etkili ve rahat yolu olarak böyle bir savaş halini örgütlediğini söyleyebiliriz. Bununla birlikte bu kadarı mevcut durumu anlamak için yetersizdir.

Bu savaş halinin iç siyasal amaçları olmakla birlikte, durumun bunu aşan bir kapsama sahip olduğuna da kuşku yoktur. PKK'nin askeri varlığından ziyade, Güney Kürdistan'daki devletleşme adımlarının ileri boyutlar kazanması ile birlikte, Kürt sorunu konusunda 80 yıllık inkar ve imha siyasetindeki iflas, düzeni bu tür arayışlar içerisine sokmaktadır. Kendi aralarında kavgalı olan düzen güçleri, sonuçta bu konu üzerinden yekpare bir tutum sergilemektedir. Yakın zamanda Kürt Yönetimi ile görüşüp görüşmemek konusunda orduyla ters düşen hükümetin başı Erdoğan, gelinen yerde "bir kabile reisiyle ne görüşeceğiz" noktasına varmıştır. Elbette bunun seçimlere dayalı bir iç hesabın ürünü olması kuvvetle muhtemeldir. Ancak TUSİAD kodamanlarının da, "devlet bu konuda yekpare bir tutum içinde" ve "güvenliğin sözkonusu olduğu yerde ekonomi ikinci plandadır" biçimindeki açıklamalarla mevcut savaş haline açık onay vermesi ile birlikte düşünüldüğünde, yaşananların egemen güçlerin ortak iradesine dayandığı da söylenebilir.

Belli ki, sermaye devleti, saldırı ve savaş makinasını harekete geçirerek tehdit, şantaj ve zor ile Kürt halkının ulusal mücadelesini ve kazanımlarını ortadan kaldırmak istiyor. Bu amaçla harekete geçirilen savaş makinesinin yanısıra tüm gerici odaklarını da seferberliğe çağırıyor. Böylelikle yakın zamanda düzen siyasetinin iplerini sıkı tutan ordu, ülkeyi her bakımdan askeri bir rejimin gereklerine uygun olarak yönetmeye çalışıyor.

Genelkurmay'ın düzen siyasetinin iplerini elinde toplayarak yürüttüğü bu gerici saldırganlık ve savaş siyasetinin, başta bu ülkenin emekçi halkları olmak Ortadoğu'nun kardeş halklarına büyük acılar ve kıyımlar getireceği aşikardır.

Kürt halkının esareti uğruna yürütülen bu kirli ve kanlı savaş siyasetini durdurmak için harekete geçmek hem günün acil görevi, hem de büyük bir sorumluluktur. Başta devrimci ve ilerici güçler olmak üzere tüm işçi ve emekçileri bu görev ve sorumluluğun gereklerini yerine getirmek üzere harekete geçmeye çağırıyoruz.

CHP'den beklenen "refleks"!

CHP, Meclis'i genel görüşme istemiyle olağanüstü toplantıya çağırarak için hazırlık başlattı. Bunun için öne sürdüğü gerekçe ise "son günlerde tırmanan terör olayları, Kuzey Irak'taki PKK unsurlarına yönelik operasyon ve yerel Kürt gruplarının Türkiye'ye dönük amaçları" oldu.

CHP Genel Başkan yardımcısı Onur Öymen'in teklifi üzerine hazırlıkları başlatılan genel görüşme istemi parti içinde de tartışma yarattı. Deniz Baykal Öymen'in önerisini desteklerken, Genel Sekreter Önder Sav meclisin bu aşamada olağanüstü toplantıya çağırılmasına karşı çıktı. Açık ki Önder Sav'ın bu karşı çıkışı ilkesel bir nedene değil, Kürt halkına yönelik tartışmaların

seçim öngününde partisine oy kaybettireceği kaygısına dayanıyor. Fakat Baykal ve Öymen, basına yansıyan bilgilere göre, Meclis'in olağanüstü toplanması konusunda ısrarını sürdürüyor.

Kuşkusuz ki CHP'nin bu genel görüşme girişimi, Genelkurmay Başkanlığı'nın internet sitesinde yayınladığı son bildiriden ayrı düşünülemez. Bir postal yalayıcı olarak CHP kendinden beklenen "refleks"i göstermekte, geleneksel inkar, imha ve asimilasyon politikalarını sürdürerek sömürgeci sermaye düzeninin kendinden beklediği "refleks"i ortaya koymaktadır.

Rayından çıkan ordu-hükümet çatışması ABD ve tekelci burjuvazinin müdahalesiyle yeniden seçim zeminine taşındı...

Düzene karşı devrim mücadelesini büyütelim!

22 Temmuz seçimleri, Cumhurbaşkanlığı seçimleriyle patlayan düzen güçleri arasındaki çatışmanın yarattığı siyasi krize bir çözüm olarak gündeme getirilmişti. Fakat mevcut koşullarda seçimlerden bu krize çözüm olabilecek bir sonucun çıkması son derece zayıf bir ihtimaldir. Ordu eliyle yürütülen AKP'yi zayıflatma ve CHP'yi güçlendirme yönündeki müdahalenin beklenen sonucu yaratmaktan uzak olduğu anlaşılmaktadır. Yanısıra, AKP'ye karşı "merkez sağ"a aday olarak hazırlanan DYP-ANAP birleşmesi de tam bir fiyaskoya dönüşünce, mevcut durumda AKP'nin şansı daha da artmıştır.

Seçimlerin düzen siyasetinin krizine bir çare olamayacağı ihtimali güçlenince, ordu müdahalelerini daha da yoğunlaştırma gereği duydu. Bu amaçla AKP'ye yönelik olarak seçim oyununun kurallarını aşacak boyutlarda bir psikolojik hareket örgütlemeye yöneldi. Ulus'taki bombalamayla start alan bu hareket her geçen gün sertleştirilerek, AKP hükümeti tam bir kuşatma altına alındı.

Ordu merkezli bu psikolojik hareketin ana malzemesi PKK ve sınır ötesi operasyondur. Ordunun yoğunluğunu arttırdığı askeri operasyonlara bağlı olarak artan asker ölümleri, sınır ötesi bir operasyonun gerekliliğine bağlanarak, bu konuda hükümetin iradesizliği öne çıkarılmaktadır.

Ordunun bu çabası kısa sürede oldukça etkili de oldu. Özellikle yeni bir gece yarısı bildirisiyle "kitlelesel refleks" emrinin çıkmasıyla birlikte hükümet üzerindeki kuşatma tam bir ablukaya döndü. Bu arada TÜSİAD da, "ekonomiden önce güvenlik" biçimindeki bir tutumla ordunun yanında tavrını ortaya koydu. Bu, burjuva meydanın ve ordunun sivil uzantılarının sergilediği performansla da birleşince, kısa sürede asker cezazeleri, hedefinde hükümetin olduğu öfkeli kitle gösterilerine dönüştürüldü. Bu gösteriler öyle bir noktaya vardı ki, en sonunda başta Bülent Arınç olmak üzere AKP yöneticilerine yönelik fiili saldırılara vardı.

Bu koşullarda, düzen güçlerinin iç dalaşının yarattığı krizi yönetmek amacıyla gündeme getirilmiş olan seçim oyunu da giderek anlamsız hale geldi. İşte bu noktada seçimlerin iptal edilmesi konusu ciddi ciddi tartışılır oldu. Durumun bu noktaya ulaşması üzerine, ABD, tekelci burjuvazi ve hükümet rayından çıkan

düzen siyasetini yeniden yoluna sokmak, en azından kontrol altına almak üzere harekete geçtiler.

Bu çerçevedeki ilk müdahaleyi yapan ABD oldu. ABD emperyalizmi, dolaylı yollardan, "Türkiye'nin caydırıcılık kabiliyeti sorgulanıyor, gerçekten oldukça zayıflamış bir devlet görüntüsü veriyor" (Washington Times) biçiminde açığa vurduğu bir uyarı yaptı. İlgili gazetenin Beyaz Saray yetkililerine dayandırarak verdiği haberde ordu, "askerlerin caydırıcılık politikası PKK'den çok ABD'ye yönelik" denilerek uyarıldı.

Bu uyarı içerisinde ordunun yürüttüğü psikolojik savaşa da gönderme yapılmaktadır:

"ABD, Türkiye'nin Irak sahnesine girmesi zamanının henüz gelmediğini biliyor. Üst düzey bir ABD'li yetkiliye göre, Türkiye'nin, Kuzey Irak'a girerse, toprak bütünlüğü tehlikeye girer. Türk askerleri bu yetkiliyle hem fikir olabilir. Mesele, Türkiye'de son terörist saldırıları gerçekten kimin provoke ettiğidir. (...) Washington, İran'ın nükleer silahları elde etmesini önleyip önlemeyeceğine veya bunun nasıl yapacağına karar verinceye kadar PKK'ya karşı açık bir eylemi olmayacak. Şimdiye kadar Washington, Kürtleri İran ve Suriye'de kargaşa yaratmaları için kullanmaya niyetli görünüyor. Açık ki ABD, Türkiye'ye zarar vermek istemiyor ancak mecbur kalınca yapabilir."

Aynı yazıda ordunun yanısıra AKP de, ordu karşısındaki sinmişliğinden ötürü eleştiriliyor. Yazıda ABD Büyükelçisi Wilson'un, Erdoğan'ın "ordu talep etsin operasyon iznini veririz" biçimindeki sözü ve son günlerde ordu ile aynı telden çalması ile birlikte iradesizliğini göstermiş olması nedeniyle, hükümeti aşarak Genelkurmay'la görüştüğü belirtilmektedir.

İkinci müdahale tekelci burjuvaziden geldi. Bu müdahale de yine medya aracılığıyla yansıtıldı. 12 Haziran tarihli Milliyet gazetesinde bu konuya ayrılan "başyazı"da şunlar ifade edilmekteydi:

"Terörün turmanışı, ne yazık ki, Cumhurbaşkanlığı seçiminin krize dönüşerek siyasal sistemin tümüyle tıkandığı ve çare olarak erken seçime gidildiği bir döneme denk geliyor.

"Teröre verilecek yanıtın etkili olabilmesi için, toplumsal seferberlik ve ulusal refleksler kadar ülke yönetiminden sorumlu kurumların verecekleri birlik ve dayanışma görüntüleri de hayati önem taşır.

"Böylesine hassas bir dönemde, devletin zirvesindeki yöneticiler arasındaki diyalog olması gereken ölçülerden uzaktır. Ahenk görüntüsünden söz etmek güçtür.

"Türkiye, bütün ayarları bozulmuş bir ülke görüntüsü vermemelidir.

"Ülkemizin bir an önce bu bunalımdan çıkması elzemdir. Demokrasilerde bunalımları aşmanın yolu, ulusal iradeye başvurmaktır.

"Erken seçim, Türkiye'yi içine girdiği belirsizlikten kurtaracak, ülkenin dengelerinin demokratik meşruiyet içinde yeniden yerli yerine oturmasını sağlayacaktır.

"Bütün güçlülere rağmen, Türkiye, terörle mücadelesini demokrasiden ödün vermeden sürdürmek zorundadır.

"Türkiye, 1991 ve 1995 seçimlerini PKK terörünün zirvede olduğu dönemlerde düzgün bir şekilde yapabiliyordu. Geçmişte gösterdiği bu beceriyi bugün de sergilememesi için hiçbir neden yoktur.

"Yolunu kaybeden gemiler için kutup yıldızı nasıl yol gösterici ise 22 Temmuz'da yapılacak olan seçimler de Türkiye için aynı değerde bir umut ışığıdır.

"Gözümüzü bu ışıktan ayırmayacağız."

Aynı tarihli Hürriyet Gazetesi'nde Ertuğrul Özkök de "Daraltılmış gayri resmi MGK" başlıklı yazısında benzer şeyler söylüyor ve sorunun çözüm adresini gösteriyordu:

"Bugün Ankara'da çok önemli bir toplantı var. Başbakan Tayyip Erdoğan, Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, İçişleri Bakanı Osman Güneş, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt, Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral İlker Başbuğ, Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Işık Koşaner, MİT Müsteşarı Emre Taner ile Emniyet Genel Müdürü Oğuz Kaan Köksal, saat 17.00'de bir araya gelecek. Çünkü son bir haftadır meydana gelen gelişmeler, olayların kontrolden çıkması riskini taşımaya başladı. 23 Temmuz'a kadar geçecek sürede, toplumun her kesiminin, bütün siyasi partilerin, böyle 'eldivensiz' bir iç muhasebe yapmasında büyük yarar var (...) İsterseniz, işe 'Cenaze başı siyasetinden' başlayalım."

İşte Özkök'ün duyurusunu yaptığı bu toplantı, zıvanadan çıkan düzen siyasetini yeniden yoluna sokmak, en azından kontrol edilebilir hale sokmak

amacıyla ABD ve tekelci burjuvazi tarafından yapılan müdahalenin sonucu olarak gündeme geldi. Belirtmek gerekir ki, NATO başkanının toplantıdan birkaç saat önce Türkiye'ye gelerek ordunun AB komutasında bulunan askeri birlikleri çekme kararını tartışmaya açması da, bu çerçevede yapılan müdahalelerin bir parçasıdır. Dolayısıyla bu bağlamda gerçekleşen "mini MGK toplantısı", esasında AKP'nin ordu karşısında durumu dengeleme ve inisiyatifini yeniden ellerine alması yönünde yapılmış bir adımdır. Bundan dolayı bu toplantıdan hemen önce günlerdir ordu kuşatması altında sinen Erdoğan'ın karşı saldırıya geçmesi şaşırtıcı olmadı.

Öyle ki, birkaç gün önce "kabile reisleriyle görüşmeyiz" diyerek daha önce söylediklerinden çarkedip ordu karşısında ne ölçüde sindiğini gösteren Erdoğan, bu toplantı öncesinde yaptığı açıklamalarda bu kez tersine bir dönüş yaptı.

"Türkiye'deki 5 bin terörist ile ilgili mücadele bitti mi yani bu halledildi mi, Kuzey Irak'taki 500 kişi ile uğraşma safahatine gelinecek" diyerek sınır ötesi operasyona açıkça karşı duran Erdoğan, kendilerine yönelik ordu merkezli psikolojik hareket konusunda da, "şunu açıkça söylüyorum, bazı emekli generaller, paşalar televizyon televizyon dolaşıp hükümete karşı adeta böyle saygı sınırlarını aşan ifadeler kullanmak suretiyle toplumda sanki bir psikolojik olumsuz hava oluşturmanın gayreti içine giriyorlar, bunlar hoş şeyler değil" biçiminde konuştu.

Erdoğan karşı saldırısını ordu ile sınırlı da tutmadı, TÜSİAD'a da yönelerek şunları söyledi: "TÜSİAD dediyse yanlış demiş. Yani bunların hepsi birbiriyle ilgili konular, birbirinden ayıramazsınız. Bugün güvenliğini sağlayacaksanız, ekonomik gücünüzün olması lazım. Bu ekonomik gücümüz yoksa yarın bu güvenliği de sağlayamazsınız. Tabii ki güvenliğiniz olacak, ekonomi de... Bunlar hep birbirinden ayrılmaz olan adeta ikizler. Dolayısıyla birini tercih edeyim, diğerini etmeyeyim, böyle şeyler olmaz ve bunlar yanlış yaklaşımlardır."

Tüm bunlar, AKP hükümetinin ABD ve tekelci burjuvazinin desteğiyle birlikte siyasal durumu dengeleme yönünde belli bir inisiyatif koyduğunu gösteriyor. Bu amaçla yapılan AKP-ordu zirvesinde de bu dengenin şimdilik sağlanmış olduğu ortaya konuldu. Zirve sonrasında yayınlanan açıklama şöyle:

"Toplantıda, terörle mücadelenin ülkemizin gündeminde en öncelikli konu olduğu bir kez daha teyid edilmiş, bu konunun tüm çıkarların ve her türlü siyasi mülahazaların üstünde olduğu hususunda kimsenin kuşkusunu bulunmaması gerektiği kaydedilmiş, halkımızın terör eylemlerine karşı her zaman birlik ve beraberlik içinde olduğu vurgulanmıştır.

"Terörizle mücadele, her zaman olduğu gibi demokrasi ve hukukun üstünlüğü temelinde, ancak büyük bir kararlılıkla ve tüm ilgili kurumların ortak katkısı ve işbirliği ile sürdürülecek, ülkemize yönelik tehdidin üstesinden gelinecektir. Terörle mücadele tam bir uyum ve eşgüdüm halinde yürütülmektedir."

Kurulu düzen, rayından çıkma tehlikesi üzerine müdahalede bulunan ABD ve tekelci burjuvazi eliyle şimdilik yoluna konulmuş bulunuyor. Fakat düzen güçleri arasındaki çatışmanın maddi temelleri varlığını koruyor. Dolayısıyla, egemen güçlerin iradesine karşın ordu ve hükümet ekseninde yaşanan siyasi kriz halinin yeni çatışmalar biçiminde dışavurması kaçınılmazdır.

Düzen cephesindeki durum bu iken, ilerici-devrimci hareket ile toplumsal muhalefet güçleri bu durumu izlemekle yetinemezler. Düzen güçleri arasındaki çatışma durumunda da, uyum halinde de hedefte onlar vardır. Dolayısıyla temel demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltme görev ve sorumluluğu ile yüzyüzeyiz. Elbette bu aynı zamanda, "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarı doğrultusunda ve "Düzene karşı devrim" ekseninde yürütülecek bir mücadele olmak durumundadır.

TSK'nın körüklemeye çalıştığı ırkçılığa karşı

"İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarını yükseltelim!

TSK yine bir gece yarısı açıklaması yayımladı. Yine ortalığa kinini saçtı. Fakat açıklama, sadece TSK'nın Kürt halkına karşı bitmek bilmez kinini, bu kinle beslenen düşmanca planlarını ortaya dökmüyor; halkların kardeşliği temellerini dinamitlemek, Türk-Kürt düşmanlığı yaratmak, iki halkı birbirine kırdırmak gibi sinsi niyetlerini de açığa çıkarıyor.

İrkçılığı tescilli bu kurum, Kürt hareketini ırkçılıkla suçlamakla yetinmiyor, "Her fırsatta, yurt içinde ve yurt dışında barış, özgürlük ve demokrasi gibi insanlığın yüksek değerlerini, terör örgütüne paravan olarak kullanan kişi ve kuruluşların, bu olayların gerçek yüzlerini görme zamanı artık gelmiştir" ifadeleriyle, Kürt halkının özgürlük ve demokrasi taleplerine hiçbir koşulda yanıt verilmeyeceğini de anlatmış oluyor.

Zaten, terör edebiyatına bu derece sıkı sarılmalarının arkasında da bu yatmıyor mu? Kürtler'den gelen her türlü hak ve demokrasi talebini terör yaygarasıyla bastırmaya çalışmak, bu talebi ortaya koyan legal parti, kurum ve kuruluşları "terör örgütü" ile bağlantılandırmak, bu amaçla kendi hukuk kurallarını da hiçe sayarak Kürt milletvekillerini hapislerde çürütmek... Onlar için artık günlük sıradan olaylardandır.

Böylesine kaba hak ihlallerini sıradan vaka haline getirebildiler, çünkü karşılarında duran, bunu yapamazsınız diyen yok. Çünkü Kürtler'in hakları bu kadar kolayından çiğnenirse, buna kimse ses çıkarmazsa,

hepimizin haklarını çiğneyeceklerdir bilinci, ne yazık ki yaygın değil. Bir ülkede "demokrasi"nin halkın sadece bir kesimine uygulanamayacağı, eğer demokrasi bir kısım halk için ortadan kaldırılıyorsa herkes için kaldırılmış olacağı hesap edilmiyor.

Bu suskunluktur ki, bugün TSK'ya, halkın bir kesimini diğerine karşı kendi ırkçı fikirleri ardından sürükleyebileceği umudu vermektedir.

Zaten bu açıklama epeyce geriden gelmiş sayılır. Son dönem düzenlenen asker cenazeleri, TSK'nın gözetiminde, faşist güruhların ırkçı mitinglerine dönüştürülmüş bulunuyor. Devrimci cenazelerinde, anmalarında slogan yasaklamaya kalkanlar, bu törenlerde en gerici, ırkçı sloganları, faşistlerin köpek işaretlerini amaçları doğrultusunda kullanmayı marifet biliyor. Bu gelişmeler üzerine yayınlanan son TSK bildirisini, bu nedenle ve öncelikle ırkçı-faşist çetelere bir çağrı kabul etmek gerekiyor. Yine taşları bağlayıp itleri serbest bırakıyorlar. Faşist güruhlar yine linç ve katliam saldırılarına yöneltilecek ve bu da "Türk halkının teröre karşı öfkesi" diye yutturulmaya çalışılacak.

Türkiye işçi sınıfının, devrimci hareketin ve Kürt hareketinin bu kıskırtmalara karşı uyanık ve hazırlıklı olması gerekir. Özellikle seçim ortamının yarattığı politik havada, burjuva partilerin ırkçılık yarışına girdiği bir süreçte, işçilerin birliği, halkların kardeşliği fikrine daha sıkı sarılarak, estirilmeye çalışılan ırkçı rüzgarlar göğüslenmeli ve püskürtülmelidir.

“Sınır ötesi operasyon”da son perde

Güney Kürdistan’a askeri operasyon konusu gündemdeki yerini koruyor. Bununla ilgili son gelişme, aylar öncesinden hükümetin belli sınırlarda bir sınır ötesi operasyon düzenleme konusunda generalleri aylar öncesinden yetkilendirmiş olduğunun ortaya çıkmış olması. Bu da, generalleri bir sınır ötesi operasyondan alıkoyan asıl etkenin, yetkisizlikten ziyade, ABD emperyalizminin onay vermemesi ve uluslararası plandaki yaygın tepki olduğunu gösteriyor. Gene de son gelişmeler ve yapılan son açıklamalar, ABD emperyalizminin, Kandil bölgesiyle sınırlı ve süresi belli bir operasyona yeşil ışık yakma ihtimalinin güçlenmekte olduğunu gösteriyor.

Bir süredir sınır ötesi operasyon yetkisi tartışılarsun, Genelkurmay Başkanlığı’nın “terörle mücadele” için hazırladığı hareket planını 2006 Aralık ayında hükümete sunduğu ve hükümetin 12 Mart’ta Genelkurmay’a, sınır ötesi operasyona kadar genişleyen yetki verdiği ortaya çıktı. Basına yansıyan bilgilere göre, Genelkurmay’a “terörle etkin bir mücadele” için sıcak takipten başlayarak kademeli olarak artırılmak üzere sınır ötesi operasyon dahil olmak üzere tam yetki verilmiş.

Yetki kapsamında kara ve hava kuvvetlerinin de “koordineli ve etkin bir şekilde kullanımı” öngörülüyor. Ordu da hareket planının onaylanmasının ardından Türkiye ile Güney Kürdistan sınırına yeni birlikler kaydırarak operasyon hazırlıklarına girişti.

Hatırlanacağı üzere, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt, 12 Nisan’da düzenlediği basın toplantısında, hükümetten sınır ötesi operasyon için talimat istediklerini belirtmişti. Harp Akademileri Komutanlığı’nda yapılan sempozyumda, Güney Kürdistan’a harekât hakkında, “İçeri girip sadece PKK ile mi uğraşacağız, yoksa Barzani ile bir şeyler olacak mı? Ben asker olarak ihtiyaç bildirdim. Önüme sözlü değil yazılı talimat gelmesi lazım” demişti. Arkasından hükümetin karşı hamlesi gelmiş, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, “Eğer böyle bir ihtiyaç varsa, Genelkurmay yazılı izin başvurusunda bulunsun verelim” diyerek topu yine karşı sahaya atmıştı. Görünüşe göre, Genelkurmay’ın hükümetten talebi, sadece PKK’yi değil, Güney Kürdistan’daki siyasi yapıyı da hedefleyen askeri bir operasyon kararı almasıydı.

Basına yansıyan bu son bilgi ile birlikte, sınır ötesi operasyonun önündeki esas engelin hükümet olmadığı da böylece açığa çıkmış oldu.

Kuşkusuz ki, ABD’nin onayı olmadan bir “sınır ötesi operasyon”un mümkün olmadığını en başta Büyükanıt da bilmektedir. Ayrıca, daha önce defalarca yapılan geniş kapsamlı sınır ötesi operasyondan sonuç çıkmadığını, bugün yapılacak bir operasyondan da farklı bir sonuç çıkmayacağını, herkesten önce bölgede kolordu komutanlığı da yapmış olan Büyükanıt bilir. Durumun böyle olduğunu “Kuzey Irak’a bir askeri harekâtın önkoşullarından birisi ABD ile uzlaşmaktır” şeklindeki tespitler de göstermektedir. Dolayısıyla, bugünkü siyasi konjonktürde AKP hükümetinin, Büyükanıt’ın tanımladığı gibi bir kararı çıkarması imkansız görünmektedir. Elbette ki, onların tüm kulakları sağırlaştırılan kuru gürültülere rağmen kapsamlı bir operasyondan uzak durmalarının nedeni, hem efendileri ABD’nin böyle bir operasyona göstereceği tepkiden, hem de girilecek maceranın tam bir bataklığa dönüşmesinden duyulan korkudur.

Komünist basınıımızda, bugünkü siyasi konjonktürde, AKP hükümetinin, Büyükanıt’ın çizdiği çerçevede bir “sınır ötesi operasyon” kararı çıkarmasının mümkün olmadığını, hükümetin en

fazlasından ABD ve Barzani ile anlaşılıp “namusu kurtarma” kabilinden sınırlı bir askeri hareket için karar çıkarabileceğini vurgulamıştık.

Söz konusu değerlendirmemizde, “Yapılan, bir ‘sınır ötesi operasyon’ değil, psikolojik savaş odaklı ‘sınır içi bir operasyon’dur. Hükümet ve Genelkurmay, psikolojik savaşın bütün unsurlarının kullanıldığı bir mücadele yürütmektedir ve mücadelenin hedefi ise, işçi sınıfı ve tüm emekçi kitlelerdir. Bu gerilim politikalarının genel amacı, geleneksel imha, inkar ve asimilasyon politikalarının devamını sağlamaktır. Kısa vadede ise, birincisi, Kürtler’in meclise girmesinin önlemek veya en azından sınırlamaktır. İkincisi, AKP hükümetini basınç altında tutarak seçimlerde AKP’nin başarısını mümkün mertebe azaltmaktır” tespitinde bulunmuştu. Basına yansıyan bu son bilgilerin de gösterdiği gibi, gelişmeler bizi doğrular mahiyettedir.

Psikolojik savaşın bütün unsurlarının kullanıldığı “sınır içi bir operasyon” tüm hızıyla sürüyor. Bugün Genelkurmay, Kürdistan’daki operasyon ve çatışmaları kullanarak, Kürt sorunu üzerinden müdahale ve kamplaşmaya yeni bir boyut kazandırmaya yönelik adımlar atıyor. Son günlerde asker cezazeleri üzerinden bütün ülkede halklar arasında düşmanlık yaratılmaya çalışılmakta, Türk halkını savaş politikalarına yedeklemeye yönelik bir çaba sergilenmektedir. Anafartalar Çarşısı’nda patlatılan provokasyon bombası ile daha önce “şeriat tehdidi”ne karşı alanlara çıkarılan kitleler, bu kez “teröre karşı” birleşme söylemiyle milliyetçi-şovenist politikalara yedeklenmeye çalışılmaktadır. Yaratılan hava üzerinden Hakkari, Siirt ve Şırnak illeri üç aylık “Geçici Güvenlik Bölgesi” ilan edildi. Atılan adımın bununla sınırlı kalmayacağı, yaratılan gerginlikle bütün Kürdistan’da yeniden OHAL koşullarının dayatılacağı sır değil.

Polise geniş yetkiler tanıyan yasanın aynı dönemde Meclis tarafından kabul edilmesiyle birlikte düşünüldüğünde, birkaç yıldır gündem haline gelen “demokratikleşme tartışmaları”nın da burjuvazinin dönemsel ihtiyaçlarını karşılamaktan öte bir amaç

taşımadığını gösteriyor. Böylece bir kez daha burjuvazi ve onun politik temsilcilerinin demokratik hak ve özgürlük taleplerinin karşılanmasıyla bir ilgisinin olmadığı görülmüş oldu.

Genelkurmay, geçtiğimiz günlerde yaptığı ve “terör olaylarına karşı Türk milletini kitlesel karşı koyma refleksini göstermeye” çağırarak müdahale sürecine yeni bir boyut getirdi. Genelkurmay’ın bu açıklaması, Cumhuriyet’in 80 yılı aşkın bir zamandır çözemediği Kürt sorununun bir “iktidar kavgasının” unsurları olarak kullanıldığını/kullanılacağını bir göstergesidir. Müdahalelerin “sivil” ayağını oluşturan ve daha önce “cumhuriyet mitingleri”ni gerçekleştiren kurumlar, son çağrı üzerine yeniden harekete geçti ve mitingler serisi için hazırlıklara başlandı. Bu mitingler üzerinden milliyetçi-şoven zehir bütün topluma akıtılmaya çalışılacak. Böylece, Türk-Kürt düşmanlığı daha ileri bir boyuta taşınmış olacaktır.

Bu gelişmelerin ortaya çıkardığı bir diğer sonuç da, Genelkurmay’ın, artık söylem düzeyinde bile, kendisini siyaset dışı bir alanda tanımlamaktan vazgeçmesidir.

AKP hükümeti, OHAL benzeri uygulamalar ve “sınır ötesi operasyon” konularında Genelkurmay’a yetkiyi hükümetin verdiğini söyleyerek, Kürt sorununa yaklaşım konusunda aynı noktada bulduklarını göstermektedir.

Tüm bunlar, “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarı ve “Düzene karşı devrim!” perspektifiyle devrimci bir karşı duruşun ne denli gerekli olduğunu bir kez daha ortaya koyan gelişmelerdir. Egemenlik ve ayrıcalık için çatışan düzen güçleri, bu çatışmada avantaj sağlamak üzere halkları birbirlerine düşürecek kanlı provokasyonlara başvurmakta, çatışmalarına emekçi halkı alet etmeye çalışmaktadırlar. Bu yolda elde edecekleri mesafe, emekçilerin yıkımı, kırımını ve geleceğinin karartılmasından başka bir sonuç yaratmayacaktır.

Tüm devrimci ve ilerici güçler bu oyunu bozmak üzere düzene karşı mücadele bayrağını yükseltmek üzere çabalarını yoğunlaştırmak zorundadırlar.

Darbeci generaller “kitleselele refleks” çağrısı yapıyor...

Yanıtımız işçilerin birliği halkların kardeşliği mücadelesini yükseltmek olmalı!

Generaller Cumhurbaşkanlığı seçimi üzerinden kilitlenen düzen siyasetine 27 Nisan’da yayınladıkları bir bildiriyle müdahale etmişler ve sürecin yönünü belirlemişlerdi. Neticede AKP kendi Cumhurbaşkanı adayını seçemedi, yıl sonunda yapılacak genel seçimler de Temmuz ayına alınmış oldu.

Ancak, düzen siyasetinde yol açtığı sonuçlara bakarak, 27 Nisan bildirisinin sadece AKP’yi ve onun politikalarını hedeflediğini söylemek yanıltıcı olacaktır. Bildirinin düzen siyasetine anlık bir müdahalenin çok ötesinde amaçlar taşıdığı, AKP gericiliğinden ziyade Kürt halkını ve devrimci demokrat güçleri hedef tahtasına oturttuğu görülecektir. Zira bildiride geçen “Cumhuriyetimizin kurucusu Ulu Önder Atatürk’ün, ‘Ne mutlu Türküm diyene!’ anlayışına karşı çıkan herkes Türkiye Cumhuriyeti’nin düşmanıdır ve öyle kalacaktır” ifadesi, faşist generallerin asıl derdinin ne olduğunu ortaya koymaktadır.

Generaller 8 Haziran’da yeni bir bildiri yayınlayarak Kürt halkına ve toplumsal muhalefete karşı olan gerici kinlerini, saldırgan amaçlarını bütün açıklığıyla ortaya koydular, daha doğrusu kustular. Bunu yaparak, hem önceki açıklamada yer alan “Ne mutlu Türküm diyene!” anlayışına karşı çıkan herkes Türkiye Cumhuriyeti’nin düşmanıdır” sözünü boşuna etmediklerini kanıtlamış oldular. Hem de bu sözün muhatabının kimler olduğunu net biçimde ifade ettiler.

“Türkiye Cumhuriyeti’nin düşmanları”, 8 Haziran tarihli bildirisinin dördüncü maddesinde, “Her fırsatta, yurt içinde ve yurt dışında barış, özgürlük ve demokrasi gibi insanlığın yüksek değerlerini, terör örgütüne paravan olarak kullanan kişi ve kuruluşlar” olarak tarif edilmektedir. Anlaşılabacağı gibi, bu tanımın içerisine daha fazla özgürlük isteyen, mücadele eden tüm güçler girmektedir.

Ancak generaller bununla da yetinmemekte, kendi hakimiyetlerini sağlamlaştırma uğruna Kürt ve Türk haklarının birbirlerini boğazlamalarından, gerici bir savaşa tutuşmalarından medet ummaktadır. 8 Nisan bildirisinin son paragrafında yer alan “Türk Silahlı Kuvvetlerinin beklentisi; bu tür terör olaylarına karşı, yüce Türk milletinin kitleselele karşı koyma refleksini göstermesidir” çağrısı bunun ifadesidir.

Generallerin bildirisinde yer alan bu provokatif çağrı, takip eden günlerde değişik tepki ve tartışmalara konu olmuştur. Düzenledikleri “Cumhuriyet mitingleri” sayesinde bir hayli ünlenen “postallı siviller” generallerin bu çağrısının üzerine atlamışlardır. Ordunun sivil görünümlü uzantıları durumundaki ÇYDD, ADD gibi örgütler “Teröre karşı sessiz protesto” eylemleri düzenlemek için vakit yitirmeden kolları sıvamış durumdadır.

Bu postal yalayıcılar, yapmayı planladıkları eylemleri demokratik bir hareket olarak göstermeyi de ihmal etmemektedirler. Genelkurmayın çağrısının bir kışkırtma olduğu, bunun toplumda hızla bir kamplaşmanın önünü açacağı, düşmanlıkları besleyeceği, saldırı ve linç girişimlerine neden olacağı türünden eleştirileri, geçmişte İspanya’da yapılmış olan kitleselele gösterileri ve bunların “terör

sorununun çözümüne yaptığı katkıları” örnek vererek yanıtlamaya çalışmaktadırlar. Bu tür izah ve savunma çabaları her türlü temelden yoksundur. Postal yalayıcıların düzenlemeyi planladıkları mitinglerin çağrısını, İspanya’dakilerden farklı olarak, bizzat generaller yapmış bulunmaktadır. Ve bu “kitleselele refleks”ler, generallerin güdümünde olması gibi bir dizi nedenden dolayı, şiddetin son bulmasına değil, Kürt halkına dönük saldırıların daha da yoğunlaşmasına, halklar arasındaki gerici boğazlaşma riskinin katlanarak büyümesine hizmet edecektir. Zaten generaller de bunu ummakta ve istemektedir.

Hazırola geçmeyenler cephesi

Generallerin söz konusu kin dolu provokatif açıklamasına tek yanıt postallı sivillerden gelmedi elbette. İlerici ve devrimci güçler, insan hakları örgütleri vb. kurumlar değişik açıklamalarla generallerin açıklamasının gerçek yüzünü teşhir ettiler. Ne anlama geldiğini belli yönleriyle ortaya koydular.

Bunlar içinde en derli toplu olanı DİSK, KESK, TMMOB, TTB ve TDHB’nin yaptığı ortak açıklama idi. Bilindiği gibi bu beş kurumdan bazıları, geçtiğimiz aylarda gene ordunun talimat ve moral desteğiyle kotarılan “Cumhuriyet mitingleri” karşısında net bir duruş sergileyememişlerdi. Örneğin DİSK, işin başında bu Cumhuriyet mitinglerinin niteliğini doğru bir biçimde tanımlamış ve katılmamayı tercih etmişken, ilerleyen süreçte bu duruşunu koruyamamış ve özellikle İzmir mitingine önemli sayılacak bir kitleyle katılım sağlamıştı. Bu tutum değişikliğinde DİSK yönetiminin CHP ve DSP üzerinden inşa edilen “sol ittifak” projesine dair bazı beklentilerinin de rolü vardı. Nedeni ve olursa olsun, bu tutum değişikliği, generallerin politikalarına yedeklenme eğiliminin güçlendiğini göstermekteydi.

Bugün ise daha farklı bir tabloyla karşı karşıyayız. Seçime girecek güçler tablosunun netleşmesi, düzenin “sol ittifak” projesinin kapsamının artık tam olarak şekillenmesi gibi gelişmeler geride kaldı. Düzenin “sol ittifak” projesi CHP ve DSP’yle sınırlı tutuldu, SHP ve Süleyman Çelebi’nin 10 Aralık Hareketi bu oluşumun dışında tutuldu. Hem siyasal düzlemdeki bu tablo, hem de generallerin saldırgan yüzünün giderek daha açık bir biçimde görülür hale gelmesi, “sol ittifak” düşlerine dalanların bir parça kendilerine gelmesine yol açtı. Generallerin 8 Haziran bildirisinden sonra DİSK, KESK, TMMOB,TTB ve TDHB tarafından yayımlanan “Nasıl bir Türkiye istiyoruz?” başlıklı açıklama, hem bu özetlediğimiz sürecin hem de söz konusu örgütlerin bünyelerinde değişik ölçülerde varlığını koruyan ilerici ve devrimci hassasiyetlerin bir ürünü olarak ortaya çıktı.

“Nasıl bir Türkiye istiyoruz?” başlıklı açıklama onu, benzer amaçla yapılmış pek çok açıklamadan daha farklı bir yere koymayı gerektirmektedir. Zira söz konusu metin, generallerin provokatif açıklamalarını en genel hatlarıyla eleştirmek yerine düzen siyasetindeki dalışmanın arka planına ışık tutmaya çalışmakta, buradan hareketle işçi ve emekçilerin karşı karşıya olduğu sömürü

politikalarını, hukuksuzlukları, hak gasplarını dile getirerek kendince kimi çözüm önerileri ve talepler formüle etmeye çaba göstermektedir.

“Tırmanan bu gerilim, ne toplumun iradesini parlamentoya yansıtmayan bir seçimle, ne de herhangi bir geçici düzenlemeyle aşılabılır. İçinden geçmekte olduğumuz kriz, 12 Eylül’den bu yana bizlere dayatılan yaşam biçiminin, siyaset tarzının, ekonomik politikaların ürünüdür.”

“Bugünün siyasal krizinin temelinde, siyasetin toplumsal dayanaklarından ve demokrasiden uzak bir alanda yürütülüyor olması yatmaktadır. 12 Eylül hukukunun yarattığı baskı, geniş halk kesimlerini siyasetten uzaklaştırmış, emek ve meslek örgütlerini, demokrasi güçlerini siyasete müdahalenin uzağına itmiştir.”

“... seçim sistemi ve siyasi partiler yasası derhal değiştirilmelidir. Temsil sistemi, yasaklardan ve eşitsizliklerden arındırılarak demokratik bir içerikle yeniden düzenlenmelidir...”

Açıklamanın, “Yoksulluğa, ırkçılığa ve gericiliğe teslim olmayacağız” başlıklı son bölümünde ise “Halkımıza dayatılan sahte çözümlerin çıkmaz yol olduğunu, ırkçılığa varan milliyetçi söylemlerin, sosyal ve siyasal yaşamı din temelli anlayışa göre kurgulamak isteyenlerin ülkemizi içinden çıkılmaz bir kaosa doğru sürüklediklerini, bu kaostan çıkış yolunun demokrasi dışı yöntemlerle olamayacağını bir kez daha ifade ediyoruz” denilerek hem milliyetçilik ve şovenizme, bundan beslenmeye çalışan darbeci generallere, hem de AKP tarafından temsil edilen dinsel gericiliğe karşı tutum alınmaktadır.

Amacımız, ortak açıklamada saptanan sorunlar için önerilen çözüm politikalarını tartışmak değil. Buradan bakıldığında, temelli sorunlar olduğu açıktır. Zira, “Nasıl bir Türkiye istiyoruz?” başlığıyla formüle edilenler, düzeni içi sosyal-siyasal düzenlemelere dayalı reformist bir platformun ötesine geçememektedir. İmzacı kuruluşların genel konumu gözönüne alındığında bu şaşırtıcı da değildir. Ama yineliyoruz, burada sorunumuz bu değil. Bizim işaret etmeye çalıştığımız olumluluk, metnin, hem ordu hem de dinci gericilik tarafından gündeme getirilen dayatmalar, sahte gündemler, sahte çözümler karşısında belli bir tutum almayı başarmış olmasıdır.

Darbe heveslilerin peşine takılmanın olduğu kadar, demokrasiye sahip çıkma adına dinsel gericilikle dirsek temasına girmenin moda olduğu bir süreçte, emek ve meslek örgütlerinin böyle bir bildiriyle tavırlarını ortaya koymaları, “işçilerin birliği, halkların kardeşliği” mücadelesi açısından olumludur. Bu olumluluğu değerlendirecek, genel bir tutum haline gelmesi için çaba gösterecek olanlar hiç şüphe yok ki devrimci güçlerdir. Kitlelerin, savaş tamtamlarıyla, milliyetçi-şoven histerilerle, “kitleselele refleks” gösterileriyle ve muhtemel yeni provokasyonlarla, diğer yandan AKP’nin yeni aldatma politikalarıyla kuşatıldığı, her iki tarafın da işçi ve emekçilerin kanı ve alinteri üzerinden hesaplar yaptığı bir süreçte, oyunu bozmanın yolu işçilerin birliği, halkların kardeşliği fikri etrafında kararlı bir duruşun örgütlenbilmesine, bu temelde mücadelenin yükseltilmesine bağlıdır.

Seçim sandığı Pandora'nın kutusudur!

İşçi ve emekçilerin çıkarına olan tek şey örgütlü mücadeledir!

Postal tehditleri ile gündeme gelen erken seçim süreci ile beraber düzen partilerinin milletvekili kriterleri gözler önüne serildi. Seçim listeleri hazırlanırken islamcısından faşistine, sözde solundan liberaline herkes aynı reçeteyi kullandı. Bol miktarda gericilik, kafatasçılık, güçlü bir çıkar bilinci, tümüyle onursuzluk ve biraz da popülerlik... Bir-iki de hitabet yeteneği güçlü zat-ı muhterem listeye eklendi mi, işte bir düzen partisi için ideal bir seçim listesinin formülü!

Eli kanlı katillere “buyurun gelin” demeyeceğiz!

Aday listelerinin kesinleşmesi ile beraber ilk dikkati çeken, eli kanlı faşistlerin sayısındaki bolluk oldu. Bu isimlerden yeterince teşhir olmuş olanı Mehmet Açar, kendi kirli geçmişini bütünüyle unutmamış bir biçimde demokrasi havariliğine soyunmuş durumda. Kürt halkının kanını hala ellerinde taşıyan Mehmet Açar'ın yanında Susurluk'tan çok iyi tanıdığımız Sedat Bucak yer alıyor. Ve elbette Bucak'ın avukatı da DP'den aday... Sözde şaibeli isimlere aday listelerinde yer vermeyen MHP ise 7 TİP'linin ölümü ile sonuçlanan Bahçelievler katliamının sanığını Sivas'tan 1. sıradan aday gösterdi.

Yıllarca devletin tetikçiliğini yapmış bu isimler, şimdi ceylan derili koltuklara çöreklenerek bu kez tetiği çeken değil de emri veren olmak niyetiyle seçim yarışına girmiş bulunmaktalar. Geçtiğimiz yıllarda sivil faşistlerle Tempo dergisinde yapılan bir röportajda “baltalarımızı gömdük ama yerlerini unutmadık” diyerek tehditler savuranlar, şimdi baltalarını da yanlarına alarak milletvekili olabilmek derdinde. Şovenizm zehrinin oluk oluk akıtıldığı şehit cenazelerinde seçim çalışması yapan bu leş kargalarının ağızlarından dökülen her cümle düşmanlık, her cümle nefret saçıyor. Ulusal onur olarak pazarladıkları kardeş halkları katletme politikaları, terörizmle mücadele diye kamufle ettikleri sistematik işkence, yargısız infaz ve linç uygulamaları ile şovenizm batağına çekilmek istenen Türkiye işçi ve emekçilerinin karşısına sözde alternatif olarak çıkartılan bu katiller sürüsünün ellerinden hala kan damlıyor. Yüksek Seçim Kurulu katil adaylara hızla onay verirken, bir hayat kadınının ve bir travestinin adaylık başvurusunu reddediyor. Hem de yüz kızartıcı suçtan mahkumiyetleri var denerek... Dolandırıcılığın ahlaktan, ancak kocası tarafından zorla pazarlanmanın ahlaksızlıktan sayıldığı bir düzende yaşıyoruz!

Açık ki burada sembolik olarak sayılan isimler, onların işbirlikçileri ve seçim listelerindeki daha niceleri basit birer cinayet zanlısı değildir. Onların işledikleri cinayetlerin hedefi her zaman coğrafyamızdaki işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesine ket vurmaktır. Onların düşmanı hiçbir zaman cinayete kurban giden kişiler değil, ama bir bütün olarak işçi sınıfı ve emekçiler, onların gelecek mücadelesidir. Bütün bu gerçeklere bakarak işçi sınıfı ve emekçiler seçim sandıklarına umut bağlamış bu azılı sınıf düşmanlarının, düzenin tetikçilerinin karşısına tok bir biçimde çıkabilmek durumundadır.

Ordu yardakçılara, postal yalayıcılarına verilecek oyumuz yok!

Henüz seçim kararı alınmaksızın seçim çalışmalarına Tandoğan'da başlayan ve ordu tarafından açıkça görevlendirilmiş kesim, bu seçimlerde karşımıza geçmiş yılları aşan bir güçlülükle çıkıyor. Laik-antilaik sözde çatışması ile toplumun bilincini doğrudan hedef tahtasına çakan bu kesim, artık ömrünü doldurmuş olan cumhuriyetin sadık bekçileri olma imajıyla seçim pazarında kendilerini satışa sürüyorlar. Cumhuriyetin değil kapitalist saltanatın bekçiliğini yaptığını bildiğimiz bu ordu yardakçıları, Hrant Dink cinayeti sonrası oluşan toplumsal atmosfere karşı cumhuriyet mitinglerinde açık bir şoven zehir kusarak, esasında Türkiye'nin kukla oynatıcısı olan “yüce” ordusunun toplumun tabanına yayılan kardeşlik özleminden ne ölçüde rahatsız olduğu mesajının da taşıyıcısı olmuşlardır.

Bugün ulusal onur, ulusal birlik-beraberlik vb. söylemlerle, güncel tartışmalardaki politik eksenleriyle MHP ile aynılaştıran CHP'nin ağırlıklı olan listelerinde yer alan bu isimler ciddi bir yekün oluşturuyor. Ancak bu isimlerden bir tanesi var ki, üzerinden atlamamak gerekiyor.

Mitinglerde kraliçe edasıyla konuşmalar yapan, ordunun önünde secdeye varan Nur Serter CHP'nin İstanbul adaylarından. İstanbul Üniversitesi'nde rektör yardımcılığı yaptığı dönemde dünya görüşünü, demokrasi anlayışını bir an bile gizleme gereği duymamış olan sözde akademisyen Serter'in döneminde üniversite içerisinden polis eksik olmamış, üniversitedeki polise saldırıların altına bizzat imza atmıştır.

Elden giden cumhuriyet için ayağa kalkmış olan Serter'in geçmişine bakıldığında, esen rüzgara göre

kendini konumlandırmakta oldukça başarılı olduğu görülecektir. 28 Şubat'tan bu yana ordunun toplumsal tehditlerinin destekçisi olacak bir kitle tabanı yaratma mücadelesini veren Serter, doğal olarak bu seçimlere ordu destekli CHP ile katılmayı tercih etmiştir.

Burada en önemli soru, Nur Serter ve onun gibi sayısız postal meraklısının bizden ne karşılığında oy istedikleridir. Çok açık ki bizden istenen kardeşlik duygularımızı bir yana bırakmak, haki üniformalarla barışmak, geçmişin kanlı katliamlarını unutmak, “hepimiz Ermeniyiz” bilincinin karşısına “ne mutlu Türküm” şovenizmiyle çıkmak...

Ancak Nur Serter ve benzerlerinin özü itibariyle tetikçilerden büyük farklılıkları yoktur. Aksine Serter ve benzerleri her daim tetikçilerin en büyük alkışçısı ve coğrafyamızda eşitlik, özgürlük adına dile getirilen ne varsa azılı düşmanı olmuşlardır. Bizlere düşense seçim sandıklarına bakarken umut beslemek yerine bizden oy isteyenlerin ellerine geçen her fırsatta bizleri nasıl sömürdüklerini hatırlayarak öfke duymaktır. Bu öfke seçim sandıklarında soracağımız hesabın mayası olacaktır.

Çalıp çırpmanın duayenleri de meclis yolunda!

Yıllar yılı işçi ve emekçilerin kanını emen, görevi kötüye kullanmaktan rüşvete kadar her türlü uygulamada bataklık içinde debelenen hortumcular, dolandırıcılar şimdi de meclis duvarlarını tırmalıyor. Gözlerini para hırsı bürümüş bu bezirganlar topluluğu yıllar yılı meclis dışında yaptıkları vurgunlarla yetinemeyerek şimdi de hukuk geçirmeyen dokunulmazlık kalkmasının ardına sığınmak istiyor.

İşçi ve emekçiler açısından sosyal yıkım saldırılarının bu ölçüde derinleştiği, bütün kamusal alanların birer birer özelleştirildiği böylesi bir süreçte

meclise kapağı atarak bu dönüşümlerden karlı çıkmak derindeki bu geniş kesim için milletvekilliği bir yatırımdan ibaret! Bizlerin yaşamının pazarlık malzemesine dönüştüğü günümüzde, sırtımızda bir kambur gibi taşıdığımız bu asalaklar sınıfı soframızdaki bir parça ekmeği almak için bugün bizden oy dileniyor. Açık ki bu kesimlere verilecek her oy, onlara parlamento kapılarını açmanın ötesinde bir anlam taşıyacaktır. Verilecek her oy, soframızdaki son ekmeğin savaştan teslim edilmesi olacaktır.

Listelere giren süs adayların tek hedefi bizleri kandırmaktır!

Bu seçimlerde İbrahim Tatlıses gibi, Naim Süleymanoğlu gibi birçok isim aday listelerinde yer alıyor. Geniş işçi ve emekçi kesimler üzerinde oynanan bu oyunun hedefi, tanınan-bilinen bu simalar üzerinden toplumsal bilince bir darbe daha vurabilmek. Birçok siyasal parti açısından afiş yapmaktan bildiri dağıtmaya kadar birçok propaganda faaliyetinin yerine bu isimlerin merkezinde durduğu bir takım reklâmlar örgütlemek, tanıtım sürecini yaygınlaştırmak hedefi düzen açısından önemli bir olanak olarak görülmektedir.

Açıldığında, Pandora'nın kutusu misali içinden her türlü kötülüğün, düşmanlığın çıkacağı kesin olan seçim sandıklarında bu reklamların, propagandaların sökmediğini ispatlamak zorundayız. Bizler sofralarımızdan aç kalkarken, gün boyunca aç açına çalışırken, çalışma yaşamının en ağır yüklerini taşıırken, sefahat içerisinde yaşayan, paraya para demeyen, bu coğrafyanın işçi ve emekçileri ve ezilen halkları adına bugüne dek olumlanacak tek bir icraatı olmayan isimlere, ünlü diye, şarkıcı diye oy vermek, geleceğimizi önemsemediğimiz anlamına gelecektir. Oysa bugün en çok sahip çıkmamız gereken, geleceğimize dir!

İşçi ve emekçilerin parlamento hayallerine karnı tok!

Etraf, dokunulmazlığın o hukuk geçirmez kalkanına sığınmak için kırk takla atanlarla dolu. Suç dosyası kabarık bir sürü isim, milletvekili olarak haklarında verilen mahkûmiyetlerden kurtulmak derdiyle seçim propagandalarına başladılar bile. Bu coğrafyanın işçi ve emekçilerinin, ezilen halklarının bugün karşı karşıya kaldığı iktisadi saldırıların her birinin temelinde postal izi olan ordunun önünde secdeye varan Nur Serter'den, yıllarca kirli savaşın en etkin yürütücülerinden biri olup da bugün demokrasi havarisi kesilen Mehmet Açar'a kadar geniş bir yelpaze içeren aday listeleri bizleri temsil etme iddiasındaki şarlatanlarla dolu. Tandoğan'da orduyu göreve çağıranlar, şehit cenazelerinde Kuzey Irak'ı namus meselesi yapanlar da bu seferki seçimlerin gözdesi!

Diğer yandan miadını doldurmuş parlamento binasına göz ucuyla bakan ve kitlelere "meclise girersek her şey değişecek" mesajı veren gruplar var. Ancak işçi ve emekçiler bugüne kadar meclis binasının duvarlarından kendi hayırlarına tek bir şeyin sızmadığı bilinciyle yol almak zorundadır. Açıktır ki bu meclis isterse bütün milletvekillerini yenilesin, yine de işçi ve emekçiler lehine tek bir kararın alınmayacağı bir alan olacaktır.

İşçi ve emekçiler sandıkta sınıfsız ve sömürsüz dünyayı seçmelidir!

Pandora'nın kutusuna benzettiğimiz seçim sandıklarına gidip oy vermek, işçi ve emekçiler açısından kendi gelecekleri hakkında söz söylemek demektir. Ya o sandıklardaki düzen partilerinin adaylarına, o sandıktaki burjuva vaatlere, o sandıktaki parlamenterist hayallere sırt çevirecekler, ya da kendi geleceklerinin ceylan derisi koltuklarla hiçbir ortak paydası olmadığını görerek mücadeleyi seçeceklerdir! Ya hangi düzen partisini seçerlerse seçsinler TÜSİAD ve orduya kendi yaşamlarını ipotek edecekler, ya da ordusuyla, TÜSİAD'ıyla, kukla partileri ile, bu partilerin tek ortak paydaları onursuzluk olan adayları ile mücadele alanında hesaplaşmayı seçeceklerdir! Sınıfın bağımsız devrimci adayları işte bu mücadelenin yolunu göstermektedirler.

Hükümet şakşakçısı Fehmi Kuru...

Kapitalistler AKP hükümeti döneminde kasalarını tıka basa doldurdu

Kapitalist düzenin efendileri olan TÜSİAD kodamanları, işçi sınıfının ürettiği artı-değeri yağmalayıp kasalarını doldurmakla yetinmez, gerekli gördükleri yerde iç ve dış politika konusunda demeçler verip raporlar hazırlayarak beklenti ve direktiflerini rejimin bekçilerine iletirler. Düzen medyası, TÜSİAD kaynaklı her bilgiyi manşet veya baş sayfa haberi şeklinde sunarken, siyasi arenanın aktif figüranları ise, icraatlarını gelen direktiflere göre ayarlarlar.

TÜSİAD kodamanlarının rutin teamülleri çerçevesinde yaptıkları son açıklamalar, AKP hükümetinin gerici-dinci medyadaki önde gelen savunucularından Fehmi Kuru'yu fena halde kızdırmış görünüyor. "Kapitalistler akıllı mı?" (Yeni Şafak, 10 Haziran '07) başlıklı bir makale yayınlayan "liberal-dinci" Fehmi Kuru, gayet yerinde bir tespitle, TÜSİAD kodamanlarını "vefasızlık"la suçluyor.

Geçerken belirtelim ki, bu kişi "mühim gazeteciler" kategorisinde yer alıyor. Geçen yıl Bilderberg toplantısına katılması, Fehmi Kuru'nun bu kategoride yer aldığı ispatıdır. Zira sonuncusu geçen günlerde İstanbul'da yapılan bu toplantıya herkes katılamaz. Her yıl gizli yapılan bu toplantının müdavimleri arasında, ömrü boyunca ABD emperyalizminin kitlesel katliamlar öngören planlarının fikir babası Zbigniew Brzezinski gibi kişiler, büyük kapitalistler, "gazeteciler", siyasetçiler, bürokratlar vb. yer alır. Bu organizasyonun Türkiye temsilcisi ise Koç Holding Yönetim Kurulu Başkanı Mustafa Koç'tur. Çok sayıda TÜSİAD üyesi de bu toplantıların müdavimleri arasındadır. Demek oluyor ki, Fehmi Kuru, Pentagon'un akıl hocalarıyla gizli toplantılara katılacak kadar "önemli" sayıldığı gibi, TÜSİAD'da öbeklenen kapitalistler nezdinde de "özel" bir yeri vardır.

Bu yakınlığa rağmen, TÜSİAD kodamanlarının AKP hükümetine "vefasızlık" etmeleri, "Bilderberg'ci/İslamcı" Fehmi Kuru'yu kızdırınca, bazı hatırlatmalarda bulunarak "hayırlı" bir iş yapmıştır.

"İmam-hatip dışındaki tüm liseleri ahlâksızlık yuvası olarak gören bir zihniyet Milli Eğitim camiası içinde hâlâ kendine yer bulabiliyor" demiş TÜSİAD Başkanı Arzuhan Doğan Yalçındağ.

"TÜSİAD Başkanı, cumhurbaşkanı seçememekle sonuçlanan süreci de, 'Arabayı düz yolda şaşırtmak' deyimiyle açıklamaya çalışmış."

"Ak Parti iktidarı döneminde varlığına onlarca varlık katanlardan biri, 'Biz işadamları olarak konsorsiyumlara katılmıyor muyuz, siyasiler de iktidarlarını başkalarıyla paylaşmayı öğrenmeli' demiş."

"TÜSİAD'ın kurucularından önemli bir işadamı da, bir gün önce, 'Başörtülü eşle Çankaya'ya çıkılmaz' vecizesini kayıtlara geçirmişti."

Adı geçen makalede TÜSİAD kodamanlarının yukarıdaki sözlerini alıntılamanın Fehmi Kuru, "Kapitalistler akıllı insanlardır" genel kabulü vardır ya, işte o kabul şu sıralarda ciddi bir sarsıntı geçiriyor..." saptamasını yapıyor. Nedenine gelince: "Büyük holdinglerin bu yılın ilk üç ayındaki kârlılık performansları yayınlandı şu yakınlarda: Koç Holding'in kârı bir yıl önceye göre 14 kat artmış; Sabancı Holding'in kârı da ona yakın."

"Bir yandan servetlerine servet katmaya yarayan 4,5 yıllık bir iktidar, bir yandan kasaları kârları almayacak kadar şişen kapitalistlerin kendilerine bu imkânı sağlayan iktidarın sonunu getirmek üzere başlatılan sürece verdikleri güçlü destek."

Fehmi Kuru'ya göre büyük kapitalistlerin yaptığı bu "vefasızlık", "akıllı" oldukları genel kabulünü sarsıyor olabilir. Ancak burada önemli olan, kimi zaman AKP hükümetinin baş şakşakçısı, kimi zaman da akıl hocası misyonunu icra eden gerici-dinci medyanın önde gelen yazarı Fehmi Kuru'nun, AKP hükümetinin kimin kasalarını tıka basa doldurmak için çırpındığını ortaya koymuş olmasıdır.

Bu gerçek elbette gizli-saklı değildi. Ancak toplumun karşısına çıkıp demagoji yapan Tayyip Erdoğan ve müritleri, TÜSİAD kodamanlarının değil, toplumun hizmetinde olduklarını iddia ediyor, yalanlarla dolu seçim broşürlerinde ise, TÜSİAD kapitalistlerinin dolup taşan kasalarından değil, topluma yaptıkları "hizmetler"den söz ediyorlar. Gerici-dinci takımının seçim propagandasını vesile ederek öne çıkarttığı cilalı sözlerin çirkin yalanlar olduğunu, AKP hükümetinin bu akıl hocasının yazdıkları bile ortaya koymaya yeter. Zira vahşi bir sömürü ve yağma olmadan kapitalistlerin kârlarını ondört kat arttırması söz konusu bile olamaz.

15-16 Haziran Direnişi yol göstermeye devam ediyor...

İşçi sınıfı ve emekçiler kendi davası için dövüşme yolunu seçmelidir!

Düzen cephesi bir seçim sürecine daha girmiş bulunuyor. İşçi ve emekçi düşmanlığında, halk düşmanlığında aynışmış düzen partileri işçilerin, emekçilerin, Kürtler'in önüne farklı seçenekler gibi sunuluyor. Genelkurmay'ından TÜSİAD'ına, düzenin ve devletin en etkili ve yetkili kurumları, ülkeyi Balkanlaştırmak için elbirliğiyle çalışıyor. Emekçi halklarımızı birbirine düşürmek ve kırdırmak niyetlerini resmi açıklamalarının temel konusu haline getirmiş durumdadır.

Bu durumda, işçi sınıfı, emekçi kitleler ve Kürt halkına, en hafifinden, düşmanlarının arasından düşman beğenmek kalıyor.

Ya da, düzenin sunduğu bu 'kırk satır-kırk katır' seçeneğini elinin tersiyle itip kendi seçimini yapacaktır. Bu seçim, kendi sınıfsal çıkarları temelinde, temel hak ve taleplerini elde etmek üzere mücadeleye atılmak olmalıdır. Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihi, en doğru seçimin mücadele olduğunu gösteren örneklerle doludur. Bu örneklerin başında da 15-16 Haziran Direnişi gelir.

15-16 Haziran'da işçi sınıfı kendi davası için dövüşme yolunu seçti. Bu seçimin patronlar güruhunu nasıl korkuttuğunu ise sadece ülkeyi terketme hikayeleri değil, aradan bir yıl bile geçmeden gerçekleştirilen faşist darbe ve takibeden yıllar boyunca sınıfa yöneltilen saldırılar kanıtlamaktadır. Burjuvazi, askeri darbeye sınıf hareketini bastırmakla yetinmemiş, korkularını daha da ilerilere erteleyebilmek, sınıf hareketini bir daha belini doğrultamayacak biçimde kırabilmek, sınıfı parçalamak ve güçten düşürebilmek için, her türlü yasal ve fiili saldırının planlarını yapmış ve hayata geçirmiştir.

Fakat, bir kez kendi davası için dövüşmenin önemini kendi mücadele deneyimiyle öğrenmiş bir işçi kuşağını yola getirmek hiç de kolay değildir. Nitekim, '71 darbesiyle sendeleyeni işçi sınıfı çok geçmeden kendini toparlayıp, 15-16 Haziran'ın dersleriyle yeniden yola koyulduğunda, onu ne darbe koşulları, ne darbe yasaları engelleyebildi. Yeniden ve daha hızlı yükselişe geçen sınıf hareketini, bu hareketle beslenip güçlenen devrimci hareketi bir kez daha bastırmak, bir kez daha bir askeri darbenin işi olacaktır.

'80 darbesi ve darbe yasaları sınıf hareketinin baskılanmasında önemli bir rol oynamakla birlikte, sonuçta hepsi yasaklardan ibaret olduğundan ve yasaklar da çiğnenmek için var olduğundan, en büyük kırılmayı yaratan olamadı. Bu aşamada Türk burjuvazisinin imdadına İMF-TÜSİAD programları yetişti. Sınıfın bölünmesi, parçalanması, örgütsüzleştirilmesi, yoksullaştırılması, işsizleştirilmesi temelinde süregiden uygulamalar sonunda, bugün artık, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri, kendi davaları yerine burjuvazinin davası için savaştıkları kıvama getirebildiklerini düşünüyorlar. Genelkurmay, sınıfı ve emekçileri "teröre karşı kitlesel tepki"ye çağırıyor. Düzen solu "cumhuriyeti koruma" görevine davet ediyor. "Teröre karşı" dedikleri, kuşkusuz Kürt halkına karşı anlamına geliyor. Kürt düşmanlığını körükleyip, sınıf kitlelerine kadar yayıp, işçilerin birliğini bir de bu yolla dinamitlemek amaçladıkları. Diğer yandan, aynı amaca hizmet etmek üzere işçi ve emekçiler düzen partilerinden birini desteklemeye, dolayısıyla da, birbirlerine karşı mücadeleye çağırıyor. Buna özellikle düzen solunun bulduğu kılıf, "oylar bölünmesin"dir.

Komünistlerin sınıfa çağırısı ise, her koşulda işçilerin birliği olmuştur. Seçimlerde de işçiler burjuva partilerden birinin oylarının bölünmesini değil, kendi bölünmelerini dert etmeli, şu ya da bu partinin peşine takılıp sınıfsal bütünlüğünü bozmamalıdır. Başkalarının davası için dövüşmeyi kabul etmemeli, 15-16 Haziran yıldönümünde, yeniden kendi davası için dövüşme yolunu seçmelidir. Komünistlerin sınıfa en temel çağırısı budur.

GOP'ta 15-16 Haziran etkinliği...

"Yeni 15-16 Haziranlar yaratmak için mücadeleye!"

Gaziosmanpaşa İşçi Platformu'nun "**Yeni 15-16 Haziranlar yaratmak için mücadeleye!**" etkinliği 10 Haziran günü GOP-DER'de gerçekleşti.

Açılış konuşmasında, 1950'lerden sonra Türkiye kapitalizminin gelişimi anlatıldı, işçi sınıfının gelişimine ve 15-16 Haziran'ı yaratan süreçlere değinildi. İşçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluş mücadelesinde şehit düşenler adına gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından DİSK tarafından hazırlanan 15-16 Haziran konulu sinevizyon gösterimi yapıldı.

Sinevizyonun ardından GOP İşçi Platformu temsilcisi 15-16 Haziran'ın Türkiye işçi hareketindeki öneminden bahsetti. "**Düzenin seçim oyununa karşı 15-16 Haziran direnişi bizlere izlememiz gereken yolu gösteriyor**" sözleriyle tüm işçileri mücadeleye çağırdı.

Temsilci şunları söyledi: "**Bizler öncü, ilerici işçiler; ulaşılabildiğimiz en geniş işçi ve emekçiye kapitalist sisteme ve onun seçim oyununa karşı mücadele çağırısı yapmakla, işçi ve emekçilerin programını en geniş kesimlere ulaştırmakla yükümlüyük. Bizlerin sırtından kazanıp bizleri açlığa ve yoksulluğa mahkum edenlerin saltanatına ancak geniş işçi ve emekçilerin mücadeleye katılmasıyla son**

verebiliriz. Bu doğrultuda biz, işçi sınıfının programını temsil eden, onu işçi sınıfı ve emekçilere ulaştırarak mücadele çağırısı yapmak için seçimlere bağımsız adaylarla giren Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun adaylarını destekliyoruz. Kendi bölgemizde sınıfın programının geniş kitlelere ulaşması için BDSP'nin seçim çalışmasının örgütleyicisi olacağımızı ilan ediyoruz".

Konuşmanın ardından GOP-DER şiiir topluluğu işçi şiiirlerinden oluşan bir dinleti sundu. Daha sonra sahneye çıkan Grup Köşebaşı türkü ve marşlar söyledi, halaylar çekildi. Etkinlik kapanış konuşmasıyla sona erdi.

Ön hazırlığını çeşitli fabrikalardan işçilerin yaptığı programa 10'dan fazla işyerinden 50 işçi katıldı.

Liseli gençlik ÖSS'ye ve geleceksizliğe karşı alanlara çıktı...

ÖSS duvarını yıkacağız!

İstanbul Liseli Gençlik Platformu'nun da örgütleyicilerinden biri olduğu "ÖSS Duvarını Yıkacağız" mitingi gerçekleştirildi. Ön tartışmalarının yaklaşık üç ay sürdüğü miting, yaşanan bir dizi aksaklığa rağmen Kadıköy İskele Meydanı'nda yapıldı.

Saat 13.00'de kitle Kadıköy Numune Hastanesi önünde toplanmaya başladı. Harem yol ayrımında kortej düzenine geçilmesiyle, saat 14.00'de yürüyüş başladı. Mitingin ortak pankartının gecikmesi nedeniyle yürüyüş kolunda bir dizi aksaklık yaşandı. Yürüyüş kolu boyunca çevreden geçenlerin ve özellikle liselilerin yoğun ilgisi oldu.

İLGP olarak mitinge 'ÖSS'ye ve Geleceksizliğe Karşı Liselilerin Sesi Yükseliyor!' pankartıyla katıldık. Yürüyüş kolu boyunca gür sloganlarımız ve disiplinimizle kolun en disiplinli kortejini oluşturduk. 80 kişilik kortejimizle yürüyüş boyunca "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!", "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!", "Yeni Ekimler için ileri!", "Marx, Engels, Lenin! Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Kurtuluş devrimde, kurtuluş sosyalizmde!", "Savaş değil eğitime bütçe!", "Liselilerin Sesi yükseliyor!", "Sınavsız üniversite istiyoruz!", "Diplomalı işsiz olmayacağız!", "Sermaye defol, liseler bizimdir!", "ÖSS'nin mağduru olmayacağız!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "ÖSS, AOBP kaldırılın!" sloganlarını attık.

Miting alanına girilip kortejlerin yerlerini almasının ardından program, sunucuların Yaşar Kemal'in Merhaba şiirinden bir parça okumasıyla başladı. İlk olarak miting örgütlenme bileşeninin hazırladığı ortak metin okundu. Eğitim sisteminin, özelde ÖSS'nin adaletsizliğinin ve bu sistemin çözümsüz olduğunun vurgulandığı metin şöyle devam etti:

"Kurduğunuz okullar, bilim ya da ilim adı altında her türlü hurafeyi patronların, generallerin, tarikatların ihtiyaçlarına göre yayıyorsa,

Ders kitaplarınız ırkçı, şovenist, cinsiyetçi propagandalarla doluyorsa;

Baskı ve dayak merkezinden başka bir şey olmayan okullarınızda en ufak bir demokratik hak talep ettiğimizde karşımıza disiplin yönetmelikleriyle dikiliyorsanız,

Okullarınızda tek öğrendiğimiz rekabet etmektir; Okullarınız ve sınavlarınız, korku ve bunalım yayıyorsa;

Bizi yalnızlaştırıp intiharlara sürüklüyorsa; Ne ölçeceksiniz okullarınızda; ne ölçeceksiniz sınavlarınızla?"

"Yolumuz açık dostlar... Yolumuz açık... Yeter ki mücadeleden vazgeçmeyelim... Yeter ki dayanışmadan vazgeçmeyelim." sözleriyle biten ortak metnin ardından "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganı atıldı.

Ardından aileler adına söz alan Ayşe Yılmaz, mücadelede birlikte ve elele olmanın önemini vurguladı. Sistemin dayatmalarının ve eşitsizliğinin aşılabilmesinin tek yolunun mücadeleden geçtiğini söyleyen Yılmaz, mücadele çağrısı yaparak konuşmasını bitirdi.

"Miting öncesi destek amacıyla çokça kapıyı çaldık. Ancak açık ki çaldığımız bu kapılardan en çok yanıt almayı istediklerimizin başında öğretmenlerimiz, eğitim emekçileri geliyordu" sözlerinin ardından Dursun Yıldız kürsüye davet edildi. Yılmaz, Eğitim Sen 3 No'lu Şube adına yaptığı konuşmasında, işçi ve emekçi çocuklarının niteliksiz eğitim nedeniyle yeteneksiz ve mesleksiz bırakıldığını, 12 yıllık bilgi birikiminin 3.5 saatlik bir sürede ölçülmeye çalışıldığını, Kürt illerindeki öğrencilerin, anadilde eğitim verilmemesinden kaynaklı anlama ve yorumla güçlerinin zayıf olduğunu vurguladı. ÖSS'nin adaletsiz ve tuzak bir sınav olduğunun altını çizdi. Öğrenci velilerinin parasız eğitim ve sağlık için ödedikleri vergilerin IMF'ye, DB'ye, emperyalistlere, derin devlete, adam öldürmeye, köy bombalamalarına aktarıldığını söyledi.

Ardından sahneye çıkan Grup Vardiya, coşkulu bir program sundu. Marşlar ve türküler eşliğinde durulan halaylarla programını tamamlayan Grup Vardiya yerini Kaktüs Tiyatro Grubu'na bıraktı. Grup Vardiya'nın sahneden inmesinin ardından SGD kitlesinin dağılmaya başladığı gözlemlendi.

Kaktüs tiyatro grubu, miting öncesinde 10 dakika olarak anlaşılmasına rağmen, 40 dakikayı bulan bir gösteri sundu. Gösterilerinde lise ve dersanelerde yaşanan çarpıklıkları esprili bir dille anlatmaya çalıştılar. Bu süreçte kitle dağılmaya başladı.

Tiyatro gösterisinin ardından liselilerin konuşmalarına geçildi. Cinsel ve ulusal sömürünün eğitim alanındaki yansımaları, daha sınava bile giremeden elenen genç işçilerin yaşadıkları, meslek liselerindeki sömürü koşulları, liseli gençliğin yaşadığı yozlaşma, disiplin yönetmeliklerinin okullardaki etkileri, dersane denilen soygun sistemine ilişkin olarak liseliler tarafından yapılan konuşmalar oldukça anlamlıydı.

Liselilerin konuşmalarının ardından mitingin kapanış konuşması yapıldı:

"Bugün liseli gençlik bu alanda bir iradeyi dışa vurdu. ÖSS karşısındaki gücünü açığa çıkarttı. Bugün liseli gençlik bu alanda geleceğinin takipçisi olduğunu dosta düşmana ilan etti. Açık ki bugünkü buluşma oluşturulan birlikteliğimizin bir başarısıdır ve bundan sonra söz konusu ortak zemin, ortak iş yapabilme kültürü ÖSS karşıtı mücadelenin sürdüğü tüm alanlarda bizleri yan yana getirmeye ön ayak olacaktır. Bugün liseliler bir sınav verdi. Geleceğine sahip çıkma sınavı. Çok açık ki geleceğe giden yol 17 Haziran'dan geçmiyor. 17 Haziran'ın sonunda salt geleceksizlik var. Ancak işte bizler bugün geleceğe dair atılmış anlamlı adımların sahipleriyiz ve artık daha hızlı yürüyeceğiz. Evet dostlar, miting programımız burada bitiyor. Şimdi elimizde güçlü bir ÖSS duvarını yıkmaya iradesi var!"

"ÖSS duvarını yıkacağız!", "Susma haykır, ÖSS'ye hayır!", "ÖSS'ye hayır!" sloganlarıyla miting bitirildi.

Zamanın sıkışması ve kitlenin dağılmaya başlaması nedeniyle program tamamlanamadı. Grup Mayıs ve Grup Fırtına sahneye çıkamadı. Yürüyüş kolunda yaklaşık 500 kişi olan kitle alanda 600 kişiyi aştı. Miting bitirilirken ise alanda ancak 150 kişi kalmıştı. Grup Vardiya'nın programının ardından alanda atılan bazı sloganlar çok sayıdaki bağımsız liselinin alanı terk etmesine yolaçtı. Bağımsız unsurların mitingde kendilerini var edememelerinin nedenlerinden biri de alanda ortak sloganların atılması iradesinin gösterilememesiydi. Kaktüs tiyatro grubunun uzun gösterisi ise kitlenin dağılmasındaki son etken oldu.

Liseli gençlik ÖSS'ye karşı alanlara çıktı!**"Öğrenci sömürü sınavı kaldırılсын!"**

İzmir

Mersin

İzmir: "ÖSS duvarını yıkalım!"

İzmir'de 10 Haziran günü 2 milyonu aşkın öğrencinin hayatında belirleyici bir yere sahip olan ÖSS'ye karşı, "ÖSS Duvarını Yıkalım!" şiarıyla kitlesel bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

10 Haziran günü saat 15.00'de, Gümrük Telekom yanında toplanan DGH, İşçi Mücadelesi, İzmir Liseli Gençlik Platformu-Girişimi, SGD'li Liseliler, Özgür Yaşam ve Dayanışma Kooperatifi ile eyleme destek veren Dev-Lis, "ÖSS Duvarı Yıkılсын!" ortak pankartı arkasında yürüyüşe geçti.

İzmir Liseli Gençlik Platformu-Girişimi olarak, "ÖSS'nin 5 seçeneğine karşı tek seçenek mücadele!" şiarlı pankartımız ve çeşitli taleplerin yazıldığı dövizlerimizle kortejdeki yerimizi aldık. Yürüyüş boyunca "Susma hayır, ÖSS'ye hayır!", "Öğrenci Sömürü Sınavı kaldırılсын!", "Sınavsız üniversite hakkımızdır!", "Müşteri değil, liseliyiz!", "Savaşa değil eğitime/sağlığa bütçe!", "ÖSS'ye, geleceksizliğe, paralı eğitime, disiplin yönetmeliklerine, gerici müfredata, staj sömürüsüne hayır!", "Sermaye defol, liseler bizindir!", "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları atıldı ve Gündoğdu Marşı söylendi.

Kitle, Gümrük Telekom'dan önünde toplandı ve sahil yolu izleyerek Sümerbank önüne geldi ve burada basın açıklaması yapıldı. Ardından Yenikapı Tiyatro grubu bir oyun sergiledi. Tiyatro gösterisinin ardından İzmir Liseli Gençlik Platformu'ndan bir arkadaşımız ÖSS'nin sınıfsal boyutunu ortaya koyan metni okudu:

"Liseli gençliğin geleceksizliğinin dayanağı 3 saat 15 dakikalık bir sınav gibi görünse de, ötesinde bu sınavın sonuçlarında baştan belirleyici olan sınıflı toplum yapısı, sömürü düzeni, bu elemenin esas kaynağıdır. Yani bu eleme esasta bir öğrencinin bu sınavdan önceki bir yılda ne kadar çalışıp çalışmadığıyla değil, bu toplumda hangi sınıfa mensup olduğuyla ilgilidir. Ancak burjuva yani patronlar sınıfının farklı farklı klikleri tarafından ÖSS'yi gündemine alan tartışmaların yarattığı keşmekeş içerisinde, konuya ilişkin bir söz hakkı bile tanınmayan tek kesim yine işçi ve emekçi çocuklarıdır, yani bizleriz! İşte bugün bu söz hakkımızı kullanıyoruz. ÖSS'nin işçi emekçi çocukları için ne

ifade ettiğine ilişkin cevapları biz vereceğiz."

Ardından Özgür Yaşam ve Dayanışma Kooperatifi'nden bir arkadaşımız yaptığı konuşmada, ÖSS'nin cinsel olarak kız öğrencileri elediğini, İşçi Mücadelesi'nden bir arkadaşımız ise ÖSS'nin Kürt çocuklarını elediğini, doğu ile batı arasındaki eğitim farkını vurguladı. Liselilerin yaptıkları konuşmanın ardından bir işçi de söz alarak, çocuklarını okutmakta yaşadığı zorlukları anlattı ve liseli gençliğin geleceğine sahip çıkma mücadelesine destek verdiğini açıkladı.

Eylemde "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Öğrenci sömürü sınavı kaldırılсын!", "ÖSS duvarı yıkılсын!", "Parasız, bilimsel, anadilde eğitim!" sloganları atıldı. Grup Kavel'in söylediği marşlarla halaylar çekildi.

Eyleme 200 kişi katılırken, İzmir Liseli Gençlik Platformu Girişimi olarak 40 kişilik bir katılım gerçekleştirdik.

İzmir Liseli Gençlik Platformu Girişimi**Mersin'de ÖSS karşıtı eylem**

9 Haziran günü Mersin'de liseli gruplar tarafından, ÖSS'ye karşı bir yürüyüş ve ardından basın açıklaması gerçekleştirildi.

Mersin İHD binası önünde toplanan kitle, saat 13.00'te ortak pankart arkasında yürüyüşe geçti. Sloganlar ve dövizlerle Taş Bina önüne gelindikten sonra kitle adına basın metni okundu. Ardından *mersin otonom* üyesi arkadaşlar bir skeç sundular. Burada bir de şiir okundu. Eylem sloganlarla sona erdi.

Yürüyüş sırasında sıklıkla "ÖSS kaldırılсын, YÖK dağıtılсын!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Katil polis liselerden defol!", "YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak!" sloganları atıldı. Liselilerin Sesi, DGH, YDG, LÖB, GENÇ DÜŞ, *mersin otonom* ve DEV-LİS'in örgütleyicisi olduğu eyleme 150 kişi katıldı.

Mersinde kendi imzamızı ilk kez kullandığımız ve anlamlı bir katılım sağladığımız eylem bizim açımızdan oldukça önemliydi. Mücadelemizi güçlendirerek devam ettireceğiz.

Liselilerin Sesi/Mersin**Antakya'da ÖSS karşıtı eylem**

9 Haziran günü DSG, Öğrenci Birliği, SGD, ÖGD, Ekim Gençliği tarafından 17 Haziran'da yapılacak ÖSS'yi protesto etmek amacıyla bir eylem gerçekleştirildi. Gelişim Dersanesi önünde toplanan yaklaşık 60 kişilik kitle, sloganlarla yolu trafiğe kapatarak Ulus Alanı'na doğru yürüyüşe geçti.

Ulus Alanı'nda basın açıklaması metni okundu. Açıklamada 2 milyon öğrencinin sınava gireceği, bunlardan sadece 200 bin kişinin alınacağı, sınav sisteminin ticari eğitimin bir ürünü olduğu, ÖSS'nin bir eleme aracı olduğu, üniversite kapılarının işçi ve emekçi çocuklarına kapatılmak istendiği vurgulandı, mücadele çağrısı yapıldı. Açıklamadan sonra yerel müzik grubu Grup Serüven müzik dinletisi verdi. Türküler eşliğinde çekilen halaylarla eylem sona erdi.

Eylem boyunca sık sık "Ticari eğitime hayır!", "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!", "ÖSS, AOBP kaldırılсын!", "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!", "ÖSS'nin 5 seçeneğine karşı tek seçenek mücadele!" sloganları atıldı.

Genç komünistler eyleme "Gençlik duvarları yıkıyor!", "ÖSS duvarını yıkalım!", "ÖSS kaldırılсын, herkese sınavsız üniversite hakkı!", "Ticari eğitime hayır!" şiarlı dövizlerle katıldı. Eylem coşkulu geçti.

Kızıl Bayrak/Antakya**ÖSS'ye karşı zincirli eylem**

Gençlik Federasyonuna bağlı liseli gençlik, "Elenmeden, Seçilmeden Üniversite Hakkımızı İstiyoruz!" şiarıyla 11 Haziran günü Galatasaray Lisesi önünde bir eylem gerçekleştirdi.

Kendileri Galatasaray Lisesi'ne zincirleyen ve ÖSS'ye hayır yazılı tişörtler giyen öğrenciler ÖSS karşıtı konuşmalar yaptılar. Konuşmalar sırasında çevre binalardan ÖSS'ye hayır kuşlamalar yapıldı. 10 dakika süren eylemde öğrenciler, "Soruyu değil ÖSS'yi çöz!", "Öğrenciyiz, haklıyız, kazanacağız!" ve "Elenmeden, seçilmeden üniversite hakkımızı istiyoruz!" sloganlarını attılar.

Kolluk güçleri zincirleri keserek öğrencileri gözaltına aldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İşçi-emekçi hareketinden...

Ankara'da sağlıkta taşeron işçi kıyımı

Ankara Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde taşerona bağlı temizlik işi yapan işçiler sendika üyesi oldukları için ihaleyi alan yeni şirket tarafından görevlerine başlatılmıyorlar. Anadolu Medikal Temizlik Şirketi'ne bağlı çalışan 76 işçi '06 Temmuz'unda DİSK Genel-İş'e üye olmuşlardı.

Bu durum üzerine biraraya gelen SES, ATO, DİSK Dev Sağlık-İş, ortak davranacaklarını ilan ettiler. İşçilerin iş akidlerinin feshedilmesine karşı mücadele edeceklerini duyurdular. 14 Haziran günü SES, ATO, DİSK Dev Sağlık-İş yetkilileri hastanenin başhekimliği ve taşeron şirket yetkilileri ile bir görüşme yapacak.

Balcalı Hastanesi işçileri kazandı

Sağlık-İş, Adana Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi'nde geçen yılın Ağustos ayından bu yana örgütlenme faaliyeti yürütüyor. Bu süreçte 4 işçi işten atılmış, bunun üzerine yargı yoluna gidilmişti. Açılan dava geçen yılın Aralık ayında işçiler lehine

sonuçlanmış, şirket ve üniversite yetkilileri Yargıtay'a gitmişti. Ancak dava yine işçiler lehine sonuçlandı.

Yargıtay haksız fesih nedeniyle taşeron şirketin ve üniversitenin sorumlu tutulacağına, işçilerin işe iadesine ve boşa geçen sürelerin ücretlerinin işçilere ödenmesine karar verdi. Yargıtay'ın kararı, üniversite ve şirket yönetiminin hukuksuzluğunun belgelenmesi oldu.

Delta Gıda işçilerinin ücretleri ödenmiyor!

Düzce-Konuralp'te kurulu olan Delta Gıda San. ve Tic. A.Ş.'de örgütlenen Tek Gıda-İş Sendikası yetkiyi aldı. Patron bunun üzerine işçilere baskı uygulamaya başladı. Sene başından itibaren 69 sendikalı işçi işten atıldı, 25 sendikalı işçi ise istifaya zorlandı. İşten atılan işçilerin işe iade davaları sürüyor.

Sendika patronun sendikalaşma hakkına yönelik saldırısını ve antidemokratik tutumunu yaptığı açıklama ile kınadı. Sonuç alınca kadar mücadelelerine devam edeceklerini ilan eden sendika yönetimi işverenin üretime devam ettiği halde üç aydır işçilerin ücretlerini ödemediğini ifade etti. Patronun küçük miktarlarda verdiği avanslarla işçilerin ücret hakkını ertelediğini dile getirdi. Angarya uygulamasına dikkat çeken sendika, Delta patronunu işçilerin ücretlerini ödemeye çağırdı.

Eğitim-Sen: "OKS ve ÖSS sınavları kaldırılmalı!"

Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer yaptığı açıklama ile Türkiye'de eğitim sisteminin ilköğretimden başlayarak üniversite sonrasına kadar sınav merkezli hale getirildiğini ifade etti. Eğitim sisteminin öğrencileri eğitmek, onları çok yönlü olarak geliştirmek yerine her yıl milyonlarca öğrencinin girdiği OKS, ÖSS gibi sınavlara hazırlayan bir yapıya büründüğünü dile getirdi.

Her yönüyle sınavlara endekslenen eğitim sisteminin kamu eğitimini işsiz bıraktığını, eğitimi dershane, özel ders, özel okul alanına kaydırıldığını söyledi. Son birkaç yılda yapılan OKS ve ÖSS sonuçlarının ortaya çarpıcı sonuçlar çıkardığını ifade eden Dinçer, eşitsizlikler üzerine kurulu eğitim politikalarıyla eğitim sistemini iflas noktasına geldiğini vurguladı.

Ordu'daki Sagra'ya TMSF el koydu

Ordu'da kurulu bulunan Sagra Gıda'da örgütlü olan Tek Gıda-İş Sendikası, fabrikanın iki hafta önce kapatılması sonucunda işçilerin mağdur olduğunu, ancak Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu'nun (TMSF) Bayındır Grubu'nun borçları nedeniyle Sagra'ya el koyduğunu ifade etti. Sendika, işletme faal hale getireceği için, TMSF'nin aldığı bu kararı memnuniyetle karşıladıklarını söyledi.

Esen Plastik'ten direnişçi bir işçi ile konuştuk...

"Yürekli olmalarını bekliyoruz!"

5 Nisan'dan beri direnişte olan Esen Plastik işçileri fabrika önündeki protesto eylemlerine devam ediyorlar. Esen Plastik işçileri önümüzdeki günlerde İzmir'e ve özellikle Çiğli Organize işçilerine direnişlerini duyurmak için çeşitli araç ve eylemlerle seslenmeyi düşünmüyorlar. Yaklaşık 70 gündür fabrika önündeki eylemlerine aralıksız devam eden işçiler, her gün "Direne direne kazanacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Kahrolsun işçi düşmanları!" gibi

sloganlarla haklı davalarına sahip çıkıyor, kararlılıklarını gösteriyorlar.

- Son gelişmeler hakkında bilgi verir misiniz?
- Halen direnişçiyiz. Çoluk-çocuk, gelen desteklerle beraber direnişçiyiz. Davamız da görülüyor.
- İçerideki durum hakkında bilgi verebilir misiniz?
- Destek var, ama patronun adamları tarafından sürekli baskı var. Bundan dolayı korkuyorlar.
- Direnişle ilgili görüşlerinizi alabilir miyiz?
- Haksız olduğumuz bir şeyin mücadelesinin vermiyoruz. Biz ne hırsızlık ne arsızlık yaptık. Eğer bizim kadar yürekli olsaydı patron bu şekilde açıklama

yapardı. Benim gönlüm rahat ama o rahat uyuyamıyordur.

- Son olarak söylemek istedikleriniz var mı?
- İçerideki arkadaşlar gözlerini açsınlar. Her şey aleni ortada. Bu şartlarda çocuklarına nasıl bir gelecek bırakacaklar? Yürekli olmalarını bekliyoruz. Attıkları imzanın arkasında durmalarını, boş vaatlere inanmamalarını, bunların kendilerine zarar vereceğini görmelerini istiyoruz. Bugüne kadar hangi işçi Esen Plastik'ten hakkını alarak ayrıldı ki? Patron içeride yaygara yapıyor, "sendika vazgeçiyor" diyor. İşçileri yanıltıyor. Üye olmayanları bile notere götürüp üyelikten ayrılmaya zorluyor.

Kızıl Bayrak/Çiğli

KESK eylemlerinden...

“Sefaletle teslim olmayacağız!”

KESK 7 Haziran günü enflasyon farkından doğan ücret kayıplarının telafi edilmesi ve büyümeden paylarına düşen kısmın verilmesi için, “Sefaletle teslim olmayacağız, ek zam istiyoruz!” şiarıyla ülke genelinde çeşitli eylemler düzenleyerek alanlara çıktı.

İstanbul: “Sadaka değil toplu sözleşme!”

KESK İstanbul Şubeler Platformu saat 18.00’de Taksim Tramvay Durağı’nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde “Ek zam istiyoruz!”, “Sefalet ücretine son!” dövizleri taşıyan KESK üyeleri “Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek!”, “Sefaletle teslim olmayacağız!”, “Sadaka değil toplu sözleşme!” sloganları attı.

Yapılan açıklamada, yaklaşan genel seçimler öncesinde AKP hükümetinin herşeyi güllük güllüştürme göstermeye çalıştığı ve halkın günlük yaşamındaki

karanlık tablonun rakamlara boğulmak istendiği söylendi. 2007 yılının ilk altı aylık dönemi için yapılan %3’lük maaş zammının enflasyon karşısında eridiği, bu erimeyi gidermenin yolunun ek zam olduğu vurgulandı. AKP’nin emekçilerin taleplerine kulağını kapadığı, bu tablodan kurtulmanın yolunun grev ve toplu sözleşme hakkının verilmesi olduğu söylendi.

Eylemde KESK MYK üyesi Sevgi Göyçe de bir konuşma yaparak, yaklaşan seçim sürecinde hükümetin kamu emekçilerinin yoksulluğunu görmezden geleceği, hak kısıtlamalarının devam edeceği konusunda uyarıda bulundu.

*Kızıl Bayrak/İstanbul****İzmir: “Ek zam hakkımızı istiyoruz!”***

KESK İzmir Şubeler Platformu Konak Belediyesi önünde bir basın açıklaması yaptı. 100 emekçinin

katıldığı eylemde “Ek zam hakkımızı istiyoruz!”, “Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız!”, “Sefaletle teslim olmayacağız!” dövizleri taşındı.

Açıklamayı KESK İzmir Şubeler Platformu dönem sözcüsü ve BES İzmir Şube Başkanı Musa Sever okudu. Sık sık “Toplu sözleşme hakkımız, kullanacağız!”, “Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek!”, “Ek zam hakkımız söke söke alırız!” sloganlarının atıldığı eylem mücadele çağrısıyla sona erdi.

*Kızıl Bayrak/İzmir****Ankara: “Sefaletle teslim olmayacağız!”***

KESK Ankara Şubeler Platformu YKM önünde yaptığı eylemle ek zam talebini dile getirdi. Eylemde “Sefaletle teslim olmayacağız!”, “Ek zam istiyoruz!”, “Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek!”, “Devlet güdümlü sendika istemiyoruz!”, “Sadaka değil, toplu sözleşme!”, “Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız!” sloganları atıldı.

YKM önünden Başbakanlığa doğru yürüyüşe geçen yaklaşık 250 emekçi Başbakanlık karşısındaki dolmuş duraklarının önünde basın açıklaması yaptı. KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul, kamu emekçilerinin en düşük maaşının 725 YTL, aylık sınırının ise 1.150 YTL olduğunu vurguladı. Bu farkın kapatılması için mücadeleye devam edeceklerini ve 22 Temmuz’da işçi ve emekçilerin düşmanlarından hesap sorulacağını söyledi.

*Kızıl Bayrak/Ankara****Bursa: “Ek zam hakkımız gaspdilemez!”***

KESK Bursa Şubeler Platformu’nun çağrısıyla Heykel-Ünlü Cadde’de toplanan kamu emekçileri buradan AVP Tiyatro önüne kadar yürüyerek bir açıklama yaptılar.

“Sefaletle teslim olmayacağız!”, “Ek zam hakkımız gaspdilemez!” sloganlarının atıldığı eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı. BES Bursa Şube Başkan tarafından yapılan açıklamada, kamu emekçilerinin enflasyon karşısındaki kayıplarının telafi edilmesi talep edildi, grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı için mücadele çağrısı yapıldı.

*Kızıl Bayrak/Bursa****Kırşehir: “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”***

KESK Kırşehir Şubeler Platformu ek zam ve insanca yaşanacak ücret talebiyle Ahi Meydanı’nda bir basın açıklaması yaptı.

KESK dönem sözcüsü yaptığı açıklamada, alım gücünün düştüğünü, bundan AKP’nin sorumlu olduğunu vurguladı. Emekçilerin bu kısır döngüden kurtarılmasının tek yolunun grev ve toplu sözleşme hakkının kullanılması olduğunu dile getirdi.

Eylem boyunca “Sadaka değil toplu sözleşme!”, “Söz yetki, karar çalışanlara!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları haykırıldı. Eyleme halk da alkışlarla destek verdi. Eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Kırşehir

Tuzla tersanelerde ücret gaspları tartışıldı

9 Haziran akşamı **Tersane İşçileri Birliği Derneği**’nde “**Ücret gasplarına karşı işçiler mücadele yol ve yöntemlerini tartışıyor**” konulu bir seminer gerçekleştirildi.

Seminerin açılış konuşmasında **TİB-DER** Başkanı Zeynel Nihadioğlu şunları söyledi: “*Son bir ay içerisinde değişik tersanelerden yaklaşık 200 işçi, alacağı için derneğimize başvurdu. Yer yer direnişle, yer yer direnişe gerek kalmadan başvuruyu yapanların ücretlerini aldık. Şu an derneğimize başvurular sürüyor. Ancak parça parça gerçekleşen bu direnişlerin toplam bir mücadeleye dönüşmesi gerekmektedir. Bunun için işçiler örgütlenmeli ve hak arama mücadelesindeki yerini almalıdır.*”

Nihadioğlu, havzada ücret sorunu üzerinden yaşanan bazı deneyimler üzerinde durarak, tersane patronlarının bu gibi durumlarda, işçilerin etnik kimliğini kullandığını ve taşeronlar vasıtasıyla işçileri bölüp güçlerini kırmaya çalıştığını vurguladı. Ücret gaspları sorununun havzada yaşanan diğer sorunlardan bağımsız olmadığını, bunun için topyekün direnişe

geçilmesi gerektiğini ifade etti.

Ardından Avukat S. Nusret Öztürk bir konuşma yaptı. Öztürk, ücretin ne anlama geldiğini ve sorunun hukuksal boyutunu anlattı. Orman kanunlarının hüküm sürdüğü tersaneler cehenneminde hukuksal mücadelenin önemine ve nasıl verilmesi gerektiğine değindi. Hukuksal mücadelenin yetersiz kaldığı koşullarda fiili direnişlerin meşru olduğunu, tüm bu sorunların örgütlenmek ve bilinçlenmekle çözülebileceğini vurguladı.

Ardından derneğin eğitim danışmanı bir konuşma yaptı. Tersaneler cehennemindeki kuralsızlığın son bulabilmesi için tersane işçilerinin **BİRLİK** çatısı altında örgütlenmesi gerektiğini vurguladı.

Seminerin soru-cevap kısmında işçiler çalıştıkları yerlerde yaşadıkları sorunlar üzerine konuştular ve çeşitli sorular sordular. Oldukça verimli geçen tartışmalarda işçiler artık taşın altına elini koyacaklarını ifade ettiler.

Seminere 30 kişi katıldı.

Tersane İşçileri Birliği

Devrimci mirası yaşatmak, daha

'71 Devrimci Hareketi'nin simge isimleri Mahir Çayan, Deniz Gezmiş, İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşları her yıl ölüm yıldönümlerinde anılmakta, devrimci kadro tipinin seçkin örnekleri olarak, devrimci harekete kattıkları olumlu değerlere vurgu yapılmaktadır. Ancak Türkiye devrim mücadelesinin yüzakı olan bu devrimcileri ananlar, dahası onların devrettiği mirası yaşattığını öne sürenler arasında ciddi farklar bulunmaktadır. Öte yandan, özellikle idam edilerek katledilen Deniz Gezmiş ve yoldaşları, reformistinden devlet solcusuna, gericisinden ırkçı-şoven zihniyetin bazı temsilcilerine kadar bir takım soysuzlar tarafından istismar konusu da edilmektedir.

Türkiye'deki devrimci örgüt ve partiler uzun yıllar '71 Devrimci Hareketi'nin şu veya bu akımının mirasçısı olduğunu savunmuştur. Halen de bu çizgide ısrar eden, yaklaşık 40 yıl önce bu genç devrimciler tarafından ortaya konulan düşünsel düzeyin ötesine geçemeyen akımlar vardır. Henüz yirmili yaşlardaki devrimcilerin ortaya koyduğu ideolojik-politik tahlillere takılıp kalanların, '71 devrimci hareketinin mirasını yaşattıklarını sanmaları kolay anlaşılır bir durum değildir. Böyleleri, genç devrimcilerin 40 yıl önce ortaya koyduğu düşünsel ürünlere sıkı sıkıya sarılarak, teorik üretim için çaba harcama "yükü"nden de kurtulmuş oluyorlar.

Reformizmden devrimci kopuş, seçkin devrimci kişilik...

Komünistler, '71 Devrimci Hareketi'ni Türkiye'nin reformist geleneğinden devrimci bir kopuş olarak değerlendirmişlerdir. Bu kopuşa asıl anlamını veren, küçük devrimci grupların kent veya kırdaki silahlı eylemler yapması değildir elbette. Kopuşun asıl anlamı, bu akımların ideolojik-politik bilinç planında gerçekleştirdiği sıçramadır. Bilinç planındaki sıçrama, bu akımların devlet konusunda, şiddete dayalı devrim konusunda, kapitalizmin temel noktalardan reddi konusunda radikal, devrimci bir ideolojik-politik tutum geliştirebilmesinin yolunu açmıştır ki, kopuşa asıl anlamını veren de budur.

'60'lı yıllar sosyal uyanışın yaygınlaştığı, toplumsal muhalefetin hızla gelişip kabardığı bir dönemdir. İşçi sınıfı, kentin ve kırsal emekçileri, Türkiye tarihinde ilk defa bu dönemde, bu kadar kitlesel bir şekilde eylem alanlarında, grevlerde, direnişlerde, toprak işgallerinde sözünü söylemeye, sola, sosyalizme yakınlaşmaya başlamıştır.

Mücadele alanlarında işçi sınıfı ve emekçiler olduğu halde, dönemin sosyalist olma iddiasında olan akımların çizgileri, büyük ölçüde orta sınıf aydınları tarafından belirlenmiştir. TİP, YÖN, MDD, dönemin öne çıkan sol akımlarıdır. Ancak bu akımların hiçbiri, devrimci iktidar perspektifi bir yana, düzeni cepheden karşıya alabilecek bir çizgiyi temsil edebilecek durumda değildi. '71 devrimci hareketi, döneme egemen olan reformist cendereyi kırmış, bu devrimci kopuş sayesinde radikal devrimci akımlar oluşturabilmiştir. Burjuva sosyalizmi olarak tanımladığımız TİP, YÖN, MDD ise, 1974'ten sonra devrimci akımların güçlenmesiyle esas olarak dönemini kapatmıştır.

Reformizmden devrimci kopuşun sağlanmasına önderlik eden kadroların, Mahirler, Denizler, Kaypakkayalar ve onların yoldaşlarının devrimci kişiliklerinde içselleştirdikleri üstün nitelikler de, Türkiye devrimci hareketine '71'den miras kalan

Reformizmden devrimci kopuşun sağlanmasına önderlik eden kadroların, Mahirler, Denizler, Kaypakkayalar ve onların yoldaşlarının devrimci kişiliklerinde içselleştirdikleri üstün nitelikler de, Türkiye devrimci hareketine '71'den miras kalan önemli kazanımlardır. Her yönüyle düzeni cepheden karşıya alan devrimci bir duruş, düzenin cellâtları karşısında hiçbir koşulda eğilmeme, tereddütsüz bir şekilde davaya adanma, devrimci dayanışma ve siper yoldaşlığı konusunda pürüzsüz bir içtenlik, devrimci örgüt ve pratiğe olduğu kadar teoriye, düşünsel gelişim ve üretime önem veren bir devrimci kadro...

önemli kazanımlardır. Her yönüyle düzeni cepheden karşıya alan devrimci bir duruş, düzenin cellâtları karşısında hiçbir koşulda eğilmeme, tereddütsüz bir şekilde davaya adanma, devrimci dayanışma ve siper yoldaşlığı konusunda pürüzsüz bir içtenlik, devrimci örgüt ve pratiğe olduğu kadar teoriye, düşünsel gelişim ve üretime önem veren bir devrimci kadro...

'71 devrimci akımlarının ideolojik-politik çizgilerini, pratik eylem tarzlarını burada tartışmak gerekmiyor. Zira bu alanda düşülen yanlışlar veya acemilikler, devrimci harekete miras bırakılan seçkin devrimci kadro örneğinin değerini hiçbir koşulda eksiltmez. Önemli olan reformizmden gerçekleşen devrimci kopuşun bu erken döneminde bile bu üstünlüklerin devrimci kişiliklere içerelebilmeye olmasındır. Örnek alınması, yaşatılması, yeniden ve daha ileriden yaratılması gereken yön de budur.

'71'den miras kalan devrimci değerlerin tüketilmesi...

Devrimci mirası ve değerleri yaşatmanın yolu, günün koşullarına göre yeniden üretmekten geçer. Ancak bu kadarı yeterli değil. Bundan da önemli olanı, bu mirasın yetişen devrimci kadroların bilicinde içselleşmesini sağlamak ve devrimci kişiliğe içirilmiş değerler bütününe dahil edebilmektir. Ancak o zaman bu devrimci mirasın, devrimci kadronun düşünce ve eylemine yol gösterici olması sağlanabilir.

Bunu başarmak sanıldığı kadar kolay değildir. Zira bu niyetleri aşan bir sorundur; örgüt veya partilerin ideolojik-politik çizgileri, ilkesel tutumları, devrimci örgüt anlayışları ile yakından ilgilidir. Geleneksel devrimci-demokrat akımlar, '71 devrimci akımlarının ortaya koyduğu ideolojik-programatik düzeyin ilerisine çıkmadıkları ölçüde, geçmişe sınımsız sarılıyorlar. Bu ise düşünsel alanda bir kısırlık, kendini yenileyememe ve kapitalist toplumun tek tutarlı devrimci sınıfı olan proletaryanın tarihsel devrimci rolünü gerçek içeriğiyle kavrayamama noktasında takılıp kalmalarına yolaçıyor. Böylece, devrimci değerlerin daha ileriden üretilmesi bir yana, var olan mirasın gerisine düşme, dahası o değerleri tüketme noktasına varılabiliyor.

Sınıf ve kitle hareketinin zayıflığı koşullarında yetişen kadro tipinin sorunlu yapısı, semt kökenli bu kadroların devletin sistemli yozlaştırma saldırısına maruz kalmaları ise soruna bambaşka bir boyut katıyor. Sorunlu haline rağmen bu "kadro" tipinin, üstelik devrimci bir kimlik geliştirmeden bünyeye alınması nedeniyle, '71'in devrimci kadro kişiliğinin niteliklerine fazlasıyla uzak, devrimci mirası ancak söylem düzeyinde savunabilen bir anlayış hakim hale gelebiliyor. Öyle ki, bu kişiliklerin pratiği, kimi zaman

devrimcilerin emekçiler nezdindeki itibarlarının sarsılmasına yol açabilecek derecede sorunlu olabiliyor.

Bazı ara akım kadroları üzerinden yansıyan sorunlu kişiliklerde, devrimci değerlerin önemli ölçüde yitimine tanık olmaktayız. Devrimci samimiyetini büyük oranda tüketmiş olan bu kesim dar grupçu, fazlasıyla faydacı, ortamına göre kibirli ve saldırgan olabilmektedir. Bunlar, uzun zamandır reformistlerle aynı kulvarda bulunmanın da etkisiyle, burjuva siyaset tarzının olmazsa olmazları olan hile, ayak oyunları, iç hesaplar, perde arkası kulisler vb. "haslet"leri, pekçok yerde politik çizgilerine dahil etmekte bir sakınca görmeyebilmektedirler. Dejenerasyonun böylesi uç noktalara varmasını, devrimci değerlere sırt çevirip reformistlerle kucaklaşmanın sonuçlarından biri saymak mümkündür.

'71 Devrimci Hareketi'ni değil, fakat Denizler'i öne çıkaran, onları "ikon"laştırıp siyasi rant aracı olarak kullanmak isteyen ırkçı-şoven zihniyetin temsilcileri de var. Bu gerici çevrelerin ayırdedici özelliği, Kürt halkına düşmanlık ve devletin militarist güçlerine payandalık etmektir. Oysa Deniz Gezmiş'in idam sehvası önünde haykırdığı "Yaşasın Marksizm-Leninizm! Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği!" şiarı bile, bunların Denizler'le karşıt dünyalara ait olduklarını kanıtlamaya yeter. İdam sehvasında ölüm yiğitlikle göğüslenirken haykırılmış bu şiarlar, devrim ile düzen arasında aşılmaz bir uçurum olarak durmaktadır.

Türkiye'nin sosyal reformist partileri de, '71 Devrimci Hareketi'nin önderlerini öne çıkartma tutumunu, onların miras bıraktığı değerlerin arkasında durma iddiasını halen terk etmiş değiller. Komünist yazında pek çok kere dile getirildiği gibi bunlar, burjuva karşı-devriminin zoru karşısında sinmiş, ihtilalci çizgiden yüzgeri etmiş, devrimci örgüt anlayışını ve pratiğini terk etmiş, devrimci miras ve değerleri düzen bekçilerinin ayakları altına sererek burjuvazinin icazetine sığınmışlardır. Düzen bataklığına boylu boyunca uzanan bu "tövbekar"lar, artık sermayenin parlamentosuna kapağı atma hayalleriyle avunuyorlar. İş soysuzluğa vardırıan bazıları ise, "Deniz Gezmişler'in yolu bugün parlamentoya çıkmıştır" diyebiliyorlar.

Oysa '71 devrimcileri, Deniz Gezmişler, Mahir Çayanlar, İbrahim Kaypakkayalar, TİP'in parlamenter çizgisini reddederek devrimi seçmişlerdi. Onlar kurtuluşun reformlarda değil, devrimde olduğunu fark etmiş, gerçekleştirdikleri sıçrama ile devrimci akımların kurucuları olmuşlardır. Başka bir ifadeyle, '71'in devrimci akımlarını devrimci yapan, reformist partilerin bugün içinde buldukları düzen içi zemini mahkum ederek aşabilmiş olmalarıdır.

a ileriye taşımakla mümkündür!

Geleceği kucaklamak için geçmişin değerlerini aşmak!

Devrimci mirasın değerler planında erozyona uğraması bir rastlantı olmadığı gibi, niyetlerle de açıklanamaz. Sorunun esası, uzun süredir devam eden tasfiyeciliğin yarattığı bozulmanın yanı sıra, devrimci mirası aşındıran örgüt/partilerin programatik, ideolojik-politik çizgilerinden kaynaklanıyor. Bu alanda yaşanan tıkanma ve belirsizliklere rağmen, geleneksel çizgileriyle devrimci tarzda hesaplaşma cesareti gösteremeyenler, kendilerini devrimci değerleri öğüten bir çark işlevi görmekten alıkoyamadılar. Sorunun bu boyuta varması, geleneksel solun içine düştüğü “ciddiyet ve samimiyet bunalımı” ile yakından bağlantılıdır. Devrimci kadronun kişiliğinde boy veren sorunlar, bütünün parçadaki yansımasıdır aynı zamanda.

Belirtmek gerekir ki, komünistlerin de güçlerini kadrolaştırmada, kadrolarını yetkinleştirmede karşılaştığı sorunlar, zorlandığı alanlar vardır. Ancak burada tartıştığımız sorunun mahiyeti, komünistlerin zorlanma alanlarının çok ötesindedir.

Devrimci mirasın aşınmasında pek çok faktörün rolünden söz etmek mümkündür. Fakat buna rağmen sorunun özü, geçmişi anlamak ve devrimci tarzda aşmakla ilgilidir. Bunun anlamı ise, geçmişin devrimciliğinden daha ileri bir devrimcilik düzeyine, küçük-burjuva devrimciliğinden işçi sınıfı devrimciliğine erişebilmektir. Komünistler, devrim ve sosyalizm davasına samimiyetle bağlı olan devrimcilere, bu temel önemdeki hatırlatmayı sık sık yaptılar. Ancak halihazırda bunu başarabilen tek akım partimiz TKİP'dir. Bu durum, devrimci mirası geliştirip yeniden üretme noktasında da komünistlere, komünist kadro ve militanlara önemli sorumluluklar yüklemektedir.

Burjuvazinin her cepheden yönelttiği azgın saldırılara karşı durmanın özel bir önem taşıdığı verili koşullarda, '71 mirasının devrimci özüne uygun tarzda ve daha ileriden yaşatılmasının önemi yeterince açıktır. Komünistlerin devrim ve sosyalizm davasına samimiyetle bağlı olan kesimlere yönelttiği, “geçmiş devrimci tarzda aşma” çağrısı da güncelliğini korumaktadır.

Sermaye devletinin illegal devrimci çalışmayı baltalamak için azgınca saldırdığı, sol akımların ise önemli ölçüde illegal devrimci siyasal faaliyet yürütme refleksini yitirdiği şu dönemde, Denizlerin 25'inci ölüm yıldönümü, bu durumu sorgulamanın vesilesi yapılabilmelidir. En azından devrim ve sosyalizm davasına samimiyetle bağlı olanlar bu özgüven ve cesareti göstermelidir. Zira devrimci faaliyeti düzenin dayatmasıyla belli alanlara hapsedenlerin, bugünü kurtarıp kurtarmayacakları belli değil, ama geleceği kaybetme olasılıkları fazlasıyla yüksektir.

Marksist bir partinin temeli olan devrimci teori, devrimci örgüt, devrimci sınıf diyalektik bütünlüğünü bünyesinde toplayabilen TKİP, bu net çizgiye ve tok iddiaya yaslanarak devrimci mirasın ve değerlerin savunulmasının, daha ileriden yaşatılmasının güvencesidir. Bu noktada öncülük misyonunu hakkıyla yerine getirdiğinde, devrim ve sosyalizm davasına samimiyetle bağlı olan diğer devrimcilerin de önünü açacaktır.

(*Ekim*, Sayı: 247, Haziran 2007)

Geçmişin devrimci mirası ve TKİP

“... Partimizin kuruluşu, on yıllardır bu topraklarda devrim ve sosyalizm davası uğruna kavga vermiş, emek harcamış, acı çekmiş, büyük yiğitlik örnekleri sergilemiş dünün ve bugünün devrimci kuşaklarının yarattığı birikimin güvenceye alınmasıdır...”
(TKİP Kuruluş Bildirisi)

Bir tarihsel birikimin üzerinde yükseliyoruz

Kendi kısa tarihimiz boyunca da vesile doğdukça vurguladık; hiçbir şey boşluktan doğmaz, doğamaz. Bizi doğuran, küçük-burjuva devrimciliğinden kopuşumuzu ve yeni temeller üzerinde ortaya çıkışımızı olanaklı kılan bir geçmiş devrimci birikim var. Daha önce de önemle belirtmiştim; bu birikimden kök almasaydık, bu birikimle hesaplaşma yeteneği de gösteremezdik. Her diyalektik kopuş kendinden önceki dönemin birikimi üzerine yükselir daima. Kopuşun ortaya çıkardığı yeni bilinç, eski bilincin kavranması ve ileri bir noktada diyalektik olarak aşılması anlamına gelir. Eğer komünizmin 150 yıllık mirası olmasaydı, eğer Ekim Devrimi'yle başlayan 70 yıllık bir tarihi dönemin toplam birikimi olmasaydı, bu büyük tarihi birikim ve miras olmasaydı, eğer Türkiye'nin son 35-40 yıllık kitlesel boyutlar kazanmış siyasal mücadeleleri, bu mücadeleler içerisinde oluşmuş devrimci birikimi olmasaydı, biz böyle bir parti kurmak gücü ve olanağı bulamazdık. Biz bu anlamda aynı zamanda olumlu bir birikimin, devrimci bir birikimin ürünüyüz. Onu anlayan, onu özümseyen, ondan ileriye taşınacak her şeyi alan, onda geriye, başarısızlığı, zaafiyeti temsil eden her şeyle de hesaplaşan bir mücadelenin ürünüyüz.

Bugüne kadar kopuşumuza çok vurgu yaptık. Saflarından koptuğumuz geleneksel halkçı akımlarla sert bir hesaplaşma yürüttük. Bunları

yapmak zorundaydık. Kopuşumuzu çok vurguladık dedim, vurgulamak zorundaydık. Zira zamanını doldurmuş bulunan bir geçmiş devrimcilik anlayışından kopuyorduk; onu aştığımızı, onu geride bıraktığımızı vurgulamak zorundaydık. Yeni bir ideolojik-politik kimlik, yeni bir örgütsel kimlik olduğumuzu, yeni bir devrimcilik anlayışını temsil ettiğimizi, tümüyle yeni bir temel kazandığımızı vurgulamak zorundaydık.

Ama gelinen yerde, partili kimlik aşamasına ulaştığımız bir evrede, biz artık sadece reddettiğimiz mirası değil, aynı zamanda üzerinde yükseldiğimiz birikimi de yeterli açıklıkta vurgulamak durumundayız. Bir tarihin ürünü olduğumuzu hiçbir biçimde unutmamalıyız. Parti olarak bizi doğuran tarihsel birikimin bilincinde olmak, bu çerçevede sol hareketin 30 yıllık devrimci mirasını yerli yerine oturtmak zorundayız.

Son 30-35 yılı bilerek özellikle vurguluyorum. Bunu hiç de '60'lar öncesini görmezlikten gelmek, tarihimizin bu dönemini yaşanmamış saymak için yapmıyorum. Ya da, bu ülkede cumhuriyetin ilk 30-40 yıllık döneminde, sosyal mücadeleler açısından o son derece çorak ve kısır dönemde, her şeye rağmen sosyalizm davası için bir şeyler yapmaya çalışan insanların emeğini ya da çabasını, oradaki iyiniyeti ve samimiyeti küçümsemek ya da oradan sahip çıkılabilecek şeyleri görmezlikten gelmek için yapmıyorum. Ama Türkiye'de modern temeller üzerinde gerçek sosyal mücadeleler dönemi son 30-40 yıllık dönem olduğu içindir ki, ben de özellikle bu dönem üzerinden konuşuyorum. Bu dönemin birikimi üzerinde yükseliyoruz. Bu birikimi anlamalı, bu birikime sahip çıkmalı ve bu birikimin ürünü olduğumuzun her zaman bilincinde olmalıyız.

Geçmişin olmayan geleceği olmaz, diye veciz bir söz vardır. Bu güzel bir özdeyiştir. Genellikle

geçmişe tutucu ya da oportünist bir şekilde sarılmak için kullanılır, bu noktada gerici ya da geriye dönük niyetlere alet edilmiş bir sözdür. Ama temelde doğru bir sözdür. Geçmişe tutucu bir şekilde sarılanların, geçmişin zaafalarını, zaafiyetlerini savunmak için bu özdeyişe sarılanların durumu ne olursa olsun, biz geçmişe sert bir hesaplaşmayı yaşayan, o noktada geçmişe aşır geleceğe bakan bir akım olarak kendi kimliğimizi oluşturduğumuz bir noktada, “geçmiş olmayanın geleceği olmaz” özdeyişinin anlamını pozitif bir tutumla gözönünde bulundurmalı, bunun gereklerine uygun davranabilmeliyiz.

Geçmişte olumlu olanı, bu geçmişin içinden geleceğe taşınacak olanı anlamayı ve özümsemeyi başaramayan bir hareket zaten yeni bir kimlik yaratamaz, yaşama gücü ve olanağı bulamazdı. İnkarcılığın tutunduğuna tanık olunmamıştır, kendinden önceki birikimi hiçleyen bir akımın yaşadığı görülmemiştir. Biz eğer, çok sınırlı güç ve imkanlarla çok kötü bir dönemde, gerçekten tarihsel konjonktür olarak çok kısır ve elverişsiz bir evrede ortaya çıktıysak, ama buna rağmen yaşama gücü bulabildiysek ve bugüne gelebildiysek, belli ki biz “geçmiş olmayanın geleceği olmaz” bilincine fazlasıyla sahip bir hareket olarak davranmışız. Biz bu geçmişe kaba inkarcı bir tarzda yaklaşmış olsaydık, zaten birkaç yıl içerisinde silinir giderdik. Hiçbir biçimde kök tutamazdık. Biz kendi ulusal ve evrensel tarihimizde kendimize sağlam kökler bulduğumuz içindir ki, bu temel üzerinde yeni bir filiz olarak yeşermek, yeni bir gövde olarak gelişip serpilme imkanını da böylece bulabildik.

Proletarya sosyalizmi dönemi

Türkiye'nin '60'lı yıllarına baktığımız zaman, net bir biçimde bir burjuva sosyalist hareket görüyoruz. Aslında görkemli bir dönemdir, '60'lı yıllar. Türkiye'de bir sol uyanış dönemidir. Sosyalizmin büyük heyecanlar yarattığı, sosyalist olmak iddiasındaki politik akımların toplumla yüzyüze, düzenin resmi güçleriyle karşı karşıya geldiği, kendini bir kuvvet olarak hissettirebildiği bir dönemdir. Solun ilk kez olarak kitleselleştiği bir dönemdir. Bu gerçek bir heyecan ve coşku dönemidir. Bence Türkiye'nin sol ve sosyalizm konusunda samimi heyecanları ve coşkuları yaşadığı bir dönemdir, '60'lı yıllar. Ama bu aynı zamanda, marksist bilincin ışığında devrimci açıdan bakıldığında, çok da yüzeysel bir dönemdir. Çünkü bu dönemin soluna çok büyük ölçüde orta sınıf aydınları damgasını vurmaktadır. Mücadele edenler alt sınıflar oldukları halde, o dönemin bilinci çok büyük ölçüde YÖN, MDD ve TİP'de ifadesini bulan orta sınıf aydınları tarafından oluşturulmaktadır. Bu dönemin ideolojik görüşlerine, programlarına, mücadele platformlarına baktığımız zaman, düzenin ve düzen kurumlarının aşlamadığını görmekteyiz. Biz burjuva sosyalizmi derken de bunu kastetmekteyiz. İşin özünde düzeni kendi temelleri üzerinde reforme etme programlarıdır bunlar.

'60'lı yıllar burjuva sosyalizminin damgasını vurduğu bir dönem oldu ve bu dönem '71 Devrimci Hareketi'nin çıkışıyla kapandı. '71 Devrimci Hareketi yeni dönemin, devrimci küçük-burjuva radikalizminin, aynı anlama gelmek üzere küçük-burjuva sosyalizminin doğuşunu işaretler. Bilindiği gibi biz, '71 Devrimci Hareketi'ni Türkiye'nin reformist geleneğinden devrimci bir kopuş olarak değerlendiriyoruz. Buradaki devrimci kopuş, '71'in devrimci akımlarında/örgütlerinde ifadesini bulan küçük insan gruplarının silahlanarak dağa çıkması ya da

şehir gerillacılığı yapması değildir hiç de. Kopuşun kendisi asıl anlamını bu akımların ideolojik-politik bilincinde bulmaktadır. Bu akımlara baktığımızda, bunların devlet konusunda, devlet yıkıcılığı konusunda, düzenin daha temel noktalardan reddi konusunda, düzen kurumlarının karşıya alınması konusunda radikal bir ideolojik-politik tutum içerisinde olduğunu görüyoruz. Kopuşa asıl anlamını veren de bu zaten. Yoksa küçük insan gruplarının silahlanarak dağa çıkmış olması ya da kentlerde bir takım silahlı eylemler yapmış olması değil. Bunların sembolik politik-pratik anlamı var yalnızca.

'71 Hareketi, kendinden birkaç yıl sonra görkemli bir büyüme yaşayacak büyük devrimci akımlara kaynaklık etti. Ve kalıcı olan yan hiç de küçük insan gruplarının silahlı eylemi olmadı. İşin bu bireysel şiddete dayalı eylem çizgisi yanı sıra daha '74 yılında geride kalmış, aşılmıştı. Bu ancak o dönem Türkiye'sinde, '70'li yıllarda fazla bir ciddiyeti olmayan bir takım küçük grup ve çevreler tarafından sürdürülmek isteniyordu. Oysa '71 Hareketi'nden köklenen asıl akımlar büyük kitlesel mücadelelerin içerisinde kendilerini buldular. Kitle çizgisine oturdular. Büyük kitle eylemlerinin bir parçası, yer yer öncüsü haline geldiler. Demek ki kalıcı olan, küçük insan gruplarının silahlı eylemleri değil. Devrimcilik orada hiç de devlete silah çekmekten ibaret değil. Devlet ve düzen kurumlarını karşıya alan, şiddete dayalı devrim fikrine bağlılık gösteren bir ideolojik ilerleme sözkonusu. Devlet ve devrim konusunda bir ilerleme var, kopuşun ideolojik-politik özü, ifadesini asıl olarak burada bulmaktadır. '60'lı yılların sol akımlarına, burjuva sosyalizminin temsilcisi bu akımlara baktığımızda, olmayan da bu zaten.

'70 yıllar, bu temel üzerinde ortaya çıkan ve '70'li yıllara egemen yaygın küçük-burjuva hareketliliği içinde kendini bulan küçük-burjuva sosyalizmi dönemi oldu. Küçük-burjuva sosyalizmi de kendi çapında görkemli bir dönem yaşadı, gelişip serpildi. Fakat sonuçta o da gelişmesinin sınırlarına vardı. Belli bir noktadan sonra da karşı-devrimin sert karşı saldırısıyla yüzyüze kalarak yenilgi ve yıkımla sonuçlandı. Ve '80'lerin ortası, bu yenilginin, bu yıkımın çok da rastlantı olmadığını, sözkonusu olanın basit bir karşı-devrim yenilgisi olmadığını, bu hareketlerin yapısal zaafiyetleri, açmazları temeli üzerinde bu denli yıkıcı ve tasfiyeci etkisini gösterdiğini ortaya koydu. Yine '80'lerin ikinci yarısı, küçük-burjuva hareketliliğinin artık geçmişteki biçimiyle tekrarlanamayacağına da tanıklık etti.

Dolayısıyla, '60'lı yıllar orta sınıf sosyalizminin, bu anlamda burjuva sosyalizminin gelişip serpilmesi dönemi olduysa, '70'li yıllar da küçük-burjuva sosyalizminin gelişip serpilmesi dönemi oldu. Ve '80'li yıllar, bu her iki sosyalizm türünün ürünü olan akımların yenilgiyi yaşadıkları ve dağılma süreçleriyle yüzyüze kaldıkları bir evreye tanıklık etti. Biz işte tam da bu dönemde, '80'lerin ikinci yarısında, siyasal mücadele sahnesine doğduk. Ve bir dönemin, burjuva ve küçük-burjuva sosyalizmlerinin birbirlerini izleyerek sırayla damgasını vurdukları bir dönemin kapandığını ve artık proletarya sosyalizminin damgasını vuracağı dönemin başladığını ilan ettik.

Ama az önce dünya üzerinden söylediğim bu çerçevede bir kez daha altını çiziyorum. Bu bizim, deyim uygunsu dar bir insan çevresinin, o günkü bilincinin ve inancının ifadesiydi. Dönemler daima sınıflar mücadelesiyle ve sosyal hareketliliklerle belirlenir. Dönemlerin bitişi, yeni dönemlerin başlangıcı, nesnel toplumsal nedenler ve

dinamiklerle belirlenir. Küçük insan çevrelerinin bilinci bunu yalnızca kavrayıp yansıtabilir. Bir dönem kapanıyordu, biz bunu farkettilik. Yeni bir dönemin ilk işaretleri konusunda ciddi bir etken o dönemin sınıf hareketliliği idi. Ama bunun '91 yılının başında kırılmaya uğraması ve bugüne kadar belini yeniden doğrultamaması, kendi birikimini, kendi enerjisini bugüne kadar ortaya koyamaması, sınıf hareketinin damgasını vuracağı yeni bir dönemin henüz başlamadığının da bir göstergesi. Ama biz bu yeni dönemi kucaklayarak bir siyasal akım olarak '87'de doğmuşuz. Belli bir gelişme yaşamışız ve bugün partimizi kuracak aşamaya gelmişiz. Deyim uygunsu başlayacak dönemi kucaklayacak bir öncü hazırlık süreci içinde olmuşuz.

Yeni döneme işçi sınıfının ve tarihsel olarak onun temsil ettiği proleter sosyalizminin damgasını vuracağının açık göstergeleri şimdiden var. İlk gösterge, sınıfın bu yeni döneminin başlangıç evresinde ortaya koyduğu ilk hareketlenmeler, oradaki kapasite, potansiyel idi. İkinci bir gösterge ise tersinden bir olgu üzerinden yansıyor. Küçük-burjuva kitleler belli hareketlilikler ortaya koysalar bile geçmişte tekrarlamayacaklarını aradan geçen on yıllık süre içerisinde fazlasıyla göstermişlerdir.

Bu ülkede yeni bir sosyal mücadele dönemi ancak işçi sınıfının damgasını taşıyabilir. Artık biz '60'lı ve '70'li yıllardaki türden küçük-burjuva yığınların egemen olacağı ve damgasını vurabileceği bir tarihsel dönemi bu ülkede yaşayamayacağız. Türkiye'deki sosyal ilişkilerin evrimi, küçük-burjuvazi üzerinde yıkıcı etkiler yapan bir takım başka gelişmeler sözkonusu. Biz çoğu kere yirmi yılın yorgunluğu dedik, ama bu işin gerçekte özne yan. Bir de bunun nesnel temeli var. Türkiye'de burjuvazi bugün öyle bir egemenlik kurmuş, öyle bir örgütlü aygıt yaratmış, siyasete, kültüre, ideolojiye ve gündelik yaşama öylesine yön vermektedir ki, bu hakimiyetin karşısında ideolojik sağlamlığı ve politik bir gücü, ancak gerçekten bu düzenin anti-tezi olan sınıf, onun temsilcisi ve öncüsü politik akım, yani komünist bir sınıf partisi başarabilir. Sayısız sol akım içerisinde bütün bu kargaşaya, bütün bu çalkantıya karşı ideolojik açıdan sağlam durmayı yalnızca komünist hareketimizin başarmış olması bile bu açıdan hiçbir biçimde rastlantı değildir.

Bu gerçek, yeni döneme işçi sınıfının damgasını vuracağının, işçi sınıfının temsilcisi olan akım üzerinden kanıtlanmasından başka bir şey değil. Yani bir toplumsal sınıfın gösterebileceği bir kapasiteyi ve tutarlılığı, o sınıfın henüz kendini siyaset sahnesinde ortaya koyamadığı bir dönemde, o toplumsal sınıfın temsilcisi olan siyasal akım kendi şahsında gösterebilmektedir. Bizim üzerimizden yansıyan, gelecekte işçi sınıfının gerçekleştireceği önderlik kapasitesinin bir göstergesinden, bu sınıfa özgü devrimci tutarlılığın bir ifadesinden başka bir şey değil. Ve öyle anlaşılıyor ki, '60'lı yıllar burjuva sosyalizmi için bir yükseliş, '70'li yıllar küçük-burjuva sosyalizmi için bir yükseliş, '80'li yıllar bu her iki sosyalizm türü için bir yenilgi ve çözülüş dönemi oldu. Devrimci kitle hareketleri yönünden durgun geçen '90'lı yıllar ise yeni bir sosyalizm türü için, proletarya sosyalizmi için bir şekillenme dönemi olarak yaşandı. Ve öyle anlaşılıyor ki, partili bir kimlikle gireceğimiz 2000'li yıllar, partimizin damgasını vuracağı bir dönemin de ifadesi olacaktır.

(TKİP Kuruluş Kongresi Açılış Konuşması'ndan...)

Partinin Adı ve Amblemi, Eksen Yayıncılık, s.32-38))

Seçim faaliyetlerinden...

“Çözüm ne seçimde ne mecliste! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!”

Adana: “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” pikniği

İşçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki baskı ve sömürünün giderek daha da ağırlaştırıldığı bir dönemde, bu saldırılara karşı sınıfın enternasyonalist birliğini haykırabilmek, devrim ve sosyalizm şiarını geniş kitlelere daha da güçlü taşıyabilmek için seçimlerden devrimci amaçlarla faydalanıyoruz. Bu kapsamda planladığımız faaliyetimizin bir aşaması olarak “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” pikniğini gerçekleştirdik.

Piknik 10 Haziran günü sabah erken saatlerde Adana ve Mersin’den gelen kitlenin buluşmasıyla başladı. Ortak sofrada tüm dostlarımızla ekmeğimizi paylaştık. Ardından müzik grupları sahne aldı. Devrimci türkü ve marşlarla halaylar çekildi.

Öğle yemeğinin ardından etkinlik programı Adana ve Mersin’den gelen müzik topluluklarının ortak dinletisiyle devam etti. Dinleti, hem pikniğe gelenler hem de çevrede bulunan insanlar tarafından ilgiyle izlendi.

Ardından Şakirpaşa İşçi Kültür Evi Tiyatro Topluluğu’nun hazırlamış olduğu “Yeniden doğarız ölümlerden” isimli oyun sergilendi. Oyun sırasında etkinliğimize ilgi yoğun oldu. Çevreden izleyenlerle birlikte sayımız iki katına çıktı, 200’ü buldu. Oyundan sonra yapılan konuşmada, işçilerin, emekçilerin ve kardeş halkların yaşadığı yıkım ve emperyalist barbarlığın dünya hakimiyeti uğruna yaptığı katliamlar anlatıldı. İçinden geçtiğimiz süreçte alınan erken seçim kararının arka planı, nedenleri ve seçimler üzerinden sermaye devletinin kendini yenileme çabası üzerinde duruldu. Düzen, düzen partileri ve reformist solun seçim tutumları teşhir edildi. Seçimlere ilişkin komünistlerin tutumu anlatıldı, mücadele çağrısı yapıldı.

Piknik yapılan konuşmanın ardından çekilen halaylarla coşkulu bir atmosferde sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Mamak İKE’den piknik ve seçim gündemi

Mamak İşçi Kültür Evleri olarak geleneksel olarak her yıl düzenlediğimiz pikniğimizi 10 Haziran günü gerçekleştirdik. Sermaye düzeninin yeni saldırı dalgasına karşı güçlü bir faaliyet yürüttüğümüz süreçte gerçekleşen pikniğimizi siyasal sürece uygun biçimde örgütledik. Yaygın bir kitle çalışması ile birlikte örgütlediğimiz pikniğimizin ön çalışmasında yüzlerce el ilanı ve bine yakın afiş kullandık.

Burjuva gericiliğinin dizginlerinden boşaldığı bir süreçte kurduğumuz kardeşlik sofrasında, işçiler, emekçiler, gençler, kadınlar biraraya geldi. Piknik programı piknik alanına varıldıktan sonra ortak işlerin organize edilmesi için komitelerin oluşturulması ile başladı. Hep birlikte kahvaltı organizasyonu yapıldı. Kurulan ortak sofranın ardından kolektif oyunlara geçildi.

Ardından bağımsız devrimci sınıf çizgisinin seçimlere ilişkin tutumunun tartışıldığı panel kürsüsü oluşturuldu. Mamak İşçi Kültür Evleri adına yapılan sunum ile seçim gündemi ve siyasal süreci ele alan bir

Adana

açılış konuşması yapıldı.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu adına yapılan konuşmada komünistlerin seçimlere ilişkin tutumu, seçim platformunun dayandığı sınıf çizgisi ele alındı. Seçimlere ilişkin politik hat anlatıldı. Panelde son olarak Ankara 1. bölge bağımsız sosyalist milletvekili aday Evrim Erdoğan bir konuşma yaptı. Erdoğan, neden aday olduğunu ve bağımsız devrimci sınıf programını anlattı. Konuşmasını “Biz hiçbir vaade bulunmuyoruz, işçi ve emekçileri bu sömürü düzenine karşı mücadeleye davet ediyoruz” sözleriyle bitirdi. “Bağımsız adaylar bloğu”nun yaydığı parlamentarist hayallerin işçi ve emekçilerin çıkarına olmadığı ifade edildi.

Parlamentonun devrimci amaçlar doğrultusunda nasıl kullanılacağına değinildi. Panel soru-cevap kısmı ile son buldu. Başlayan yağmur nedeniyle panel kısa sürdü. Ardından müzik dinletisine geçildi. Yağmura inat söylenen ezgiler eşliğinde çekilen halayların ardından kolektif oyunlara geçildi. Ortak sofraya öğle saatlerinde bir kez daha kuruldu.

Pikniğin son bölümünde ise komünist şair Nazım Hikmet anıldı. Mamak İşçi Kültür Evleri Şiir Topluluğu şiiirleriyle Nazım’ı anlattı.

Olumsuz hava koşulları nedeniyle iki saat erken bitirilen piknik canlı ve başarılı geçti. Pikniğe 100 emekçi katıldı.

Mamak İşçi Kültür Evleri çalışanları

Buca: Sermayenin seçim oyununu bozacağız!

Sermaye sınıfının seçim oyununu bozmak, işçi ve emekçilerin gerçek kurtuluşunun mücadeleden geçtiğini vurgulamak, çözümün seçimde ve mecliste olmadığını anlatmak amacıyla seçim çalışmalarına Kuruçeşme Mahallesi’de başladık.

Bu hedef doğrultusunda, geçtiğimiz günlerde kapı kapı dolaşarak yaptığımız gazete satışıyla anlamlı bir adım attık. Yaklaşık 3 saat süren faaliyetimiz boyunca emekçilerle birebir sohbet etme imkanı yakaladık. Yakında açılışını gerçekleştireceğimiz seçim büromuzun duyurusunu yaptık. İlerleyen süreçte gazetenin iyi bir araç olarak kullanılması üzerinden anlamlı olanaklar yakalayabileceğimizi gözlemledik.

Buca’da “Çözüm ne seçimde ne mecliste! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!” şiarlı afişlerimiz

Ankara Mamak

yapılırken, sermayenin kolluk güçleri tarafından faaliyetimiz engellenmeye çalışıldı. Buca Merkez Karakolu’na götürülen BDSP çalışanları iki saat boyunca keyfi bir biçimde tutuldular. Para cezası kesildikten sonra serbest bırakıldılar.

Devletin uyguladığı her türlü baskıya en tok yanıtı faaliyetimizi hiçbir şekilde kesintiye uğratmadan sürdürerek vereceğiz!

BDSP Buca

Topkapı: Düzen partilerine oy yok!

Topkapı işçileri olarak seçim çalışmalarına yaklaşık üç hafta önce başladık. Öncelikle seçim gündemli yaptığımız toplantılar sonucu çalışmada izleyeceğimiz bir hat oluşturduk. Amacımız Topkapı işçilerine seçimler vesilesiyle seslenmek ve devrimci sınıf çizgisi ekseninde bir tutum almalarını sağlamak. Bunu için de öncül işçilerden oluşan bir platform kurmayı önümüze koyduk.

Alanımızdaki ileri-öncü işçi ilişkilerimizi toparlayarak seçimleri tartışan bir platform oluşturduk. Bu platformu oluşturan metal, matbaa ve plastik işçilerinin seçimlerden ve parlamentodan bir beklentileri olup olmadıklarını tartıştık. Düzen politikalarına yön verenlerin kimler ve hangi kurumlar olduğu üzerine konuştuk. Seçimlerden ve hükümetlerden işçi sınıfının sorunlarına çözüm beklemenin mümkün olamayacağı sonucuna vardık.

BDSP’nin gösterdiği sınıfın devrimci adaylarına niçin destek vermek gerektiğini konuştuk. Bu tartışmalarımız hayli verimli geçti. Platformun düzenli olarak biraraya gelmesi ve seçimler üzerinden tok bir tutum alması gerektiğini kararlaştırdık.

Topkapı işçileri olarak düzen partilerine verecek oyumuzun olmadığını ve hesap soracağımızı bir kez daha ilan ediyoruz.

Bu arada çıkan seçim gündemli afiş ve bildirimlerimizi alanımızda etkili bir çalışmayla tükettik. Faaliyet sırasında Topkapı işçilerinin olumlu tepkileriyle karşılaştık. Hedeflediğimiz bir fabrika önünde gerçekleştirdiğimiz bildiri dağıtım esnasında işçilerle seçimler üzerine bir diyalog geliştirdik. İşçilerin seçimler ve düzen partileri üzerine söyledikleri hayli anlamlıydı.

Topkapı’dan BDSP’li işçiler

Kadının kurtuluşu sosyalizmde!

Sermaye düzenin ataerkil kimliği her kurumunda belirgin biçimde öne çıkmaktadır. Özellikle son günlerde medyada kadınların yaşadıkları sorunlara ilişkin yargıya intikal eden haberler yer almaktadır. Bu haberler bu sistemin kadına gerçek bakış açısını ortaya koyan oldukça çarpıcı örneklerdir. Kuşkusuz bu örnekler olmasa da yasalarda cinsiyetçi ayırım belirgin bir şekilde ortadadır. Ancak yine de kapitalist sistemin gerçekliğini ortaya seren bu haberler tüyler ürpertmekte, bu kadar da olmaz dedirtmektedir.

Yargıtay'ın verdiği ibretlik kararlara ilişkin birkaç örnekten bahsedebiliriz: *“Adapazarı'nda kendisini taciz eden 2 çocuk babası doktor H.G.'yi çantasındaki gizli kamerayla görüntüleyen N.Ö. adlı kadın hasta ile bu görüntüleri 'Tacizci doktor yakalandı' başlığıyla yayımlayan televizyon kanalı, doktora tazminat ödemeye mahkûm edildi. Yargıtay, doktorun taciz görüntülerinin kayda alınmasını ve yayımlanmasını özel hayata saldırı olarak değerlendirdi.”* Tacize uğrayan kadının “özel hayatı”na saldırılıyorken, bunu ortaya çıkarmak için

kullanılan bir yöntem olarak taciz görüntülerinin kayda alınması suç sayılıyor. Yargıtay'ın cinsiyetçi kararına ilişkin bir başka örnek de Yargıtay'ın, *“Tecavüze uğrayan bağırıyorsa suç oluşmaz” gerekçesiyle, 15 yıl hapis cezasına çarptırılan tecavüz zanlısı A.B'nin mahkûmiyet kararını bozmasıdır.* Tecavüzün, tacizin meşru görüldüğü, faillerin

ödüllendirildiği, hak, hukuk ve mantık kavramlarıyla bağdaşmayan bu kararlar kadınları suçlu bulmaktadır. Yargıtay'ın kararları sistemin kadına bakıştaki ayrımcılığını net olarak göstermektedir. Kadınların yaşadığı tacizin, tecavüzün sorumlusu olarak kendi hal ve tavırlarının gösterilmesi, onu eve tıkayan zihniyetin “evinden ve benim kurallarımın dışarı çıkarsan başına geleceklerden sen sorumlusun” dercesine verdiği bir intikam kararıdır.

Egemen kültür anlayışı içinde kadını aşağılayıp suçlayan, birçok gerici deyimine dile yansıdığı bu ülkede, eğitim kurumunun durumu da içler acısıdır. Sermaye devletinin kadına bakışı, her kurumda olduğu gibi Milli Eğitim'de de kendini göstermektedir. Bu konuda birçok örnek verilebilir ama en yakın örnek yine Adapazarı'nda Birinci Endüstri Meslek Lisesi'nde yaşananıdır: *“Sakarya Adapazarı'nda 3 lise öğrencisinin etek altı görüntülerini çekerek elden ele dolaştırmak suretiyle taciz ettiği öğretmen A.A'nın sözleşmesi, 'dekolte giyindiği ve bazı öğrenciler ile çok yakın olduğu' gerekçesi ile iptal edildi. Görüntüyü çeken öğrenciler ise birer gün okuldan uzaklaştırma cezası aldılar.”* Kadının tacize uğramasını kendi suçu olarak gören bir eğitim anlayışıyla insan “yetiştiren” bu kurumların durumu, gelecekte yaşanacak sorunların da bir işareti.

Kapitalist kültürün yozlaşmış her türden örneği medya aracılığıyla hergün beynimize kazınmaktadır. Gerici eğitim müfredatı ve yönetim zihniyetiyle eğitim kurumlarının durumu bellidir. Yargıtay kararlarından da anlaşılacağı üzere yasaların vehameti de ortadadır. Sistemdeki çürüme ve yozlaşma her alanda kolayca görülebilmektedir.

Kadına bu şekilde bakan sistemin makyaj tazeleme ihtiyacıyla düzenlediği erken seçimler vesilesiyle yine kadınlardan oy istenecektir. Kadınlara yine seçim reklamlarının malzemesi olarak kullanılacaktır. Vitrinlerinde kadın imajıyla oy toplamak isteyenler, kadınları aşağılayan, suçlayan yasalara karşı bir tepki dahi vermiş değildiler. Hatta kendileri “şanslı” bir azınlık olup da meclise girerlerse, bu yasaları değiştirmek bir yana, belki de daha vahim sonuçlar doğuracak yasalara imza atacaktırlar. Kapitalist mantık gereği ürünlerin pazarlanmasında kullanılan kadınlar, şimdi de seçimler için kullanılacaklardır. Düzen partileri kadınları kandırmak için sahte vaatlerde bulunacak, kadın adaylarıyla sözde kadınlara ne kadar değer verdiklerini göstermeye çalışacaklar.

Oysa bu sistemin en çirkin yüzünü kadınlar yaşamaktadır. Baskı ve eşitsizliğe uğramasıyla, kimliğinin/kişiliğinin istismar edilmesiyle, bedeninin/cinselliğinin kullanılmasıyla, tacize/tecavüze uğramasıyla, kendini savunmak için hakkını aradığında “suçlu” sayılmasıyla kadınlar kapitalist sistem tarafından en çok mağdur edilen, en çok ezilen ve sömürülen kesimdir.

Bu sömürden, dışlanmışlıktan, suçlanmaktan kurtulmanın tek yolu, örgütlü bir şekilde sistemi değiştirme mücadelesine taraf olmaktır. Çözüm, seçimler vesilesiyle kendilerine oy potansiyeli olarak bakan ve kullanan düzen partilerine hayır demektir. Düzenin seçim oyununa katılmamak, sınıfın bağımsız çıkarları için örgütlü mücadeleye davet eden bağımsız sosyalist adaylara oy vermektir. Çözüm, eşitlik ve özgürlük için mücadele etmek, bu kapitalist sistemden hesap sormak için örgütlenmektir. Çözüm, kadınların ve erkeklerin toplumsal yaşamın her alanında eşitlendiği bir sistem olan sosyalizmde kurtuluşu aramaktır.

Siyaset sahnesinden kadın manzaraları!

Aylardır Türkiye'nin birçok yerinden kadın sesleri duyuyoruz. Sesleri yükselen bu kadınlar, “laiklik elden gidiyor” diyerek çeşitli bölgelerde sözüm ona cumhuriyet mitingleri örgütlediler. Peki, nedir cumhuriyet? Nedir bağımsızlık? Nedir demokrasi? Nedir laiklik? Bizler bu ülkenin kadın ve erkek işçileri olarak, yaşamın hangi alanında eşitliği gördük?

Asgari ücreti kendileri belirleyip, kölece yaşamı bizlere dayatan onlar. Demokratik haklarımızı talep ettiğimizde, sırtımıza joplari indiren ve bizleri tecrit eden yine onlar. Bağımsızlıktan bahsediyorlar, ama Kürt ulusunu haklı ve meşru taleplerini yok sayan, özgürlük ve eşitlik için mücadele eden Kürtleri katleden yine onlar. Bu ülkeyi Amerika'ya parça parça peşkeş çeken yine onlar! Bu ülkedeki işçi ve emekçileri ezen, sömüren, şovenizm tohumları ekerek bölen onlar! İmam hatiplerini açıp teşvik eden onlar! Bir de utanmadan “sözde” laikliğin elden gitmemesi için mitingler düzenliyorlar.

Düzenin kollayıcıları olan bu kadınlar kendi sistemlerinin seçim malzemesinden başka bir şey olamazlar. Bu kadınlar düzenledikleri mitinglerle de, siyaset sahnesinde yer almak kaygısı taşıdıklarını göstermişlerdir.

Geçtiğimiz haftalarda Ali Kırca'nın yönettiği “Seçim Meydanı”nda *“Partili kadınlar gündemi tartışıyor”* adı altında gerçekleşen programın 4 ana başlığı vardı.

Bu başlıklardan ilki kadınlar meclise girmeli mi sorusuydu. Programa katılan yüzlerce kadın milletvekili aday adayı, “Kadınlar içinde buldukları kadın konumundan kurtulmak için meclise girmelidir” dedi. Bu ülkedeki kadın sorununa sırtını dönmüş bu sözde “demokrat” kadınlar, AKP hükümetinin kadına yönelik bir şey yapmadığını, kendilerinin ise meclise girdiklerinde tüm kadınların kurtuluşunu sağlayacaklarını vaat

ettiler. Fakat mecliste kadın sorunu ile ilgili ne gibi iyileştirme yapacaklarını bilmedikleri için, konuyu yine laikliğe getirdiler.

Bu tablo şunu gösteriyor. Bu “demokrat” kadınlar, kadın sorununda iyileştirmeler yapmak bir yana, kadın sorunu ile ilgilenmiyorlar bile. Bu kadınlar önümüzdeki seçim sahnesinde kendi partilerinin erkeklerinin çalamayacağı kapıyı ‘bizler partili kadınlar olarak çalarız’ sözleriyle, niyetlerini açıklıkla ortaya koyuyorlar. Sayıları beşyüze bulan bu kadınların çıkış nedeni kadın sorununa çözüm bulmak değil, bu sistemin “kadın kolu” işlevini görmektir.

Kırca'nın “Kuzey Irak'a müdahale etmeli miyiz?” sorusuna hepsinin verdiği cevap ise, insan dehşete düşürse de şaşırtıcı değil. Bu tablo bize, bu kadınların emperyalizme, şovenizme, kapitalizme hizmet eden bu düzen partilerinin kadınları olduğu gerçeğini bir kez daha gösteriyor. Hiç tereddütsüz hepsi, “Evet, Irak'a gerekirse girelim” yanıtını verebiliyorlar. Böylece gerçek kimliklerini, hangi sınıfa hizmet ettiklerin bütün çıplaklığı ile ortaya seriyorlar. “Kuzey Iraklı” kadınların ve çocukların bu savaşta katledilmesi, özgürlüğünün ellerinden alınması bu kadınların umurlarında bile değil. Hiç utanmadan kadınların savaş karşısında daha insani ve hassas olduklarını savunurken, bir yandan da gerekirse Türk kadınları Kuzey Irak'a yapılacak operasyonda yerlerini alacaktır diyorlar.

Bizler bu ülkede yaşayan işçi, emekçi ve devrimci kadınlar olarak biliyoruz ki, bu kadınlar, bizlere dayatılan sömürü sisteminin bir parçası olarak ve bu sömürü sisteminde söz sahibi olmak için öne çıkmışlardır.

Bizler, bu ülkenin onurlu kadınları olarak, düzen partilerinin kendilerine ve onların kadınlarına vereceğimiz cevap net ve toktur.

Çözüm ne seçimde ne mecliste, çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Seçim süreci ve emekçi kadın çalışmamız üzerine

Yeni bir seçim çalışmasının öngünlerindeyiz. Yeni bir çalışma düzeyiyle girdiğimiz seçim çalışmasına, genel siyasal faaliyetimizi daha da geliştirmek için tüm güç ve imkanlarımızla yükleneceğiz. Yoğun bir kitle çalışmasının bize sunacağı imkanları emekçi kadın çalışmamızı bir adım ileri taşımak ve büyütme için değerlendireceğiz.

8 Mart'ın öngünlerinde adımlarını attığımız emekçi kadın çalışmamız birçok açıdan ön açıcı olmuş, bir dizi deneyim bırakmıştır. Bunlar daha önceki değerlendirmelerimizde ele alındığı için, burada çalışmamızın deneyimleriyle birlikte temel eksiklik alanlarımıza ve seçim döneminin nasıl ele alınması gerektiğine değineceğiz.

Öncelikle, bu yıl 8 Mart'ı geçmiş senelere oranla daha bütünlüklü bir çalışmaya konu ettik. Kadın çalışmasını 8 Mart'a endeksli takvimsel bir etkinlik olmaktan çıkarmak, yeni bir çalışma alanı olarak süreklileştirme hedefiyle hareket ettik. 8 Mart'ı emekçi kadın çalışmamızın ete-kemiğe büründürülmesi açısından bir vesile olarak gördük. Bu doğrultuda canlı, etkin ve yüzü emekçi kadınlara dönük bir çalışma yürüttük. Başından itibaren yönü, hedefleri ve araçları belirlenmiş sistematik bir faaliyet ördük.

Bu çalışmamızın bugün bize zengin deneyimler bıraktığı açık. Herşeyden önce kadın sorununa hakimiyetle birlikte, geçmişe nazaran bu alana daha fazla çubuk bükme ve bu doğrultuda emekçi kadınlara hedefleyen bir çalışma zorlandı. Çalışmayı yürütecek ekipler oluşturuldu, takvimi belirlenmiş planlı bir çalışma yürütüldü. Tüm bu olumlu adımlara rağmen çalışma zaman zaman kendi güçlerine daraldı ve kendini üretmede zorlanmalar yaşandı.

Genel siyasal çalışmamızın güç ve olanakları düşünüldüğünde, emekçi kadın çalışmasının daha özgün ve daha yoğunlaştırılmış bir çalışmaya dönüşmemesinin belli nedenleri var. Bu nedenleri ortaya koymak ve önümüzdeki seçim kampanyası sürecini bu açıdan iyi değerlendirmek sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Başta işçi kadınlar üzere emekçi kadınlara mücadelenin öznesi yapma hedefimiz düşünüldüğünde, henüz yeni olan çalışmamızın eksikliklerini somut olarak tespit etmeli ve seçim sürecini bu eksikliklerin giderilmesinin bir aracına döndürmeliyiz.

Çalışmanın itici gücü olarak emekçi kadın komisyonları

Şubat ayı başında oluşturduğumuz komisyonlar aracılığıyla, 8 Mart gündeminin özgünlüğü üzerinden, çevremizdeki güçlerin özne haline getirilmesi, çalışmaya aktif katılımları sağlanmış, faaliyet zemininde değişim ve dönüşümleri belli oranlarda başarılmıştır. Ancak o süreçte çalışmanın içinde ya da destekçisi olan güçler, büyük oranda geçmiş siyasal çalışmamızın etkisiyle çevremizde bulunan güçlerdir. Yani çalışma halihazırda kendi güçlerini üretmemiştir. Attığımız adımların yeniliği düşünüldüğünde, bu anlaşılır bir durumdur.

8 Mart'ı geride bırakmamızın hemen ardından, İstanbul emekçi kadın çalışmamız bünyesinde 8 Mart'ı değerlendirmek, komisyonların çalışmalarını

ortak bir politik hatta çekebilmek, komisyonların kolektif iradesini açığa çıkarabilmek amacıyla genel bir toplantı gerçekleştirdik. Anlamli tartışmaların yürütüldüğü toplantıda, 8 Mart sürecini değerlendirdik ve yeni dönem hedeflerimizi belirledik. Bu toplantı, yürüttüğümüz çalışmanın zayıflıklarını ve eksiklik alanlarını açığa çıkarmada da etkili oldu.

Temel sorun alanı olarak şunu söyleyebiliriz: Çalışma hala kendi güçlerine ulaşmayı beklemekte, işçi kadınlar arasında politika üretme noktasında zorluklar yaşanmaktadır. Dönüp baktığımızda, 1 Mayıs süreci bu tablonun somut örneği olmuştur.

İşçi kadınlara dönük çalışmada politika üretmede yaşanan zorluğu aşabilmenin yolu, onları iyi tanımaktan, yaşamlarını anlamaktan, sorunlarını kavramaktan geçmektedir. Bu beraberinde doğru bir müdahalenin de önünü açacaktır. Zira, Türkiye gibi ataeril kültürün güçlü olduğu, kadının konumunun diğer gelişmiş kapitalist ülkelere nazaran daha geri olduğu, dinin kadın üzerinde etkin olduğu bir coğrafyada çalışma yürütüyoruz. Bu açıdan emekçi kadınlara sosyalizmi anlatıp kavratmanın yolu, sabırlı ve soluklu olmaktan, sürekli ve etkin bir çabadan geçmektedir. Bugün toplumun genelinde ciddi bir umut ve güven bunalımı olduğu da düşünüldüğünde, toplumun bu geri kalmış kesiminde bunun iki kat daha fazla kendini göstereceği bilinciyle hareket etmek zorundayız. Bu da komünistlerin iki kat çaba, istikrarlı ve sistematik bir çalışma yürütmesini gerektirmektedir.

Eksiklik alanlarımızın giderilmesi, çalışmayı yürüten güçlerin eğitimi, kadın komisyonlarının devamı, bu komisyonların çalışmanın sorunlarını tespit edip tartışması, bu çerçevede doğru pratik bir hat belirlemesiyle mümkündür. Komisyonlarımızın haftalık düzenli toplantılar yapması, çözüm üretebilecek somut adımlar atması çalışmanın geleceği açısından önemlidir. Yanı sıra, komisyon bileşenlerinin düzeyi gözetilerek, ortak ihtiyacı karşılayacak bir eğitim programı çıkarılmalıdır.

Siyasal çalışmamızın imkanları gözetilerek işçi kadınlarla buluşabilmenin her türlü aracı ve yöntemi komisyonlar tarafından tartışılmalı ve pratik planlamaya konu edilmelidir. Çalışmamızı sınıf zeminine oturtmak ve öncelikle işçi kadınları çalışmamızın bir parçası haline getirmek temel hedefimizse, bu çalışmaya ilişkin politika üretmek görevi önümüzde durmaktadır.

Yaklaşan seçimler ve kadın çalışmamız

Yoğunlaştırılmış bir kitle çalışmasının öngünlerindeyiz. İşçi ve emekçilerin siyasal duyarlılığının arttığı bu süreçte emekçi kadınlarla siyasal zeminde buluşabilmenin imkanlarını çalışmamız açısından iyi değerlendirebilmeliyiz. Gerek kitle çalışmasının gerekse siyasal çalışmanın atmosferinden en iyi şekilde yararlanmalıyız. Bu dönemi yukarıda sıraladığımız eksikleri gidermek için en iyi şekilde değerlendirmeliyiz.

Emekçi kadınların içinde bulunduğu durumu gözettiğimizde, birçoğunun ekonomik bağımsızlığının olmaması, toplumsal yaşama dar bir zeminden bakmaları, tüm bunların asıl kaynağı olan kapitalist düzen ilişkileri içinde yüzyılları bulan

kölelik zincirlerinin kalınlaşması, onların düzenle olan bağlarını daha da güçlendirmekte, burjuva partilerin vaad ve yalanlarına daha açık hale getirmektedir.

Seçim çalışması sürecinde burjuva düzen partilerinin sorunlarımızın çözümü olamayacağını anlatmalıyız. Hiçbir düzen partisinin programında kadın sorunu ve çözümüne ilişkin tek bir madde bulunmamaktadır. Burjuva partiler kadınları vitrine çıkarıp zedelenen imajlarının düzeltmenin bir aracı olarak kullanmaktadır. Bunun ötesinde, burjuvazi ve onların temsilcileri emekçi kadınlara hiçbir şey veremez. Kadının ucuz işgücü olarak görülmesi, zorunlu mesailer ve gece mesailerine yıpratılması, iş yasalarında kadının anne ve kadın olmaktan kaynaklı temel haklarının karşılanmaması, töre cinayetlerinde devletin caydırıcılığının olmaması ve daha nice örnek kapitalizmde kadının yerini anlamamız ve anlatmamız açısından yeterlidir.

Tüm amacımızın kadının özgürleşmesi olduğu yerde, bu özgürlüğün ancak toplumsal eşitsizliklerin ortadan kalktığı, üretimin kâr için değil ihtiyaç için yapıldığı sosyalist toplumda mümkün olabileceğini somut örneklerle anlatmalıyız. Bunu görebilmek için, sınırlı bir zaman diliminde köklü değişikliklerin yapıldığı Sovyet deneyimine bakmak yeterlidir. Bu açıdan büyük Ekim Devrimi sonrasında yasalardaki değişikliklerle birlikte toplumsal yaşamdaki değişim ve uygulamaları somut incelemeliyiz. Eğer emekçi kadınlara somut sorunlarını kavratmak ve çözümünü sunmak istiyorsak somut konuşmalıyız.

Çalışmanın araçlarından biri olarak seçim dönemi için hazırlanan emekçi kadın bülteni, etkin bir araç olarak kullanılmalı, yaygın olarak emekçi kadınlara ulaştırılmalı ve bir tartışma platformunun zeminine dönüştürülmelidir. Emekçi kadınlara yönelik kullanacağımız bir diğer aracımız ise, bu döneme özgü hazırladığımız sinevizyondur. Bu aracı da kadınlarla buluşabilmenin zeminine dönüştürebilmeliyiz. Kitle etkinliklerinin yanısıra mahallelerde, ev toplantılarında, fabrikalarda gösterimler yapmalı, tartışma ortamı yaratan bir araç olarak kullanabilmeliyiz.

Seçim bürolarını düzenlerken kadınlara özgü panolar hazırlamalı, görsel materyaller kullanmalıyız. En önemlisi ise, seçim bürolarımızı kadınlarla buluşabilmenin, onları eğitebilmenin bir aracı olarak görmeliyiz. Kadınlara özgü sorunlar işlenebilmeli, sağlık, eğitim, kadının yasalardaki yeri vb. üzerine kitle etkinlikleri gerçekleştirilebilmelidir.

Bu süreçte bir dizi kadınla buluşma olanaklarımız olduğu yerde, alta doğru komisyonlar oluşturma hedefiyle hareket etmeliyiz. Ancak altını çizmemiz gereken temel nokta şudur; seçim bürolarımızın emekçi semtlerinde faaliyet yürütmesi, yüzümüzü işçi kadınlardan ayırmaya yolaçmamalıdır. Bu konuda büyük bir titizlik gösterilmelidir.

Çalışma kapasitemizin her geçen gün büyüdüğünü gözeterek, biriktirdiğimiz imkanlara ve deneyimlere yaslanarak, seçim dönemini eksiklik alanlarımızın giderildiği, emekçi kadın çalışmamızın bir adım daha ileriye taşındığı bir dönem olarak değerlendirmeli, tüm gücümüzle döneme yüklenmeliyiz.

G8'ler Zirvesi ve aldatıcı vaatler

100 milyon Euro'ya malolan G8 Zirvesi, 6-8 Haziran tarihleri arasında Almanya'nın Rostock kentinin Heiligendamm beldesinde gerçekleştirildi. Zirve, katılımcıları ve zirvede alınan kararlar kadar, 6 gün boyunca devam protesto gösterileri, yürüyüşler ve barikatlarla, zirve karşıtlarının militan, kararlı, örgütlü ve enternasyonal karakterdeki mücadeleleriyle de gündeme oturdu.

Almanya'da biraraya gelen, dünyanın yüzde14'ünü temsil eden zengin ülkeler topluluğu G8'lerin liderleri, zirvenin son günü aldıkları kararları açıkladılar. Ancak bu kararlar bağlayıcı değil.

Zirveye ev sahipliği yapan Alman Başbakanı Merkel, zirve sonrasında zafer kazanmış komutan edalarıyla demeçler verdi. Efendilerinin hizmetindeki Alman basını ise, "Merkel'in mucizevi etkileme gücü", "Merkel kumar oynadı ve kazandı", "Büyük zafer" başlıkları atarak ona övgüler dizdi. İklim değişikliği ile mücadelede yeni bir anlaşma üzerinde uzlaşmış olunmasını, beklenenden çok daha etkin bir içeriğe sahip önemli bir adım olarak lanse etti. G8

Zirvesi'nde sözde iklimi koruma konusunda ortak bir amaçta birleşilmiş, hatta Bush bile kabul etmişti!

Gerçekte karar verilen bir şey yok. G8'in üzerinde bulunduğu anlaşma, iki senelik bir diyalog sürecini ve "sera gazı salınımının 2050 yılına kadar yüzde 50 oranında azaltılmasını" öngörüyor. Oysa uzmanlar hemen önlem alınsa dahi küresel ısınmanın etkisinin asırlarca sürebileceğini belirtiyorlar. İklimde zarar veren sera gazlarının salınımının 20 yıl sonunda yüzde 70-80 oranında düşürülmesi durumunda ancak küresel

bir felaketin önlenebileceğine döne döne vurgu yapıyorlar.

Toplantının diğer ana gündemi ise Afrika'ya yapılacak yardım konusuydu. Varılan anlaşmaya göre, G8'ler, Afrika'ya, AIDS, sıtma ve tüberküloza karşı mücadele amacıyla toplam 60 milyar dolar verecek. Ayrıca bu paranın yarısını Washington yönetiminin vermeyi taahhüt ettiği belirtiliyor.

Ancak iki yıl önceki zirvede alınan 50 milyar dolarlık yardımın bugüne kadar sadece 20 milyar dolarının toplanması, bu vaadin pek de gerçekçi olmadığını gösteriyor.

Emperyalistlerin ne dünya için bir felaket olacak iklim değişikliklerine yol açan sera gazı salınımını engelleme, ne de Afrika'daki açlık ve sefaleti çözmeye gibi bir amaçları ve çabaları olabilir. Onlar sadece vaadediler ve bunlar hep kağıt üstünde vaatler olarak kalır. Doğanın tahribatı, iklim değişiklikleri, yeraltı-yerüstü zenginliklerini talan ettikleri Afrika'da açlık ve sefaletin nedeni emperyalistler ve onların kâra dayalı sistemleridir. Dolayısıyla bu sorunların tam çözümü bu sistem sınırları içinde mümkün değildir. Çözüm ancak bu sistemin yıkılması ve yeni bir dünyanın kurulmasından geçmektedir. Bu yeni dünya ise sosyalizmdir.

G8 Zirvesi'nin 2. gününde protestolar

İkinci gününde de binlerce protestocu caddelerde ve tarlalar arasında G8 Zirvesi'nin yapıldığı Heiligendamm'a giden yolları kapatmak için işgal ve barikat eylemleri gerçekleştirdiler. Sabah saatlerinden itibaren gruplar giriş yollarına barikatlar kurarak gece barikat başında bekleyen eylemcilere destek verdiler.

6 Haziran günü yüzlerce G8 delegesi ve çalışanları gecikmeli olarak toplantı salonuna ulaşabildi. Heiligendamm çevresinde protesto göstericileri barikatlar kurarak, yolları kapatarak, polisle çatışarak G8'in burada ve dünyanın hiçbir yerinde meşruiyetlerinin bulunmadığını ve buraya hoş gelmediklerini haykırdılar.

10 bini aşkın bir kitle güvenlik çitinin kapılarına dayandı, kapıları tuttu, barikalarda geceledi. Tüm

eylemlerin yasak olduğu bölgeye kadar ulaşıldı.

Gözaltına alınanlar hızlandırılmış duruşmalara çıkarıldılar. 2 Haziran gününden bu yana 700 kişi gözaltına alındı. Alman devleti gözaltına alınanları hızla yargılayıp hapis cezası vererek, diğer eylemciler için caydırıcı olmayı amaçlıyordu.

Heiligendamm çevresinde 24 saat süren barikat eylemlerinde gösteri yapan binlerce kişi, polisi bile şaşırtan bir soğukkanlılıkla hareket ettiler, kararlı ve disiplinli bir tutum sergilediler. "Yankee go home!", "Bush go home!", "Bush terörist!", "Bizler antikapitalistleriz!" sloganları tüm kitle tarafından sıkça atıldı. Yine sık sık militan bir şekilde atılan "Yaşasın uluslararası dayanışma" sloganı, barikat ören polisle çatışan değişik uluslardan devrimciler nezdinde ete-kemiği büründü.

Almanya'da herkes fişleniyor!

Almanya'da yaşayan herkesten parmak izinin alınması ile ilgili karar, 8 Haziran günü hükümet partilerinin onayıyla alındı. Buna göre pasaportların üzerine yerleştirilen çipe elektronik olarak pasaport sahibinin sağ ve sol işaret parmağının izi yerleştirilecek. Bu karar 1 Kasım tarihinden itibaren her yeni pasaport alan için uygulanacak. Belediye daireleri parmak izlerini ayrıca saklamayacak. Bu uygulama Almanya'da yaşayan yabancılar için de geçerli olacak.

Almanya'da yayınlanan *Spiegel* dergisinin verdiği bir habere göre, Federal İçişleri Bakanı Schauble tarafından hazırlanan; Almanya'da yaşayan AB ve İsviçre vatandaşları dışındaki yabancıların tümünden parmak izinin alınması ve bu bilgilerin Merkezi Kayıt Bilgi Dairesi'nde uzun yıllar saklanması ile ilgili tasarı görüşülüyor. Bunun için Yabancılar Merkezi Kayıt Bilgi Dairesi ile ilgili yasada bazı değişikliklerin yapılması bekleniyor.

Yabancılar Merkezi Kayıt Dairesi'ne uzun yıllar Almanya'da yaşayan 1.7 milyon Türkiyeli de kaydedilecek. Ayrıca Almanya'ya gelmek isteyen herkes, vize sırasında konsoloslukta parmak izi verecek. Alman devleti bununla Almanya'ya girmenin önünü kesmiş olacak. Bu parmak izleri sayesinde, iltica talebinde kişinin ülkesindeki kendisine ait bilgiler alınıp karşılaştırılabilir.

Tüm bu uygulamalar ile yabancılar bir kez daha "potansiyel suçlu", "potansiyel terörist" muamelesi görüyor.

Schauble, bu uygulama yürürlüğe girdiği koşullarda, teknolojik rekabette, organize suç ve uluslararası terörizm ile mücadelede bir atılım yapacaklarını iddia ediyor.

Dünyada ilk ülkeler olarak Almanya ve Avusturya, Haziran ayından beri elektronik parmak izleri ile ilgili bilgileri karşılıklı değiştiriyorlar.

ETA: Tüm alanlarda mücadele!

Basklı örgüt ETA, Mart 2006 yılından beri sürdürdükleri ateşkesi sona erdirdi. ETA yaptığı açıklamada, İspanya'daki "sosyalist" hükümetin, kendilerinin her türlü barış çabalarına gözaltı, işkence ve takip terörü ile cevap verdiğini belirtti. Basklılara yapılan saldırıların yoğunlaştığını, Mayıs sonundaki anti-demokratik seçimlerde anti-faşistlere ait geleneksel partilerin yasaklandığını, hükümetin Bask politikasında hiçbir değişiklik yapmayacağını şimdiden anlaşıldığını belirterek, bu nedenle mücadeleyi tüm alanlarda yeniden başlatacaklarını ilan etti.

Venezüellalı emekçiler, ABD emperyalizmi ile işbirlikçilerine geçit vermiyor!

Venezüella burjuvazisi, dış dayanağı ABD rejiminin aktif desteğiyle karşı-devrimci girişimlerini sürdürüyor. Hugo Chavez'in karşı-devrimcilerin borazanlığını yapan RCTV kanalının lisansını yenilememe kararı, son günlerde artan gerici kışkırtmaların bahanesi olarak gösteriliyor. Görünüşe göre, Amerikan işbirlikçileri "basın özgürlüğü"nü savunuyor. Oysa fiyaskoyla sonuçlanan CIA destekli

askeri darbe girişimi ve çeşitli sabotajlar düzenleyen bu gerici takımından başkası değildi.

Chavez başkanlığındaki Venezüella yönetiminin bu yıl emekçiler lehine aldığı kararlardan biri, karşı-devrimcilerin borazanı RCTV kanalının lisansının iptal edilmesiydi. Saldırı için pusuda bekleyen burjuvazi ve uşakları, bu kararı "beklenen fırsat" sanarak harekete geçti. Chavez yönetiminin kararını

protesto etmek için sokaklara salınan gerici güçler, içişleri bakanlığı yetkililerinin planlı olduğunu saptadıkları bazı çatışmalar çıkarttı.

Beklendiği üzere, karşı-devrimcilere açık destek, Bush liderliğindeki savaş kundakçılarından geldi. 4 Haziran tarihinde Panama'da yapılan 37. Amerikan Devletleri Örgütü (Organization of American States/OAS) Kongresi özel toplantısına katılan ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, RCTV davasını araştırma teklifi sundu. Hugo Chavez'i "iletişim özgürlüğünü yok eden demokrasi dışı uygulamalar yapmak"la suçlayan Rice, Irak'ta katledilen bir milyon insanın önde gelen cellâtlarından biri olduğu halde, utanmadan "iletişim özgürlüğü"nden söz ederek, Venezüella'daki karşı-devrimcilere "arkanızdayız" mesajı verdi.

Gericici güçler karşılarında onbinlerce emekçiyi bulurken, Bush'un bakanı da karşısında Venezüella Dışişleri Bakanı Nicolas Maduro'yu buldu.

Gericici cephenin girişimine anında yanıt veren Venezüellalı işçiler, emekçiler, aydınlar, gazeteciler, öğrenci gençlik gibi toplum kesimleri, Chavez'in kararına destek derdi. Chavez'in kararını "medyanın demokratikleştirilmesi yönünde atılmış bir adım" olarak değerlendiren yüzlerce kurum temsilcisi, Chavez başkanlığındaki yönetime destek ilan eden ortak bir bildiri yayınladı. Bolivarcı Venezüella Cumhuriyeti'ne karşı ulusal ve uluslararası medya tarafından yıpratıcı bir kampanya yürütülmek istendiğini ifade eden kurum temsilcileri; RCTV sürecinin ABD emperyalizmi tarafından kışkırtma aracı olarak kullanıldığını ve karşı-devrimcilerin Chavez hükümetinin düşürülebilmesi için uygun karmaşa ve terör ortamını yaratmaya çalıştıklarını vurguladılar.

Onbinlerce emekçinin katıldığı eylemde konuşan Hugo Chavez ise, özel kanallara, "Hata yapmayın ve bastığımız yere dikkat edin çağrısı yaptım. Venezüella burjuvazisi, umutsuz hale gelip birlikte barış içinde yaşama çağrımızı kabul etmez ve Bolivarcı halkın altını oymayı sürdürürse, malvarlıklarını teker teker kaybetmeye devam edecek. Teker teker!" dedi. "Bugünden itibaren karşı saldırılarımız ülke genelinde başlıyor" diyen Chavez, çatışmaların farklı boyutlar kazanabileceği sinyalini verdi. Burjuvazinin emekçilerle uzun süre "barış içinde" yaşaması söz konusu olmayacağına göre, çatışmaların daha da sert bir evreye sıçraması kaçınılmaz görünüyor.

OAS kongresinde Amerikalı bakanın sataşmalarına yanıt veren dışişleri bakanı Nicolas Maduro da, Chavez gibi net vurgularla ABD emperyalizmine boyun eğmeyeceklerini dile getirdi. Condoleezza Rice'a "bağımsız ve demokratik bir ülkenin içişlerine kesinlikle kabul edilemeyecek bir müdahalede bulunuyorsunuz" uyarısında bulunan Maduro, "ABD hükümetine soruyorum: Guantanamo üssünde kaç mahkûm var? Kim bu insanlar? Herhangi bir mahkemeye çıkarıldılar mı? Onları nerelerden kaçırıp oraya tıktınız? Herhangi bir hakları var mı? Kadın ya da erkek, yüzleri yok, isimleri yok" şeklinde konuşarak, ABD emperyalizmini vahşi/çirkin yüzünü gözler önüne serdi.

CIA patentli askeri darbe dahil olmak üzere karşı-devrimci saldırıları emekçilerin militan kitle desteği ile püskürten Chavez yönetimi, bu saldırıyı da boşa düşürmekte güçlük çekmeyecektir.

Dünya işçi-emekçi hareketinden...

Güney Afrika'da büyük grev

Güney Afrika 1994'te ırk ayrımcılığına dayalı rejimin son bulmasının ardından en büyük greve sahne oluyor. Kamu sektöründe çalışan emekçilerin iki haftadır sürdürdükleri grev, diğer sektörlerden emekçilerin de katılımıyla yayılıyor.

Sendika yöneticileri, 13 Haziran günü ülke çapında gerçekleştirilecek 40 yürüyüşe onbinlerce kişinin katılacağını açıkladılar. Ülke çapında iş bırakan emekçilerin sayısı iki milyonu bulabilir.

Ülkede grevden dolayı tren seferleri durmuş durumda, 13 gündür okullar ve hastanelerin çoğu kapalı. Öğretmenler, hemşireler ve diğer sektörlerdeki kamu emekçileri maaşlarına yüzde 11,5 zam istiyor.

Güney Afrika'da sendikalarla hükümet arasındaki gerginliği tırmandıran gelişme ise sağlık sektöründeki 600 işçinin görevine son verilmesi oldu.

Avrupa çapında Nokia-Siemens'te eylem günü

4.300 Nokia-Siemens işçisi bugün, Almanya ve Avrupa çapında gerçekleşen protesto eylemleriyle iş bıraktı. Nokia-Siemens çalışanları iş bırakarak, yürüyüş ve miting yaparak işten atılmaları protesto ettiler. En büyük eylem 2 bin kişinin katıldığı Berlin'de gerçekleşti.

Aynı şekilde Finlandiya, Belçika ve İtalya'da Avrupa Metal Sendikaları Birliği'nin çağrısına uyan Nokia-Siemens çalışanlarının büyük bir bölümü de, işverenin Almanya'da 2.900, dünya

çapında ise 9 bin işyerinin yok edilmesi ile ilgili planlarını protesto ettiler.

Almanya: İnşaat sektöründe grev oylaması

Almanya'da Niedersachsen eyaletinde 70 bin ve Schleswig-Holstein eyaletlerinde 40 bin inşaat işçisini kapsayan toplu iş sözleşmelerinin Mayıs ayında çıkmaza girmesi üzerine grev sinyali verildi. Böylece 6 Haziran gününden itibaren tüm Almanya'da grev oylaması için hazırlıklar başladı. Almanya'da inşaat sektöründe 700 bin işçi çalışıyor.

İnşaat işçilerinin sendikası IG-Bau, geçtiğimiz hafta Aşağı Saksonya eyaletinde 50 inşaatçı uyarı grevine gitmişti. Schleswig Holstein ve Hamburg eyaletlerinde 14 kişilik bir grup, 40 inşaatçı ziyaret ederek toplu sözleşmelerin çıkmaza girmesinin nedenlerini işçilerle tartıştı. Grevi yöneten André Grundmann işçiler arasında "öfke büyüyor" diyerek işçilerin greve hazır oldukları mesajını verdi. Grev oylamasının sonuçları 16 Haziran'da belli olacak.

Çin: Çoğunluğu kadın 10 bin işçi grevde

Çin'in Shenzhen kentinde çoğunluğu kadın 10 bin işçi uzun çalışma saatlerine karşı 10 gündür grevde. İşçiler plastik Noel ağacı imal ediyorlar. İşçilerin grevi polislin vahşice saldırılarına rağmen kararlılıkla sürüyor.

Kapitalizm ve doğanın yıkımı

“Kapitalizm gölgesinden faydalanmadığı ağacı keser.”
(Marks)

Marks'ın bu sözleri, kapitalizmin bugün dünyayı nasıl bir felakete sürüklediğine de açıklık getirmektedir. Kapitalizmin dünyanın doğal dengesini bozması sonucu yakın bir gelecekte bizleri birçok felaket bekliyor. Kapitalist kâr hırsı sonucu dünyanın doğal yapısı geri dönülemez derecede tahrip olmuştur. Bunun nasıl sonuçlar doğuracağı bilindiği halde ciddi bir önlem alınmamaktadır. İklim değişimi kendisini kimi bölgelerde kuraklık, kiminde sel baskınları ve bunlara bağlı olarak tarım ve yaşam ortamlarının tahribi olarak ortaya koymaktadır.

Ancak kapitalistlerin gündeminde her zaman dünyanın bozulan dengesi değil de bozulacak olan ekonomik dengesi vardır. Bu nedenle zamanında önlem almayanlar, şimdi doğal yaşamın sorunlarına bağlı olarak gelişecek ekonomik sorunları gözeterek bu sorunu gündeme getirmektedirler.

Norveç Kutup Enstitüsü Müdürü Jann-Gunnar

Winther, küresel iklim değişikliğinin Kuzey'in zengin ülkeleri açısından büyük fırsat olacağını söyleyerek, “Güney'in yoksulları yine kaybeden olacak” demektedir. NTV'de yer alan haber şöyledir:

“Winther, küresel ısınma sonucu buzulların erimesinden Kuzey ülkelerinin yanı sıra ABD ve Rusya'nın da tarım, deniz taşımacılığı, madencilik

gibi birçok alanda yararlanacağına işaret etti. ‘Termometre yükseldikçe Sibirya'nın kuzeyi veya Kanada'nın kuzeyi gibi geniş bölgelerde tarım kolaylaşacak’ diyen Norveçli iklim uzmanı, hava sıcaklığının beş derecenin üzerine çıkacağı gün sayısının artmasıyla tarımın gelişeceğini vurguladı. ‘Üzümleri iyileşeceği için İngiltere mükemmel beyaz şarap üretir hale gelirken, Fransa'daki aşırı sıcaklar yüzünden üzümler bozulacak ve Bordeaux şaraplarının kalitesi düşecek’ diyen Winther, Kuzey'de balıkçılık ve ormancılığın da küresel ısınma sayesinde gelişeceğini söyledi. Norveçli uzmana göre, turizm de küresel ısınmadan nasibini alacak ve Akdeniz'in kavurucu sıcaklarından kaçmak isteyen tatilciler, soluğu Kuzey Avrupa'da alacak. Kışın da Alpler ve Pireneler'i beğenmeyen kayakçılar yine Kuzey'e akın edecek. Bugün Kuzey Kutbu üzerinden yılda ancak 30 gün deniz ticareti yapılabildiğini hatırlatan Norveçli uzman, deniz buzullarının azalmasıyla bu sürenin en az 4 kat artacağına işaret etti ve ‘Rotterdam'dan Japonya'ya giden bir gemi, Süveyş yerine Kutup Denizi'ni kullandığında yolculuk 10 gün kısalacak’ dedi. Norveç'in Tromsø kentinde düzenlenen iklim konferansında konuşan uzmanlara göre de, buzulların erimesiyle Kuzey kutbundaki petrol ve doğalgaz rezervlerine ulaşma imkanı doğacak, bu da Kuzey ülkeleri için ‘ballı lokma’ olacak.”

Kapitalistlerin küresel ısınmaya da kâr-zarar ilişkisi üzerinde baktıkları ortadadır. Onların tek derdi kâr hırsı olduğu için yoksulluk, kuraklık, sel felaketleri onları ilgilendirmez. Sorunun kaynağı olan emperyalist-kapitalist ülkeler sorunun çözücüsü olamazlar. Onların kendi aralarında yaptıkları göstermelik anlaşmalar birer aldatmacada ibarettir. En fazla kendi kamuoyunu oyalamak işlevi gören bu anlaşmaların kağıt üzerinde kalacağı kesindir. Örneğin son toplanan G-8 Zirvesi'nde sözde iklim değişikliği ile mücadelede yeni bir anlaşma üzerinde uzlaşmıştır. Anlaşma, iki senelik bir diyalog sürecini ve “sera gazı salımının 2050 yılına kadar yüzde 50 oranında azaltılmasını” öngörüyor. Çoğu uzman hemen önlem alınsa dahi küresel ısınmanın etkisinin asırlarca sürebileceğini belirtirken; iklimi zarar veren sera gazlarının salımının 20 yıl sonunda yüzde 70-80 oranında düşürülmesi durumunda ancak küresel bir felaketin önlenebileceğine vurgu yapıyorlar. Ayrıca zirvede katil Bush'la bu konuda anlaşılmasını sevindirici buluyorlar. Bilindiği gibi Bush Kyoto Protokolü denilen sözde önlemler anlaşmasına bile “ekonomik çıkarları” öne süre imza atmıyordu.

G-8 Zirvesi'nde alınan kararların gerçek yaşamda karşılığı yoktur. Örneğin iki yıl önceki Afrika'ya yardım için zirvede alınan 50 milyar dolarlık yardımın bugüne kadar sadece 20 milyar doları toplanmıştır. G-8'ler bu sene de Afrika'ya AIDS, sıtma ve tüberküloza karşı mücadele amacıyla toplam 60 milyar dolar vereceklerini söylüyorlar. Bu paranın yarısını Washington yönetiminin vermeyi taahhüt ettiği belirtiliyor. Bunun hiçbir inandırıcılığının olmadığı ortada.

Tüm felaketlerin kaynağı olan emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadele etmeden bu sorunun çözümü doğrultusunda da mesafe olmak mümkün değildir. Ancak bu sistemi değiştirdiğimizde insan ve çevre sağlığı için kalıcı önlemler alabileceğiz. Çünkü ancak sosyalizmde “Çevre sağlığını gözetilen bir üretim, kentleşme, enerji ve ulaşım politikası izlenir. Bu, toplum sağlığının vazgeçilmez koşulu sayılır. Kapitalizmden miras çevre tahribatının giderilmesi, doğal çevrenin, toprağın, suyun ve havanın korunması için köklü önlemler alınır.” (TKİP Programı)

Sadr hareketi işgalin her türlüünü reddediyor!

Pekçok girişime rağmen Sadr hareketi lideri Mukteda Es Sadr'ı ortadan kaldırmayı başaramayan emperyalist ordular, harekete bağlı Mehdi Ordusu'nu silahtan arındırma girişimlerinden de sonuç alamadı. Bunun üzerine görüşme yolu aramaya başlayan işgalciler, Sadr'ın ABD ile masaya oturmayı reddetmesiyle, bu girişimden de sonuç alamadılar.

İngiliz *The Independent* gazetesine konuşan Mukteda Sadr, “Amerikalılar, geçmişte de beni öldürmeye çalıştı. Fakat başaramadılar. Şu bir gerçek ki, ABD halen beni ölü istiyor ve halen suikast girişimlerinde bulunuyor” dedi. “Iraklıyım, Müslümanım, özgürüm ve işgalin her türlüünü reddediyorum” şeklinde konuştu.

Sadr'ın ayrıca, “Konuşacak çok bir şey yok. Amerikalılar, işgalci ve hırsız. Bu ülkeyi terketmek için gün belirlemeliler. Gideceklerini biliyoruz, ama ne zaman olacağını da bilmeliyiz” dediği aktarıldı.

Amerikan işgaline karşı Sünnilerle birlik kurmaya çalıştıklarını ifade eden Sadr, geçtiğimiz günlerde Irak'ta direnişin kalesi olarak bilinen El Anbar'da görüşmeler yapıldığını da belirtti.

Bu arada, bir çekilme takvimi açıklanması konusundaki siyasi etkinliklerinden dolayı ABD ordusunun kendileriyle görüşmek istediğini belirten Sadr Hareketi yetkililerinden Şeyh Ammar es-Saidi de, yaptığı açıklamada, “Mukteda Sadr, ABD ordusuyla her türlü diyalogu reddetmektedir ve işgalcilerle yapılacak her türlü müzakereye karşıdır” dedi.

Iraklı kimliğini öne çıkararak mezhep çatışmalarına karşı olduklarını dile getiren Sadr Hareketi, direnişi sürdüren Sünni hareketlere destek veriyor. Bu güçlerin işgal karşıtı mücadelede birleşmeyi başarabilmesi, bataklik içinde çarpınan işgalcilerin sonunu yaklaştıran önemli bir adım olacaktır.

“Siyonist İsrail Filistin'den defol!”

Siyonist İsrail'in emperyalistlerin desteğiyle, 5-11 Haziran 1967'de gerçekleştirdiği “6 Gün Savaşı” ile Mısır, Ürdün ve Suriye ordularını yenilgiye uğratarak Golan Tepeleri'ni, Batı Şeria, Gazze ve Kudüs'ü işgal etmesinin üzerinden 40 yıl geçti.

İşgalin 40. yılında HOP Koordinasyonu (HÖC, Kaldıraç, EHP, Antikapitalist, Odak, İşçi Mücadelesi, Sosyalist Alternatif ve bireyler), FHDD, HKM ve ESP işgali protesto eden bir açıklama gerçekleştirdi. 10 Haziran günü 1. Levent Metro çıkışında bir araya gelen kitle, Arapça ve Türkçe “Siyonist İsrail Filistin'den defol!” pankartı açtı ve Büyükdere Caddesi'nden yürüyerek İsrail Konsoloslugu'nun önüne kadar geldi.

Yürüyüş ve açıklama boyunca sık sık “Siyonist İsrail Filistin'den defol!”, “Katil ABD

Ortadoğu'dan defol!”, “Her yer Filistin, hepimiz Filistinli'yiz!”, “Ortadoğu halkları yalnız değildir!”, “Katil ABD, işbirlikçi MGK/AKP!”, “Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!” sloganları atıldı.

Konsolosluk önünde önce FHDD Sekreteri bir konuşma yaparak, siyonistlerin katliamlarını lanetledi, Filistin halkının direnişinin halklara yol gösterdiğini belirtti.

Daha sonra kitle adına yapılan açıklamada, emperyalistlerin desteğiyle Filistin üzerindeki baskının her geçen yıl arttığı, “ayrımçılık duvarı”yla ülkenin açık hapishaneye dönüştürüldüğü, Filistin halkının açlık, yoksullukla ve katliamlarla terbiye edilmeye çalışıldığı, buna rağmen boyun eğdirilemediğini vurguladı.

Açıklamaya 75 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Sömürücü zorbalardan hesap soralım!

OSB-İMES
İŞÇİ BÜLTENİ

"İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!"

İşçi Bülteni Özel Sayı No: 184 Haziran 2007 • Fiyatı: 25 YKr

Sömürücü zorbalardan hesap soralım!

Erken genel seçim tarihi olan 22 Temmuz yaklaşırken, ülkedeki siyasal atmosfer giderek daha fazla ısınıyor. Her seçim döneminde olduğu gibi yıllarca işçi ve emekçileri unutan sermaye partileri meydanlara iniyor, aramıza karışmaya çalışıyor. Sermaye düzeni bir kez daha kendini "yenilemeyi" hedefliyor. Sermaye iktidarı, işçilere ve emekçi halklara ölüm anlamına gelen saldırılarını yeni bir kuvvetle sürdürmek için "güven" tazelemeye çalışıyor.

Düzen partilerinin her biri emperyalizme göbekten bağlıdır!

Bizden görünmek ve bizi aldatmak için harcadıkları tüm çabaya rağmen, düzen partilerinin bizlere sömürü ve sefaletten başka verebileceği bir şey yoktur. Ekonomisi İMF ve Dünya Bankası'na bağımlı, siyaseti Beyaz Saray ve AB tarafından yönetilen, ordusu Pentagon ve NATO'nun hizmetinde olan sermaye devletine hükümet etmek isteyen düzen partileri, emekçi kitlelere yeni bir "seçenek" sunmamaktadır. Her biri kapitalizmi ve yığın anlamına gelen saldırıları hayata geçirebilmek, büyük sermayenin ve emperyalistlerin gözüne girebilmek için birbirleriyle yarışmaktadır.

Düzen partileri tek programlıdır!

Bugün kıyasıya bir şekilde birbirleriyle yarışsalar da, 23 Temmuz'da içlerinden hangisi hükümete gelirse gelsin, diğerlerinden farklı atacağı tek bir adım bile yoktur. Açıktır ki bu parti ve hükümetlerin hepsi sadece birer figürandır. Yarışları da "parlamentar demokrasi" oyununda daha aktif roller kapmak, böylelikle siyasal ranttan daha fazla nemalanmak üzerinedir. Her zaman olduğu gibi kararlar devletin derin merkezlerinde büyük sermaye gruplarının, silahlı bürokrasinin ve emperyalistlerin katılımıyla şekillenmektedir. Hükümete hangi düzen partisi gelirse gelsin IMF programından başka bir program, ABD ve AB'ye kölece bağlılıktan başka bir siyaset şansı yoktur. Onyıllardır birbirinden farklı birçok düzen partisi iktidara gelmiş, ancak hepsi bu programı uygulama noktasında tekleşmiştir.

Çatışma çıkar çatışmasıdır!

Cumhurbaşkanlığı seçimi üzerinden başlayan, sanal muhtıra ile körüklenen ve erken genel seçim kararı ile rahatlatılmaya çalışılan kriz, sermaye grupları arasında bir çıkar çatışmasıdır. Yaşananlar bugüne kadar egemenliği tekelinde tutan sermaye grupları ile artık pastadan daha büyük pay almak isteyen sermayedarlar arasındaki kavgadan ibarettir. Laiklik-şeriat tartışması ise bu çatışmanın kılıfı, biz işçi ve emekçileri kandırmanın, kendi çıkarları etrafında taraflaştırmanın adıdır. Bugün demokrasi havariliği yapanlar, hakkını isteyen işçi ve emekçilere "Ananı da al git!" diyerek hakaret edenlerdir. Laiklik yaygarası koparanlar ise 12 Eylül'ün ardından ülkenin dört bir yanını İmam Hatip Liseleri ile dolduranlardır. Tek dertleri, ezilenlerin ayağa kalkmasını önlemek, rejimin devamını güvence altına almaktır. DTP'nin bağımsız adaylarla seçime gireceğini açıklamasının ardından tüm kavgalarını bir kenara bırakarak mazlum Kürt halkına karşı omuz omuza savaş açmaları bu durumun en bariz kanıtıdır.

Parlamento işçi ve emekçilere çözüm olamaz!

Ordusu, hükümeti ve tüm kurumlarıyla sermaye düzeninin katı gerçekliği böyleyken, seçimlerden ve parlamentodan biz işçi ve emekçiler lehine bir şeyler beklemek, boş hayaller kurmak anlamına gelecektir. Kan emici sınıflar, seçimleri sömürü düzenlerini devam ettirmenin bir aracı olarak kullanmaktadırlar. Ve demokrasileri de kaba bir aldatmacadan ibarettir.

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmedir!

Yoksulluk ve sefaletle boğuşan, devletin baskı ve terörü ile inilen, köle gibi yaşamaya mahkum edilen işçi ve emekçilerin tek çözüm yolu devrimde, kurtuluşları sosyalizmedir. Bugün burjuva siyasetinde yaşanan çatışmanın tarafları aslında aynı saftadır. İşçi sınıfına düşen görev ise bir bütün olarak burjuvaziyi temsil eden bu kampa karşı sınıfın bağımsız tutumu ile savaşı gerçek cepheye, işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki mücadeleye dönüştürmektir.

(OSB-İMES İşçi Bülteni'nin Haziran '06 tarihli son sayısından alınmıştır...)

Birleşik Metal İş İstanbul 1 No'lu Şube Genel Kurulu'nda uzlaşmacı sendikal anlayıştan hesap soralım!

Dört yıl aradan sonra Birleşik Metal İşçileri Sendikası'nda yeni bir genel kurul süreci başladı. Anadolu Yakası'nı kapsayan İstanbul 1 No'lu Şube'nin Genel Kurulu 17 Haziran günü gerçekleşecek.

Bugün sınırlı birkaç örneği dışta bırakırsak, sendikal hareketin toplamında derin bir teslimiyet hali yaşanıyor. Sendikaların tepesini tutan bürokratlar takımı tabandaki bilinçsizliği ve örgütsüzlüğü de kullanarak kendi uzlaşmacı-ihanetçi çizgilerini sendikalara hakim hale getiriyorlar. Ne yazık ki BMİS İstanbul 1 No'lu Şube'de de bu gerçek en katı haliyle yaşanıyor.

Son 4 yıllık süreçte saldırıların ve bununla paralel olarak işçilerdeki örgütlenme eğiliminin de yoğunlaşmasına karşın şube yönetimi ne bu arayışa yanıt üretebildi, ne de eldeki mevcut örgütlülükleri ileriye taşımak adına herhangi bir adım attı. Onbinlerce metal işçisinin çalıştığı bölgede yoğun bir örgütsüzlük ve örgütlü işyerlerinde de derin bir vurdumduymazlık tablosu yaşanıyor.

Ne yazık ki sendikalarda örgütlenen işçilerin büyük çoğunluğu örgütlenmeyi sadece sendikaya gidip imza atmaktan ve başkanın da gelip daha iyi bir ücret kazanmasından ibaret görüyor. Oysa sendikalaşmak atılan her adımda ortak kararlar almak ve ortak hareket etmek demektir. Birçok sendikada olduğu gibi BMİS İstanbul 1 No'lu şubeye bağlı işyerlerinde çalışan işçiler için de durum büyük oranda aynıdır. Durum böyle olunca mevcut yönetim de istediği gibi hareket etmekte, kendi uzlaşmacı anlayışlarını işçilere taşımaktadır. Hem üye işçiler için, hem de bölgede örgütlenme arayışında olan binlerce işçi için, bu anlayışı

Erken genel seçim tarihi olan 22 Temmuz yaklaştıkça, ülkedeki siyasal atmosfer giderek daha fazla ısınıyor. Her seçim döneminde olduğu gibi yıllarca işçi ve emekçileri unutan sermaye partileri meydanlara iniyor, aramıza karışmaya çalışıyor. Sermaye düzeni bir kez daha kendini "yenilemeyi" hedefliyor. Sermaye iktidarı, işçilere ve emekçi halklara ölüm anlamına gelen saldırılarını yeni bir kuvvetle sürdürmek için "güven" tazelemeye çalışıyor.

Düzen partilerinin her biri emperyalizme göbekten bağlıdır!

Bizden görünmek ve bizi aldatmak için harcadıkları tüm çabaya rağmen, düzen partilerinin bizlere sömürü ve sefaletten başka verebileceği bir şey yoktur. Ekonomisi İMF ve Dünya Bankası'na bağımlı, siyaseti Beyaz Saray ve AB tarafından yönetilen, ordusu Pentagon ve NATO'nun hizmetinde olan sermaye devletine hükümet etmek isteyen düzen partileri, emekçi kitlelere yeni bir "seçenek" sunmamaktadır. Herbiri katliam ve yıkım anlamına gelen saldırıları hayata geçirebilmek, büyük sermayenin ve emperyalistlerin gözüne girebilmek için birbirleriyle yarışmaktadır.

sendikalardan uzaklaştırmak, sendikaları gerçek birer sınıf örgütüne dönüştürmek hayati önemdedir. Yaklaşan şube genel kurulu ise bu anlayışın tartışılıp mahkum edilebilmesi için önemli bir fırsattır.

Bugün ne yazık ki sendikalarda da bürokratik yozlaşma en uç noktasına ulaşmış, işler koltuk hesabına dayalı bir şekilde yürümeye başlamıştır. Delege seçimlerinde dönen ayak oyunları, kapalı kapılar ardında dönen koltuk pazarlıkları seçimlere de yön vermektedir. Oysa sendika genel kurulları sendikal anlayışların hesaplaştığı kürsüler olmalıdır. Sendika üyesi işçiler ve delegeler kişisel çıkarlara dayalı çatışmalarda taraf olmamalı, sendikayı ve işçi sınıfını geleceğe taşıyacak çözümleri tartışmalıdırlar.

Bu çözüm bugün açıktır ki sınıf sendikacılığı anlayışından başka bir şey değildir. İşçi sınıfını geleceğe taşıyacak olan güç sınıf bilincine ve kendi özgücüne dayanmak zorundadır. Patronların her saldırısı karşısında rica minnet etmenin işçi sınıfını bir yere taşıyamayacağı ortadadır. İşçi sınıfı her konuda kaderini kendi ellerine almalı, kitleysel örgütlülükleri olan sendikalarda da bu bakışı hâkim hale getirebilmelidir.

Yaklaşan BMİS İstanbul 1 No'lu Şube Genel Kurulu, uzlaşmacı sendikal anlayışla hesaplaşılacak bir kürsü olmalıdır. Üye işçilerin ve toplam olarak işçi sınıfının haklarını gerçek anlamda koruyup geliştireceği bir irade genel kurulda en etkin şekilde hayata geçirilmelidir. Aksi takdirde kaybedecek olan sadece bugün için oldukça dar bir kesimi ifade eden örgütlü işçiler değil, bir bütün olarak işçi sınıfı olacaktır.

(OSB-İMES İşçi Bülteni'nin Haziran '06 tarihli son sayısından alınmıştır...)

Ufuk'suz isyankârlık

Rahmi Yıldırım

İyi kötü gazete okuyup televizyon izleyenlere Ufuk Güldemir'i uzun uzadıya tanıtmaya gerek yok. Gazeteci, Habertürk TV'nin patronu, eski TİP'li, yani Türkiye İşçi Partisi mensubu... Ayrıntısını merak edenler, Varlık Özmenek'in yazısından okusunlar.

Kanser, genç, yaşlı, çocuk dinlemiyor. Ufuk Güldemir de kansere yenik düştü. Yakın dostu meslektaşları yas tutuyor, Ufuk'un ardından gözyaşı döküyorlar,

Güneri Cıvaoğlu, Ufuk'la ilgili yazısını “**Yıldızlara Yürümek**” başlığıyla takdim etmiş.

Ekranlarda gözyaşlarını tutamayan Hasan Cemal, yazısının başlığında “**Hayat onun hızına yetişemedi**” demiş.

Yalçın Doğan, Emre Aköz, Perihan Mağden, Derya Sazak ve öteki arkadaşları da benzeri şeyler yazmışlar. Ertuğrul Özkök, cenaze töreninde dokunaklı bir konuşma yapmış

Meliha Okur, yazısının başlığında “**O bir anarşistti**” diye yas tutuyor. Yine de yazısında Ufuk'un serencamını yerli yerine oturtan bir cümle kurmayı başarmış: “**Farklıydı. Güldemir, ‘Öteki Türkiye’de doğdu. Ama sonradan çok sıkı bir ‘Beyaz Türk’ oldu.**”

Romantik isyankâr, yani Can Dündar da, Ufuk Güldemir'i Yunan mitolojisinin tanrılara isyan eden kahramanı İkarus'la bir tutmuş.

Reha Muhtar ise hepsinin Ufuk Güldemir üzerinden kendilerini pazarladıklarını, hiçbirinin dürüst ve samimi olmadıklarını yazmış. Ne demeli? Birbirlerini en iyi kendileri bilirler.

Çağdaş Gazeteciler Derneği (ÇGD) Başkanı Ahmet Abakay ise, mesajında Ufuk Güldemir'in 1979–80 yıllarında ÇGD yöneticisi olduğunu, arabası ve aile olanaklarıyla ÇGD'nin hizmetine koştuğunu anlatıyor. Abakay da Ufuk'un ardından, “**O, köşeleri tutmuş egemen medyaya başkaldıran bir isyancıydı. Başkaldırısında da başarılı oldu. Dostum, kardeşim Ufuğu başarılarıyla, isyancılığıyla, aşklarıyla, ele avuca sığmazlığıyla hep sevgiyle anacağız**” diye yas tutmuş.

Hayvan avcısı “isyankâr”

Ölenin ardından elbette kötü söylenmez. Sade bir insan öldüğünde hoşgörü duygusuyla dolmak, öleni sadece iyilikle anmak, elbette insani bir davranış. Zararı varsa da ölenin yakınlarıyla sınırlı. Ama, iyi kötü kamuyu etkileyen bir TV patronu öldüğünde, gelenek icabı, “**Ölenin ardından kötü konuşulmaz**” tutumu samimiyetsizlikten başka bir şey değil. Zararı tüm kamuya. Samimi olunacaksa centilmenliğin lüzumu yok.

Ölüm haberi duyurulduğunda tam da “**Devşirmeler ve dönemler**” konulu yazının devamını yazıyordum. Yazının ikinci bölümünde, devşirmelerin, itirafçıların ve dönemlerin egemen sınıf tarafından avlanıp devşirildikten sonra av olmaktan çıkıp avcı olduklarını, eski yol ve mücadele arkadaşlarını avladıklarını anlatmaya çalışıyorum. Ufuk Güldemir'in ölüm haberi tam üstüne geldi.

Ölüm haberi üzerine yakın dostları dokunaklı şeyler söylemişler, yazmışlar. Bense, “**Devşirmeler ve dönemler**” konulu yazıyla ne denli denk düştüğünü düşündüm. İtirafçıların, dönemlerin avlanıp devşirildikten sonra avcı olduklarını söylüyorum ya, Ufuk Güldemir'in Kamçatka'da bir ayıyı nasıl avladığını anlattığı “**Acıdır ayının ölümü**” başlıklı

*Ufuk Güldemir neye isyan etmişti, Türkiye İşçi Partisi mensupları daha iyi bilir. Benim bildiğim, gençliğinde isyan ettiyse de, bir seveninin yazdığı gibi, “Öteki Türkiye’de doğdu. Ama sonradan çok sıkı bir ‘Beyaz Türk’ oldu.” Kıyısında gezindiği isyankârlığı, sermayenin açtığı kültürel bitpazarında nakde çevirdi. Vardıysa da isyankâr vicdanını boşaltıp sıfırladı. Bu kadarla kalmadı. Vicdanını sıfırladıktan sonra masum hayvanları avlamakla yetinmeyip insan avcılığına da soyundu ve isyankârları, barış eylemcilerini “**Manken-Solcu-İslamcı koalisyonu**” diye karaladı. Ve hâlâ “**isyankâr**”!*

Ölen kim olursa olsun üzülmek insani bir duygu. Ne ki, çalıştırdığı bir kadını korkudan nasıl işettiğine ilişkin köşe yazısını ya da Kamçatka'da bir ayıyı nasıl avladığına ilişkin yazısını anımsamaya engel değil.

İsyankârlığı bitpazarına düşürmeyenler, korkudan işettiği emekçiler ve avladığı masum hayvanlar Ufuk Güldemir'i bağışlarlar mı bilmem, hiç değilse bizi bağışlasınlar!

yazısını anımsadım. (*Hürriyet Pazar*, 23 Mayıs 2004)

Yazısında anlattığına göre, bir yakın dostunun ayı avına ilişkin tavsiyesi üzerine önce 3 saatte İstanbul'dan Moskova'ya, oradan yine uçakla 9,5 saatte Petropavlosk'a gitmiş. Daha sonra 5 saatlik bir otomobil yolculuğu, en sonunda 4 saatlik bir kar motoru yolculuğu... Nihayet ayı kampına ulaşmış. Avcımız, rehberine “**Ayı rehberi, dünyada nesli tükenen bir tür, hızla koruma altına alınmalı**” diye iltifatta bulunmayı ihmal etmiyor.

Avcımız, bunca yolculuk cefasına niçin katlandığını da anlatıyor: “**Ayı o kadar büyük ki kurşunumla tek omzu kırılrsa bile üç ayağı ile saldıracaktır. (...) Silahtan kaygılıyım. Her zamanki silahım değil. Daha önce kullanmadığım bir çap. Tehlikeli bir hayvanla karşı karşıyayım ve silahın gücünü bilmiyorum. Kuvvetli bir çap ama ayı da lokomotif gibi karı yara yara geliyor.**”

Ayının her adımında yer titriyor; ama, avcımız tehlikeye aldırıyor, okuyucuyu av edebiyatından mahrum bırakmıyor, Sibirya karını ayının kızıl kanıyla buluşturuyor: “**Ayı ayakta... 338 Win Mag, koltuğunda patladığında sanki yanardağ pathyor... Koca çüsse önce sırtüstü yere yıkılıyor, sonra ayağa kalkıyor ve göğsünü, kurşunun değdiği yeri ısırmaya çalışıyor. Önüne geçilmez bir öfke topu, 100 bin beygir gücünde bir motorlu testere, kulakları sağır eden, adamı zürriyetinden kesen bir hiddet çılgığı. 338 Win Mag bir daha pathyor... Bir daha konuşuyor... Karla kan birbirine acıyla karışıyor. Kar ve kan bu kadar mı yakıştırmış birbirine? Kızıl kar yağar mı hiç? Ayı ölünce kızıl kar yağıyor ey sevgili okur...**”

Okuyucunun vicdanına kızıl kar yağdırdıktan sonra, yalnızca postu ve başı 75 kilo gelen ayıyı kılavuzu ile birlikte yüzmüşler: “**Ayıyı yüzerken, balık kokan bu muhteşem hayvanı okşuyorum. Ellerimi etlerine sürüyorum. Yağını kokluyorum, kokusunu içime çekiyorum. Ya bir gören olsa ayıyı kokladığımı? Avcı niye avlar bu kadar muhteşem bir hayvanı?**”

Bu soruyu da kendisi yanıtlıyor: “**Bir tek çirkinleri mi avlayacağız?**”

Sonra okuyucusunu nasıl bir ayı avladığı konusunda bilgilendiriyor: “**Penisinin içinde kemik olan tek canlı, ayı. Kemiğin topuzu gümüş kaplanarak içki karıştırıcısı yapılıyor. Ellerimle**

penisini açıp kemiğini çıkarıyorum. Bir karış uzunluğunda kalem gibi bir kemik. Ayının sadece postu ve başı 75 kilo. İki kişi kar motoruna taşımakta güçlük çekiyoruz. Burnunun ucundan kuyruk sokumuna olan mesafe 9.8 feet. Irkının sıradan bir ferdi.”

Sonrasında Petropavlosk Otel'e dönüyor avcımız. Otelin takma adı ‘**Ayı Oteli**’. Her milletten avcının kamptan dönüşte kaldığı tek otel. Amerika'nın ‘**Altına hücum**’ kasabalarının otellerini andırıyor. Birbirine merhaba bile demeden ‘**Senin ayının boyu kaçtı**’ diye sorduğu tek yer. Burada, tıpkı karides gibi iç organları gözükken beyaz ve şeffaf kadınlar yaşıyor. Otelde herkes ayıları ve karides kadınları konuşuyor...

Demek, hayvan avcılığının edebi (!) olmanın ötesinde böylesine “**ufuk**” açıcı bir yönü de varmış!.. İlk mesleğinde hayvan avlamak da değil, insan avlama eğitimi almış biri olarak, tiksinti ve iğrenme duygusuna yenik düşüyorum, iç organlarım bir daha yerine girmeyecek gibi kusuyorum...

İnsan avcısı “isyankâr”

Kamçatka'da ayı avlayarak yağdırdığı kızıl karları gözlerimin önüne getirdikçe, Ufuk Güldemir'in insan avcılığına da niyetlendiğini anımsıyorum. Devam yazısında anlatacağım üzere, itirafçıları ve dönemler avlandıktan sora av olmaktan çıkıp eski yol ve mücadele arkadaşlarının avcısı olurlar.

ABD'nin Irak'ın üzerine çullanmaya hazırlandığı günlerdi. Türkiye kamuoyunun yüzde 85'i işgale ve işgalin suç ortağı olmaya karşıydı, meydanlarda protesto gösterileri vardı. Ufuk Güldemir yönetimindeki Habertürk ise, işgale karşı çıkanlara, “**Manken-Solcu-İslamcı koalisyonu**” diye hakaret ediyordu. Bir bildiği vardı herhalde Ufuk'un. Belki de, Kamçatka ayılarının penisi gibi, avlanacak Mezopotamya erkeklerinin penisleri de bir işe yarayacaktı! Böylesine “**ufuk**” açıcı bir avcıydı Ufuk!

İnsan avlama eğitimi almış biri olarak, tiksinti ve iğrenme duygusuna bir kez daha yenik düşüyorum, iç organlarım bir daha yerine girmeyecek gibi tekrar kusuyorum...

Irak'ın işgal edildiği il günlerdeydi. Çağdaş Gazeteciler Derneği'nin (ÇGD) Onur Kurulu'na bir dilekçe ulaştı. Dilekçe, ÇGD'nin 1979–80 yıllarındaki

yönetim kurulu üyesi Ufuk Güldemir ve dernek üyesi Hakan Aygün hakkındaydı.

Dilekçenin sahibi emektar ÇGD'li Attila Aşut, derneğin birçok ilkesinin yanı sıra "Gazeteci, şiddet, zorbalık ve savaş kışkırtıcılığına araç olamaz. Barışı, ulusların ve halkların kardeşliğini ve eşitliğini savunur; insanlar, topluluklar ve uluslar arasında nefreti, düşmanlığı körükleyici yayından kaçınır. Ulusal bağımsızlık ve demokrasiyi vazgeçilmez ilke olarak kabul eder" ilkesini de anımsatıyor, Habertürk'ün İmtiyaz Sahibi Ufuk Güldemir ile Yayın Kurulu Başkanı Hakan Aygün'ün bu ilkelere açıkça aykırı davrandıklarını anlatıyordu.

Attila Aşut, 23 Nisan 2003 tarihli dilekçesinde, "Habertürk Televizyonu, bu ülkenin en namuslu, en yurtsever yazarlarını, gazetecilerini, sanatçılarını, aydınlarını günlerce "Manken-Solcu-İslamcı Koalisyonu" diye tanıtmış ve barışseverleri psikolojik savaş yöntemleriyle yıldırıma çalışmıştır. Bütün bu yayımlar herkesin gözü önünde açıkça yapılırken, Çağdaş Gazeteciler Derneği yönetiminin sessiz kalması üzücüdür" diyor ve Güldemir ile Aygün'ün dernek üyeliğinden sürekli çıkarılmalarını talep ediyordu.

Aşut'un dilekçesi ÇGD Genel Merkezi'nde bir ay bekledi ve Onur Kurulu Başkanı Rahmi Yıldırım'ın eline tesadüfen ancak ulaşabildi. 31 Mayıs 2003

tarihinde ÇGD'nin Genel Kurul toplantısı vardı. Dilekçeyi soruşturmayla vakit kalmamıştı. Buna karşın Onur Kurulu, 22 Mayıs 2003 tarihli son toplantısında dilekçeyi gündeme aldı ve ifadelerinin alınabilmesi için Güldemir ve Aygün'ün üyelik ve adres bilgilerinin dernek yönetim kurulundan istenmesini kararlaştırdı.

Bir hafta sonra toplanan dernek genel kurulunda, şimdi Ufuk Güldemir'in ardından ağıt yakan Ahmet Abakay, Divan Başkanı idi. Genel Kurul'da Onur Kurulu'nun "GAZETECİLİK VE AHLAK" başlıklı raporu reddedilince Onur Kurulu üyeleri Rahmi Yıldırım, Ali Tartanoğlu, Cengiz Kuşçuoğlu, Muzaffer Geçtoğan ve Bekir Öztoprak dernekten istifa etmek zorunda kaldılar. Devir, dernek ilkelerine değil, küçük çıkarılara sahip çıkma günüydü.

Onur Kurulu'nun raporu reddedildiği gibi, intihalden kesin hükümlü "Romantik İsyankâr" intihali ödüllendirilircesine, "solcu" Birgün Gazetesi'nin Genel Yayın Yönetmeni Doç. Dr Doğan Tılıç'ın listesinden Genel Başkan Yardımcısı seçildi. Eski genel başkanlar Ahmet Abakay ve İsmet Demirdöğen de Onur Kurulu üyesi seçildiler. Şimdi de, ÇGD Onur Kurulu Başkanı Attila Aşut. Ufuk Güldemir ve Hakan Aygün hakkındaki savaş kışkırtıcılığı ve insan avcılığı konulu şikâyet dilekçesi ne oldu, bilinmez.

Şimdiki ÇGD Başkanı'na göre Ufuk Güldemir, "Köşeleri tutmuş egemen medyaya başkaldıran bir isyancı" ve "isyankâr kimliğiyle anılacak".

Dilimin ucundakileri yazmayayım daha iyi. Yine de kısmen yazayım ve ölenin ardından kötü konuşmak olacaksa olsun.

Ufuk Güldemir neye isyan etmişti, Türkiye İşçi Partisi mensupları daha iyi bilir. Benim bildiğim, gençliğinde isyan ettiyse de, bir seveninin yazdığı gibi, "Öteki Türkiye'de doğdu. Ama sonradan çok sıkı bir 'Beyaz Türk' oldu." Kıyısında gezindiği isyankârlığı, sermayenin açtığı kültürel bitpazarında nakde çevirdi. Vardıysa da isyankâr vicdanını boşaltıp sıfırladı. Bu kadarla kalmadı. Vicdanını sıfırladıktan sonra masum hayvanları avlamakla yetinmeyip insan avcılığına da soyundu ve isyankârları, barış eylemcilerini "Manken-Solcu-İslamcı koalisyonu" diye karaladı. Ve hâlâ "isyankâr"!

Ölen kim olursa olsun üzölmek insani bir duygu. Ne ki, çalıştırdığı bir kadını korkudan nasıl işettiğine ilişkin köşe yazısını ya da Kamçatka'da bir ayıyı nasıl avladığına ilişkin yazısını anımsamaya engel değil.

İsyankârlığı bitpazarına düşürmeyenler, korkudan işettiği emekçiler ve avladığı masum hayvanlar Ufuk Güldemir'i bağışlarlar mı bilmem, hiç değilse bizi bağışlasınlar!

(Sansursuz.com, 13 Haziran '07)

Polis yasasına karşı eylemlerden..

Adana: "Polisin öldürme yetkisi geri çekilsin!"

Polis Yetki ve Selahiyetleri Yasası'yla birlikte devletin faşist baskı ve terörüne yasal bir kılıf giydirilmesi çabası, 8 Haziran günü, Adana'da devrimci-demokrat çevrelerin gerçekleştirdiği bir yürüyüş ve basın açıklamasıyla protesto edildi.

Saat 18.00'de Çakmak Caddesi girişinde biraraya gelen kitle, "Polis öldürme yasası geri çekilsin!" pankartı arkasında yolun bir kısmını trafiğe kapatarak buradan İnönü Parkı'na doğru yürüyüşe geçti. Yol boyunca "Polis yasası geri çekilsin!", "Polisin öldürme yetkisine hayır!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları atıldı. Polis kitleyi kaldırma itmeye çalışsa da, kitle kararlılıkla yolu terketmedi.

İnönü Parkı'na gelindiğinde atılan sloganların ardından hazırlanan basın metni okundu. Yasanın polise sınırsız bir keyfiyet alanı tanıdığı ifade edildi. "Bu kanunun hedefinde bulunan tüm ezilen kesimleri, onurlu yaşam mücadelesi veren tüm kişi ve demokratik kitle örgütlerini en temel insan haklarına karşı yapılan bu saldırı karşısında yaşam hakkını savunmaya çağırıyoruz" denildi.

Alınteri, BDSP, ÇHKM, DHP, DTP, EĞİTİM-SEN, ESP, İHD, İşçi Mücadelesi, Partizan, SDP ve TÖP tarafından örgütlenen eyleme yaklaşık 90 kişi katıldı. Eylemin ardından yasayı ve yaratacağı sonuçları anlatan bildiri çarşı merkezinde dağıtıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

ÇHD: Polis yasası geri çekilsin!...

ÇHD İstanbul Şubesi, Polis Vazife ve Selahiyeti Kanunu'nun meclisten geçmesi üzerine 11 Haziran günü İstanbul Sultanahmet Adliyesi önünde yasanın iptal edilmesi için basın açıklaması yaptı.

Yapılan açıklamada, çıkarılan yeni yasanın zaten yürürlükte olan polis devletini

kurumsallaştırdığı, ülke genelinde sürekli bir olağanüstü hal yönetimi getirdiği vurgulandı.

Açıklamada "Biz hukukçular olarak sosyal, siyasal ve ekonomik altyapısı olmaksızın bir kanunun uygulanamayacağını çok iyi biliyoruz. Her kişinin başına birer kolluk görevlisi de dikseniz, her binaya birer kamera da yerleştirseniz, sosyal adaletsizliklerinin ve ekonomik eşitliksizlerin devam ettiği bir yerde suçu önleyemezsiniz..." denildi.

Yasanın iptal edilmesi için cumhurbaşkanına çekilecek olan faks metni okunduktan sonra basın açıklaması sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

ESP ve SGD'den açıklama...

ESP ve SGD 9 Haziran günü yaptığı açıklama ile polisin yetkilerinin artıran yasanın bir an önce geri çekilmesini istedi. Açıklamada, 21 Eylül'de birçok ilde ESP merkezi ve temsilcilikleri, Atılım gazetesi merkezi ve bürolarına yapılan polis baskınları sonucu 100'ü aşkın kişinin tutuklanmasının ardından 13 Nisan'da arkadaşlarına destek olmak amacıyla Beşiktaş Meydanı'na gerçekleştirilen basın açıklaması sırasında polisin gaz bombalı ve coplu saldırısına maruz kaldıkları ifade edildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Birinci yılında günlük Kızıl Bayrak sitesi...

Birinci yayın yılımızı geride bırakmış durumdayız

Sitemiz ilk bir yıllık yayın yaşamını geride bırakmış bulunuyor. Günlük site olarak yayın yaşamımıza başladığımız tarih 5 Mayıs 2006'dır ve buradan bakıldığında sitemizin ilk yılını tamamlaması gerçekte bir aydan fazla bir zaman oldu. Fakat **6. Ayında Kızıl Bayrak Sitesi** başlıklı temel değerlendirmemizde de belirttiğimiz gibi, başlangıç ayı olan Mayıs ayında yaşadığımız bazı karmaşık sorunlar sonuçta sonucu değişikliği gerektirmiş, bu ise Haziran'ın ilk haftasında gerçekleşebilmişti. Sitemizin izlenmesine ilişkin verilere ancak bu tarihten itibaren ulaşabildiğimiz için, ilk bir yılın değerlendirmesini de Haziran üzerinden yapmayı tercih ediyoruz.

Bu değerlendirme daha çok sayıların karşılaştırmalı tablolar halinde sunulmasından ibaret olacak. Zira yayın politikamızın esaslarına ilişkin olarak söyleyebileceğimiz esas yönünden **6. Ayında Kızıl Bayrak Sitesi** başlıklı

değerlendirmemizde söylemiş bulunuyoruz. Şimdilik burada ona ekleyebileceğimiz yeni bir şey yok.

Sitemizin internet alanındaki devrimci yayıncılığı yeni bir soluk getirdiği artık tartışmasızdır. Bunu hem farklı eğilimlerden ilerici-devrimci okurlardan aldığımız çok olumlu tepkilere ve hem de sürekli yükselen izlenme grafiğimize dayanarak

söyleyebiliyoruz. Sitemiz bu alandaki öteki bazı ilerici-devrimci siteleri de belli bakımlardan olumlu yönde etkilemiştir. Fakat bizim etkilemeyi en çok arzulanabileceğimiz alanlarda, özellikle de tüm ilerici-devrimci güçleri ayrımsız olarak kucaklayan bir yayın politikası alanında, yazık ki fazlaca bir etkide bulunamadığımız görülüyor. Mezhepçilik solun denebilir ki temel önemde yapısal zaaflarından biri, belki de birincisidir ve bu kendini habercilik anlayışında da belirgin biçimde göstermektedir. Küçük-burjuva sınıf kimliğinin bu en dolaysız ve çarpıcı göstergesi, bir yana bırakılması en güç bu grupçu küçük-burjuva zihniyeti, yayın yaşamındaki bazı sitelerin denebilir ki en belirgin özelliği olmayı sürdürmektedir.

Geride kalan yıla ait bazı rakamlar

Okurlarımıza geride bıraktığımız bir yıla (Haziran 2006-Haziran 2007) ilişkin bazı rakamlar sunmak istiyoruz.

Bu ilk bir yıllık sürede sitemizi toplam **600.079** kişi ziyaret etmiştir. Bunun **234.473**'ü ilk altı ayda ve **365.606**'sı ise ikinci altı ayda gerçekleşmiştir. Buna göre ilk altı aydan günlük ortalama ziyaretçi sayısı

1.288 iken, bu rakam ikinci altı ayda günlük ortalama **2.010** ziyaretçiye yükselmiştir.

Bu vesileyle aydan aya yükselen günlük ortalama ziyaretçi sayısının Mayıs ayında en yüksek düzeye ulaştığını ve günlük ortalama **2.723** kişi olarak gerçekleştiğini de belirtelim. Aynı rakam, içinde bulunduğumuz Haziran ayının ilk 9 gününde ise, günlük ortalama olarak **3.286**'ya ulaşmış durumda... Sitemizin Haziran ayı içinde günlük ziyaretçi sayısında ilk kez olarak 4 bin rakamının üstüne (3 ayrı günde) çıktığını da bu bilgilere ekleyelim... (9 Haziran'da, bu rakam **4.418** olarak gerçekleşti. Bu tüm yılın da en yüksek günlük rakamıdır..)

Bütün bu rakamlar, sitemizin aydan aya daha çok kişi tarafından ziyaret edildiğini göstermektedir.

Bu aynı bir yıllık süre içinde ziyaretçilerin toplam **4 milyon 758 bin** sayfa tıkladığını da bu rakamlara ekleyim. Bu, bir yıl içinde günlük ortalama olarak **13 bin** sayfa tıkladığını gösterir. Bu rakam bazı günler **30 bine** kadar yükselebilmiş, bazı günlerse **8-9 binlere** kadar düşebilmiştir..

Bu rakamsal bilgilerin ardından son bir yıla ait bir dizi tabloyu aşağıda sunuyoruz. Okur bu tablolarda yıllık grafiklerin yanısıra son bir yılın aylık ve günlük ortamlarını da bulabilecek, kıyaslayabilecektir.

İlk bir yıla ait grafikler ve rakamlar...

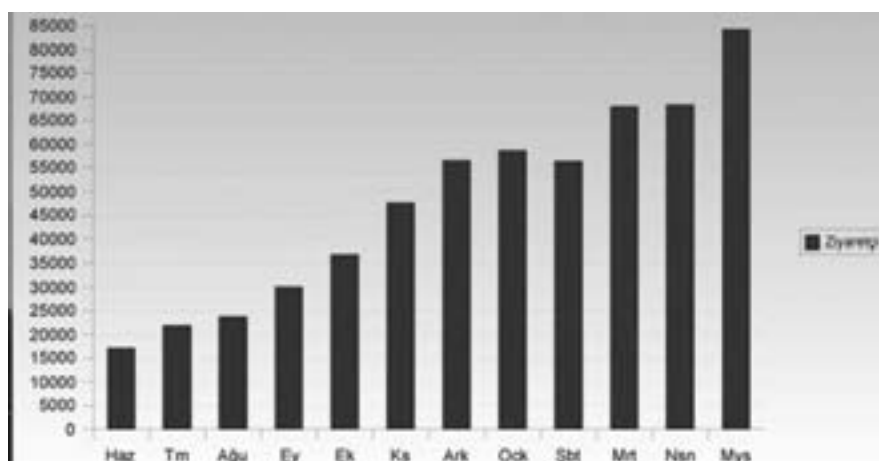
Bir yıllık (Haz. 2006-May. 2007) ziyaretçi ve bakılan sayfa tablosu (aylık toplam):

Aylar	Ziyaretçi	Bakılan sayfa
Haziran (7-30 Haz.):	17.212	227.306
Temmuz:	22.011	262.039
Ağustos:	23.833	294.869
Eylül:	30.180	380.248
Ekim:	36.969	356.804
Kasım:	47.646	621.044
Aralık:	56.621	501.213
Ocak (2007):	58.700	392.066
Şubat (2007)	56.474	310.548
Mart (2007)	68.045	453.843
Nisan (2007)	68.394	372.031
Mayıs (2007)	84.419	456.336

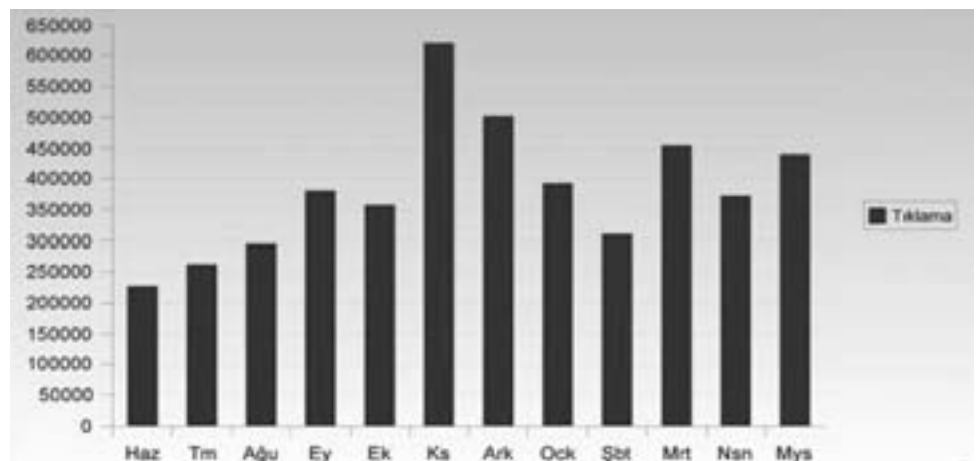
Bir yıllık (Haz. 2006-May. 2007) toplu sonuçlar (Günlük ortalama):

Aylar	Ziyaretçi	Bakılan sayfa
Haziran (7-30 Haz.):	750	10.000
Temmuz (2006):	710	8.500
Ağustos:	770	9.500
Eylül:	1.000	12.700
Ekim:	1.200	11.500
Kasım:	1.588	21.000
Aralık:	1.827	16.200
Ocak (2007):	1.894	12.650
Şubat (2007)	2.017	11.100
Mart (2007)	2.195	14.640
Nisan (2007)	2.280	12.400
Mayıs (2007)	2.723	14.721

Bir yılın (Haziran 2006-Mayıs 2007) aylık ziyaretçi tablosu:

Bir yılın (Haziran 2006-Mayıs 2007) aylık bakılan sayfa (tıklama) tablosu:

Kızıl Bayrak sitesi Mayıs ayı rakamları...

Sitemizin izlenmesinde Mayıs ayı içerisinde ziyaretçi sayısı olarak en yüksek rakamlara ulaşılmış bulunuyoruz... **Nisan** ayının aylık toplam ziyaretçi sayısı **68.394** iken, bu sayı **Mayıs** ayında önemli bir artış ile **84.419**'a ulaşılmış durumda. Buna göre Nisan ayında **2.280** olan günlük ortalama ziyaretçi sayısı **Mayıs** ayında **2.723** kişi olarak gerçekleşti. (Aynı rakam **Haziran** ayının ilk 9 günü için günlük ortalama olarak **3.286**'ya

ulaşmış durumda...)

Mayıs ayında bakılan sayfa sayısında da bir önceki aya göre belli bir artış var. **Mayıs** ayında, aylık toplam bakılan sayfa sayısı **456.336** oldu. Bu rakam **Nisan** ayında **372.031** idi. Buna göre, **Nisan** ayında günlük ortalama bakılan sayfa sayısı **12.400** iken, bu sayı **Mayıs** ayında günlük ortalama olarak **14.721**'e yükseldi.

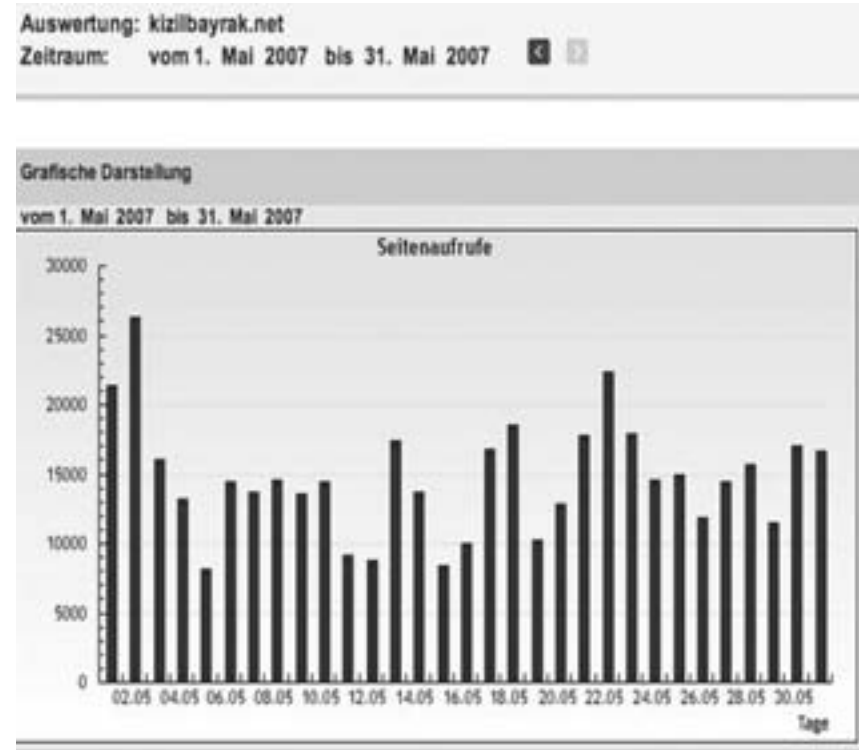
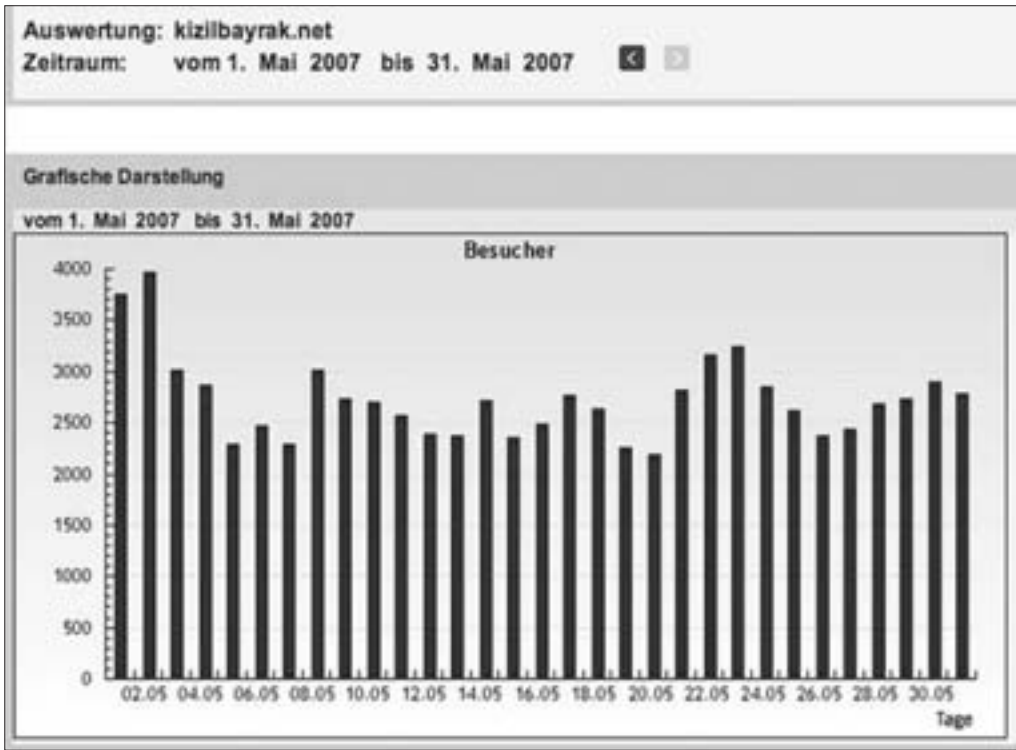
Bu kısa değinmelerin ardından Mayıs ayına

ilişkin tabloların sunuşuna geçiyoruz.

Hatırlanacağı gibi şimdiye kadar buna geride kalan tüm ayların birleşik tablolarını da ekledik. Bunu geride kalan bir yıl için ayrıca yapmış bulunduğumuz için bir istisna olarak Mayıs ayı için yapmayacağız. Okurlarımız yıllık karşılaştırmalı tabloları bu yazı ile birlikte yayınladığımız **Birinci Yılında Günlük Kızıl Bayrak Sitesi...** başlıklı metin içinde bulabilir...

Mayıs (2007) ayı günlük ziyaretçi tablosu (Grafik olarak):

Mayıs (2007) ayı günlük bakılan sayfa tablosu (grafik olarak):

Mayıs (2007) ayı günlük ziyaretçi tablosu (Rakam olarak):

Mayıs (2007) ayı günlük bakılan sayfa tablosu (Rakam olarak):

Tabellarische Darstellung
vom 1. Mai 2007 bis 31. Mai 2007

Datum	KW	Tag	Besucher
1.5.2007	18	Dienstag	3.758
2.5.2007	18	Mittwoch	3.975
3.5.2007	18	Donnerstag	3.020
4.5.2007	18	Freitag	2.862
5.5.2007	18	Samstag	2.280
6.5.2007	18	Sonntag	2.473
7.5.2007	19	Montag	2.288
8.5.2007	19	Dienstag	3.016
9.5.2007	19	Mittwoch	2.728
10.5.2007	19	Donnerstag	2.706
11.5.2007	19	Freitag	2.565
12.5.2007	19	Samstag	2.385
13.5.2007	19	Sonntag	2.364
14.5.2007	20	Montag	2.724
15.5.2007	20	Dienstag	2.357
16.5.2007	20	Mittwoch	2.481
17.5.2007	20	Donnerstag	2.772
18.5.2007	20	Freitag	2.636
19.5.2007	20	Samstag	2.248
20.5.2007	20	Sonntag	2.196
21.5.2007	21	Montag	2.813
22.5.2007	21	Dienstag	3.166
23.5.2007	21	Mittwoch	3.249
24.5.2007	21	Donnerstag	2.850
25.5.2007	21	Freitag	2.819
26.5.2007	21	Samstag	2.367
27.5.2007	21	Sonntag	2.441
28.5.2007	22	Montag	2.875
29.5.2007	22	Dienstag	2.732
30.5.2007	22	Mittwoch	2.895
31.5.2007	22	Donnerstag	2.778

Insgesamt: 84419 Besucher

Tabellarische Darstellung
vom 1. Mai 2007 bis 31. Mai 2007

Datum	KW	Tag	Seitenaufufe
1.5.2007	18	Dienstag	21.303
2.5.2007	18	Mittwoch	26.334
3.5.2007	18	Donnerstag	15.989
4.5.2007	18	Freitag	13.242
5.5.2007	18	Samstag	8.171
6.5.2007	18	Sonntag	14.458
7.5.2007	19	Montag	13.662
8.5.2007	19	Dienstag	14.586
9.5.2007	19	Mittwoch	13.538
10.5.2007	19	Donnerstag	14.444
11.5.2007	19	Freitag	9.093
12.5.2007	19	Samstag	6.809
13.5.2007	19	Sonntag	17.382
14.5.2007	20	Montag	13.726
15.5.2007	20	Dienstag	8.399
16.5.2007	20	Mittwoch	9.994
17.5.2007	20	Donnerstag	16.830
18.5.2007	20	Freitag	18.499
19.5.2007	20	Samstag	10.280
20.5.2007	20	Sonntag	12.876
21.5.2007	21	Montag	17.823
22.5.2007	21	Dienstag	22.317
23.5.2007	21	Mittwoch	17.926
24.5.2007	21	Donnerstag	14.603
25.5.2007	21	Freitag	14.913
26.5.2007	21	Samstag	11.878
27.5.2007	21	Sonntag	14.422
28.5.2007	22	Montag	15.664
29.5.2007	22	Dienstag	11.443
30.5.2007	22	Mittwoch	17.053
31.5.2007	22	Donnerstag	16.681

Insgesamt: 456336 Seitenaufufe

“Halkın Hakları Var” forumu

Halkevleri ile Ankara Üniversitesi Sosyal Politika Araştırma ve Uygulama Merkezi'nin düzenlediği “Halkın Hakları Var” forumu 8 Haziran'da Hacı Bektaş Veli Kültür Derneği'nde kadın forumu ile başlamış, Türkiye'nin farklı şehirlerinden 300'e yakın kadın bir araya gelerek haklarını tartıştı.

İkinci gün etkinlikleri ise Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde gerçekleştirildi. Saat 10:15'te Halkevleri Genel Başkanı Abdullah Aydın'ın konuşmasıyla başlayan etkinlik “Neo liberalizm, devletin ve toplumun dönüşümü, toplumsal yaşama ilişkin haklar” oturumuyla devam etti. Aydın'ın konuşmasının ana eksenini emperyalist yağma, emperyalizme karşı mücadele, Türkiye'de egemenler arasında süren çıkar çatışmaları ve halkın gündemi ile dönemin nasıl karşılanması gerektiğine dair Halkevleri'nin görüşlerinin aktarılması oluşturdu. Aydın, halkın gerçek gündemlerine çözüm olabilmesi için solun ideolojik, politik, pratik olarak yenilenmesi gerektiğini belirtti.

Ardından geçilen oturumda Prof. Dr. Yasemin Özdek, Prof. Dr. Korkut Boratav, Prof.Dr. Fuat Ercan, Doç. Metin Özüğurlu, Kanada'dan Henry Veltheimer ve Meksika Qaxaca bölgesinden Rocío Luna Acevedo konuştu.

Metin Özüğurlu, neo-liberalizmin emperyalizmin yeni sömürge stratejisi olduğunu, emperyalizmin dışsal olmaktan çıktığını, içerde bürokrasi ve yerli

sermayeyle bütünleştiğini, bu nedenle anti emperyalizmin zorunlu olarak anti kapitalist olmayı gerektirdiğini ifade etti.

Yasemin Özdek, neo-liberal politikalarla birlikte sosyalizm deneyiminin başarısızlıkla sonuçlanmasının hak gasplarını beraberinde getirdiğini, sosyal devletin kapitalizm içinde anlık olduğunu, aslolanın sermayenin çıkarları ve imtiyazları olduğunu, devletin özel mülkiyetin güvenliği için var olduğunu ve özel mülkiyet varolduğuça hak gasplarının her zaman olacağını, muhalif bir hak mücadelesinin devrimin programını kendisiyle birlikte yaratabileceğini, solun temel zaafının bağımsız program, iktidar perspektifli mücadele yoksunluğu olduğunu dile getirdi.

Fuat Ercan, herhangi bir dönemin devletine sahip çıkmamak gerektiğini, sosyal refah devleti denilenin de sermayenin birikim sorunundan dolayı varlık gösterdiğini, herşeyden önce politika yapma hakkının savunulması gerektiğini, bunun diğerlerini önceliğini; eğitim, sağlık, barınma vb. haklar üzerinden ihtiyaçlar politikasının oluşturulması ve etnik farklılıkların gözetilmesi, kimlikler politikasının geliştirilmesi gerektiğini, ancak tüm bunların anti-kapitalist bir dilin içine yerleştirilmesi zorunluluğunu vurguladı.

H. Veltheimer, emperyalizmin bugün iki ayak üzerinden var olduğunu, bunların ekonomik altyapı ve sivil toplum kuruluşları olduğunu, sivil toplum kuruluşlarının varolanı değiştirmeden kimi yönlerini törpüleyerek örneğin bugün yoksullukla mücadele ederek sürece destek verdiklerini söyledi.

Korkut Boratav ise, halkın haklarının bugün medyaya, seçimlere intikal etmeyen haklar olduğunu, insanların haklarının farkında olduklarını, parasız eğitim, parasız sağlık, sigortalı-güvenceli iş istediklerini ama dillendiremediklerini, piyasa sisteminin doğası gereği hem işgücü piyasasında hem de mal piyasasında anti demokratik olduğunu vurguladı.

Meksika'dan katılan öğretmen Rocío Luna Acevedo ise, geçtiğimiz dönemlerde Meksika'ya damgasını vuran öğretmenlerin ve halk meclisinin (APPO) eylemlerini aktardı.

550 kişinin katıldığı, çoğunluğunu öğrencilerin, akademisyenlerin ve az da olsa kamu emekçilerinin oluşturduğu oturum saat 13:00'te sona erdi.

Kızıl Bayrak/Ankara

İHD yöneticilerine hapis cezası

İnsan Hakları Derneği Adana Şubesi 7 Haziran tarihinde yaptığı açıklama ile 19 Aralık Hayata Dönüş katliamını protesto etmek ve katliamın sorumlularının bulunup cezalandırılmasını talep etmek amacıyla Adana'da düzenlenen mitingin ardından tutuklanan İHD Şube Başkanı Ethem Açıkalm, Şube Sekreteri Mustafa Bağcıçek ve Şube Saymanı Hüseyin Beyaz hakkında “halkı kin ve nefrete tahrik etme” suçundan açılan davayı ve verilen cezaları protesto etti. 7 Haziran'da yapılan duruşma sonucunda Ethem Açıkalm, Mustafa Bağcıçek ve Hüseyin Beyaz'a 2 yıl 8'er ay hapis cezası verildiği ifade edilen açıklamada şunlar söylendi:

“... Bu ülkede 19 Aralık sözde hayata dönüş katliamının sorumlularının bulunup cezalandırılmasını istemek halkı kin ve nefrete tahrik etmek olarak değerlendirilir, bu talepte bulunanlara hapis cezası verilir. Tıpkı yöneticilerimize hapis cezası verildiği gibi. Bu ülkede yargısız infaz gerçekleştirenlerin bulunup açığa çıkarılarak cezalandırılmasını istemek devletin kolluk güçlerini alenen aşağılamak olarak değerlendirilir...”

Verilen cezaların nefretle kınandığı, bu cezaların İHD'yi insan hak ve özgürlüklerini savunmaktan alıkoyamayacağı vurgulandı.

İzmir'de komplolara karşı protesto...

11 Haziran günü İzmir Buca Temel Haklar ve Özgürlük Derneği ve İzmir Gençlik Derneğine, “bombalı eylem planı ele geçirildi” iddiasıyla yapılan baskınlara dair İzmir Konak Sümer Bank önünde Acil Hat çağrısıyla bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

“Baskılar sökmedi sökmeyecek!”, “Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Gözaltılar serbest bırakılsın!”, “Polis terörüne son!” sloganlarının atıldığı eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı. Yapılan açıklamada, daha polise geniş etkiler veren yasa meclisten geçmeden demokratik kitle örgütlerine karşı peşpeşe saldırılar gerçekleştirildiğine ve tüm halkın suçlu ilan edilmek istendiğine değinildi. Açıklama komploların boşa düşürüleceği söylenerek sona erdi.

Kızıl Bayrak/İzmir

Kartal: “Sosyalist basın susturulamaz!”

7 Haziran gecesi İşçi Köylü Gazetesi, Partizan Dergisi ve İLPS Türkiye Seksiyonu Kartal Temsilcilikleri'ne kimliği belirsiz kişiler tarafından yapılan saldırı, 11 Haziran günü Kartal Meydan'da yapılan ortak eylemle protesto edildi. İşçi Köylü Gazetesi, YDG, İLPS Türkiye Seksiyonu, EKD, Atılım Kartal temsilciliğinin örgütlediği eyleme Kızıl Bayrak ve Devrimci Demokrasi'nin Kartal temsilcilikleri de destek verdi.

Eylemde “Saldırılar, baskılar bizi yıldırılmaz!” pankartı açıldı. Yapılan ortak açıklamada, saldırının basit bir hırsızlık olayı olmadığı, olaydaki tüm izlerin faşist devletin sivil-resmi faşist güçlerine işaret ettiği vurgulandı. Son aylarda devrimci sosyalist basına dönük baskı ve saldırıların arttığı, saldırının bu çerçevede gerçekleştiği ifade edildi.

Eylemde “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Yaşası devrimci dayanışma!”, “Sosyalist basın susturulamaz!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Kartal

Tecrite karşı basın açıklaması: F tipleri lağvedilmeli!

Ruh Sağlığı Çalışanları, F tipi hapisanelerde kalmakta olan tutuklu ve hükümlülere uygulanan tecrit ve izolasyon politikaları sonucu ortaya çıkan psikolojik ve fiziksel sorunlarla ilgili basın toplantısı yaptılar. 100'e yakın psikologun imzası bulunan metinde tecridin kaldırılması talep edildi.

Basın toplantısı 9 Haziran günü İstanbul İHD'de yapıldı. Açıklamada, Adalet Bakanı'nın dahi tecriti kabul ettiği, ancak oluşan kamuoyu baskısıyla çıkartılmış genelgenin uygulanmadığı, tecrit ve izolasyonla devrimci tutsakların yalnızlaştırılarak ideolojik bütünlüğünden koparılması, inançlarına sırt çevirmesi, kişiliğinin zayıflatılması ve siyasal erke itaat etmesinin amaçlandığı dile getirildi. Teciritin bütünüyle kalkması için F tiplerinin lağvedilmesi, mevcut durumda ise genelgenin uygulanmasının önündeki engellerin kaldırılması, tretman ve disiplin cezası koşuluna bağlı olmaksızın aynı koridora bakan hücre kapılarının gün boyu açık tutulması, cezaevinde kalamayacak olanların serbest bırakılması, onur kırıcı aramalara, hücre cezalarına, iletişimin önündeki engellere son verilmesi, kaba dayak ve işkence için kullanılan süngerle kaplı hücrelerin ortadan kaldırılması ve disiplin cezaları nedeniyle infazların yakılması uygulamalarına son verilmesi gerektiği vurgulandı.

TUYAB çalışanlarının yaptığı konuşmalardan sonra basın toplantısı sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Mücadele Postası

“Telekom paraları geri versin!”

TELKO-DER ve Tüketiciler Birliği, Türk Telekom'un 1 Mart'ta yürürlüğe koyduğu zamlı fiyat tarifesinin Yargıtay tarafından bozulmasının ardından, zamlı fiyatlar üzerinden ödenen paraların

bir an önce tüketicilere geri verilmesini istedi.

11 Haziran günü yapılan basın toplantısında, Türk Telekom'un 1 Mart yeni fiyat tarifesi uyarınca şehirler ve ülkeler arası iletişimde fiyat indirimine gittiği, şehir içinde ise büyük oranda zam yaptığı belirtildi. Danıştay'a başvuru sonucu söz konusu tarifelerin yürütmesinin durdurulduğu, Türk Telekom'un tüketiciden aldığı fazla paraları bir an önce geri ödemesi gerektiği ifade edildi.

Tüketiciler Birliği Genel Başkanı Bülent Deniz ise, Türkiye genelinde “Telekazık Kampanyası” yürüttüklerini, kampanya ekseninde 500 bin imza topladıklarını ve 250 sivil toplum örgütünün desteğiyle yine Türkiye genelinde protesto amaçlı bir günlüğüne sabit telefonları kapattıklarını belirtti.

Kızıl Bayrak/İstanbul

ESP'den açıklama...

13 Nisan günü, geçen yıl 21 Eylül'de tutuklananların mahkemesini izlemek için Beşiktaş'a gelen ESP'lilere polis azgınca saldırmış, onlarca kişiyi gözaltına almıştı. Gözaltına alınanlardan 20 kişi tutuklanmıştı. İlk duruşma 7 Haziran'da Sultanahmet 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. ESP sabah saatlerinde adliye önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylemde, “Söz, eylem, örgütlenme hakkımız engellenemez!” pankartı açıldı ve basın açıklaması okudu. “Söz, eylem, örgütlenme hakkımız engellenemez!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “13 Nisan tutsakları serbest bırakılsın!” sloganları atıldı.

Yapılan duruşma sonucu tutukluların tümü tahliye edildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Barışa Semah Dönerler” etkinliği

Cem Vakfı'nın örgütlediği geleneksel “Barışa Semah Dönerler” etkinliği, 10 Haziran günü Radyo Barış öncülüğünde gerçekleştirildi. Cumhuriyet mitingleriyle birlikte estirilen şovenist dalga ve yaratılmak istenen laik-anti laik kutuplaşmasının bir devamına sahne olan etkinlikte Amerikancı sermaye partilerinin temsilcileri boy gösterdi.

Birçok sanatçının katıldığı etkinlikte Cumhuriyet mitinglerinin baş aktörü Tuncay

Özkan'a “Toplumsal Barış Özel Ödülü” verildi. 10. Yıl Marşı'nın çalındığı etkinlikte iki semah ekibi sahne aldı.

Ekinlik başladıktan birkaç saat sonra tribünlerde açılan “Seçimleri boykot et, devrim için savaş!/Mücadele Birliği Platformu” pankartına kolluk güçleri müdahale ederek indirdiler. Sadık Gürbüz ve İlknur Kaplan'ın birlikte sundukları etkinliğe binlerce kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

DTP'li gençlere gözaltı terörü!

10 Haziran günü, Abdullah Öcalan'a yönelik uygulamaları ve operasyonları Kadıköy'de protesto etmek isteyen DTP'li gençlere polis azgınca saldırdı. Dövizler açarak basın açıklaması yapmak isteyen gençlere dövizlerin yasadışı olduğu gerekçesiyle müdahale eden polis, dövizleri yırtarak 3 kişiyi gözaltına aldı. Kolluk güçleri açıklama sonrasında ise DTP İlçe binasına doğru giden gençlere ara sokaklarda müdahale etti.

Polisin sert müdahalesi sonucunda birçok kişi yaralandı. Başından yaralanan 2 kişi kelepçelenerek karakola götürüldü. Olay sırasında 8 kişinin gözaltına alındığı belirtildi.

Polis, basın açıklamasını takip eden Dicle Haber Ajansı (DİHA) Muhabiri Turgay Süsem'e de tekme ve yumruklarla saldırdı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

HÖC: “Kışkırtmalara son!”

HÖC 11 Haziran'da, Genelkurmay Başkanlığı'nın “terör”e karşı vatandaşı kitlesel tepki göstermeye çağırmasını ve Şırnak, Siirt ve Hakkari'yi “geçici güvenlik bölgesi” ilan etmesini Taksim'de yaptığı basın açıklaması ile protesto etti.

Taksim Tramvay Durağı'nda “Türk ve Kürt halkları kardeşdir! Kışkırtmalara son! Kürt halkına özgürlük!” yazılı pankart açan HÖC'lüler, sık sık “Kışkırtmalara son!” sloganı attılar. Açıklamada, Genelkurmay ve AKP hükümetinin halka karşı politikalar ürettiği ifade edilerek, “Bu karar, hem sınır ötesi hem sınır içinde Kürt halkına karşı katliam operasyonları hazırlığı demektir” denildi. Kürt sorununun ne bölgedeki sıkıyönetim ilanlarıyla ne de Kuzey Irak'a yapılacak operasyonlarla çözülebileceği söyledi. Eylem alkışlarla son buldu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

SES MTK toplandı

SES 2. Olağan Merkez Temsilciler Kurulu (MTK) 9-10 Haziran tarihleri arasında Ankara'da toplandı. Toplantıda KESK ve SES'in durumu ve yaşanan süreç konuşuldu. İller sırasıyla raporlarını okudu.

MTK toplantısı geçmişe göre cansız geçti. Siyasal değerlendirmelerde şovenizmin ve militarizmin tırmandırılmasına özel vurgu yapıldı. Alternatif olarak ise “Bin umut” adaylarının seçimlerde desteklenmesi gerektiği ifade edildi. Salonda bulunan devrimci güçler ise parlamenterist liberal hayallerin bir çözüm olmadığını, sağlık çalışanlarını edilgen duruma sokacağını, yapılması gerekenin bağımsız sınıf politikalarının öne çıkarılması, devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilmesi olduğunu vurguladılar.

Yapılan müdahaleler sonucunda, seçim döneminde SES'in karşı olduğu uygulamalara karşı mücadele etmeyecek adaylara oy verilmemesi kararı alındı. Önümüzdeki süreçte başta aile hekimliği ve genel sağlık sigortası saldırıları olmak üzere birçok saldırı paketinin gündemde olmasına vurgu yapılmasına rağmen, SES MTK'sı herhangi bir mücadele programı çıkartmadığı gibi, bir hazırlık kararı dahi almadı.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

15-16 Haziran direnişi işçi ve emekçilere yol göstermeye devam ediyor!